- BEYZA ALKOÇ -

KARANTİNA

Mahşerin Dört Atlısının Hikâyesi

DÖRDÜNCÜ PERDE

"Unutma; karanlık olmadan aydınlık bir hiçtir."

indigo

38. BASKI

"Avucunun içi gibi
bildigin bir yerde
karanlikta da
yürüyebilirsin."
indigo

KENDİNİ GÜNDÜZÜN IŞIĞINDA DEĞİL,
GEÇMİŞİN KARANLIĞINDA ARAYANLARA...

İnsanı
güçlendiren
esaret değil,
korkuydu.

1. Bölüm

Mucize...

İnsanı güçlendiren cesaret değil, korkuydu.

(Eskişehir, Türkiye)

Sakin ol. İyisin. Hiçbir şeyin yok, hiçbir sorun yok. İyisin. Sadece sakin ol. Derin bir nefes al, derin bir nefes ver. Nefes al, nefes ver. Sorun yok, iyiyiz...

"Zeynep! Kızım iyi misin sen?"

"İ-iyiyim anne! Salçalı ekmek çok midemi bulandırdı! İyiyim..."

Klozetin üzerine eğilmiş öğürdüğüm sırada kapıda telaş içinde bekleyen anneme ilk yalanımı söyledikten sonra, nefes nefese sifonu çekip tuvaletin duvarına yaslandım. Derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye ve iyi hissetmeye uğraştığım sırada, bir elim karnımda bir elim ağzımdaydı. Annem kapıya vurmaya devam ederken sesimi iyi tutmaya çalışarak ona seslendim:

"Geçti, merak etme. İyiyim! Çıkacağım birazdan!"

"Emin misin? Saatlerdir kusuyorsun!"

Ayağa kalkmaya çalıştığım sırada kalkmama yardımcı olması için tutunduğum musluğu yana doğru çevirip suyu açtım.

"İyiyim anne, gerçekten. Sabah o salçalı ekmekleri yemeseydim keşke..."

Ellerimle yüzümü buz gibi suyla yıkadıktan sonra aynadaki halime baktım. Yüzüm bembeyaz olmuş, dudaklarım çatlamıştı... Hamilelik haberini öğrenmemin üzerinden sadece iki hafta geçmişti ve son iki gündür midem bulanıyor, başım dönüyordu... Belki de tüm bu bulantılar, dudak çatlamaları, baş dönmeleri bu haberi içimde tutmaya ve saklamaya çalışmamın bende yarattığı stresin meyveleriydi... Kimseyle konuşamıyordum, kimseye anlatamıyordum. Bütün gün yatağımda uzanıyor ve sadece düşünüyordum. Bugün ise ilk kez yatağımdan kararlı bir şekilde çıkmış kahvaltımı yapmıştım. Bugün doktora gidecek ve her şeyi doktorla iyice konuşacaktım. Bilmek, öğrenmek ve bir karar vermek zorundaydım. Yüzümü havluyla kuruladıktan sonra yüzüme pozitif bir ifade yerleştirmeye çalışarak tuvaletin kapısını açtım. Annem korkuyla bana bakıyordu.

"Hadi!" dedi, "Hazırlan hemen... Babana söyleyeceğim işten gelsin, bizi hastaneye götürsün." Annem odasına girerken telaşla peşinden ilerledim.

"Gerçekten geçti. Hissedebiliyorum! Bulantı filan kalmadı, tüm salçalı ekmekleri çıkardım!" Gülerek yüzüne baktığımda içimde ne fırtınalar koptuğunu bilseydiniz inanamazdınız... Annem bir elinde montu bir elinde atkısı bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Bak eğer bir kez daha kustuğunu görürsem ambulans çağırırım! Tamam mı?" Gülmeye devam ederek başımı salladım.

"Ta-mam! Ben zaten dışarı çıkacağım şimdi... Temiz hava bana iyi gelir, merak etme."

"Nereye?" Kaşlarını çatarak bana baktığı sırada bir yandan montunu dolabına geri asıyordu.

"Nereye olabilir?"

"Daltonlarla buluşmaya mı?" Gözlerimi devirerek başımı salladığım sırada birlikte mutfağa yöneldik.

"Daltonlarla buluşmaya gidiyorum, evet. Hatta beş dakika içinde hazırlanıp çıkmazsam beni öldürecekler..." *Hayır anne, öldürmeyecekler. Doktoru kaçıracağım*, diye geçirdim içimden.

"İyi bakalım, çık. Ben de karşı komşuya oturmaya gideceğim. Eğer miden bulanırsa doğrudan beni arıyorsun, tamam mı?"

"Tamam anne, amma abarttın sen de!"

"Saatlerdir kusuyorsun Zeynep! Aman... Çocuğun olunca anlarsın beni..." Annemin yüzüne şok içinde baktığımda yüzüme ateş bastığını hissettim. Bir an kalbim hızlanırken annem gülerek yüzüme baktı.

"Şu yüze bak, bu kadar mı korkuyorsun anne olmaktan?" Annem hemen bu konuyu kapatmazsa bir şeyler biliyor olduğundan şüphelenecektim.

"Anne ne çocuğu ya... Ben hazırlanmaya gidiyorum..." Telaşla odama kaçıp kapımı kapattığımda birkaç saniye kapıma yaslanıp sakinleşmeyi bekledim. Kalbim yavaş yavaş hızını azaltırken yatağımın üzerinde titreyen telefonuma doğru yürüdüm. Onur'un bana gönderdiği mesajları açarken yatağıma oturdum.

"Günaydın güzelim..." yazmış ve hemen sonra devam etmişti:

"Bugün bizim çocuklarla üniversite hazırlık kurslarını araştırmaya girişeceğiz. Gelmek istemediğine emin misin? Açıköğretim sınavları için kitap bulma işini hallettik. Akşam uğrayıp kitaplarını bırakacağız. Eğer daha iyiysen haber ver, gelip seni alalım."

Onur, Burak ve Mert burada yaşamaya başlayalı tam iki hafta olmuştu. İki haftadır son senesini tamamlayamadığımız lisemizi açıköğretimden bitirip geç de olsa üniversiteye girebilmemiz için araştırma yapıyorlardı. Benim onlara pek katılmamam onları şaşırtsa da iki haftadır hasta ve halsiz hissettiğim yalanını sürdürmeye devam ediyordum. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama başka şansım yoktu. Beni bu kadar sıkıntıya sokan en önemli şey ise sadece Onur'a değil, herkese yalan söylüyor olmamdı. Anneme, babama, Burak'a, Mert'e, herkese... Bu yükün altında tek

başımaydım. Bu sırrı tek başıma taşıyordum... İçimde altı haftalık bir canlı taşıyordum ve onunla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. İçim kaos doluydu... Zihnim, kalbim, bedenim tamamen kaosla başa çıkmaya çalışıyor fakat her seferinde güçsüz düşüyordu.

"Günaydın..." yazdım ve devam ettim: "Hâlâ çok halsizim. Sabahtan beri midem bulanıyor. Beni bugün de affetseniz olur mu? Ama siz işlerinizi bitirdikten sonra akşam buluşabiliriz. Kahve içip konuşuruz."

"Tamam güzelim. Sen yat dinlen, biz kurs ve kitap işlerini halledip seni almaya geleceğiz."

"Tamam, görüşürüz..."

Mesaj sayfasından çıkıp ayağa kalktım ve halsiz bir şekilde dolabımı açtım. Üzerime kahverengi kazağımı geçireceğim sırada aynada karnıma baktım. Psikolojik olarak mı öyle görüyordum bilmiyorum ama sanki karnımda hafif bir belirginleşme hissediyordum. Acı içinde aynadaki halime baktığım sırada gözümden bir damla yaş akıp eğik başımdan karnıma düştüğünde burnumu çeke çeke kazağımı giydim. Altıma da kot pantolonumu geçirip dolabımın kapaklarını kapattım. Montumu üzerime geçirip saçlarımı taradım ve tek bir makyaj malzemesi bile sürmeden sadece birkaç fıs parfüm sıkıp çantama doğru yöneldim.

"Ah!" Lanet parfümün kokusu midemi öyle rahatsız etmişti ki neredeyse odamın ortasına kusacaktım! Hemen cama doğru koştum, camı açıp dışarıda birkaç saniye durup taze hava almaya çalıştığım sırada karşı komşuyla göz göze geldim.

"Zeynep! Günaydın kızım, nereye böyle?" Yutkunarak kusma dürtümden kurtulmaya çalıştım. Konuşamıyordum. Ağzımı açsam kadının suratına doğru kusacağımdan korkuyordum! Birkaç saniye sonra midem rahatlayınca gülümsemeye çalıştım.

"Arkadaşlarımla buluşacağım Yeliz Teyze. Annem de size gelecek sanırım."

"Evet evet! Anneni ben davet ettim! İşin bitince sen de gel. Çok güzel yaprak sarması yaptım."

O an yaprak sarmasını hayal etmek gibi bir hata yaptım ve burnum hayali bir yaprak sarması kokusuyla sarıldığında ikinci bir kusma dürtüsüyle başbaşa kaldım. Allah kahretmesin, o an o kadar zor durumdaydım ki ne yapacağımı bilemiyordum. Yeliz Teyze'ye çaresizce bakıp başımı salladığım sırada, şükürler olsun Yeliz Teyze'nin oğlu Murat arkadan annesine öyle bir seslendi ki kadın beni unutup içeri koştu. Çocuk ağlıyordu, sanırım düşmüştü... Rahat ve derin bir nefes alıp içeri girdiğimde mide bulantım da kendiliğinden geçmişti. Camı kapatıp çantamı sırtıma taktım ve odamdan çıktım.

"Anne ben çıkıyorum!"

"Tamam kızım, Yeliz Teyze'ne götürmek için kabak tatlısı yaptım. Gel bir tabak ye de öyle çık!"

Kabak tatlısı mı! Ah hayır, kusacağım!

"Zeynep, duydun mu beni? Allah Allah, çıktı mı bu kız acaba?" Annem evden çıktığımı düşünürken sessiz ve hızlı bir şekilde evden çıkıp kapıyı sessizce kapattım. Bir elimle ağzımı kapatıyordum bir elimle karnımı tutuyordum. Koşarak merdivenleri inip dışarı çıktığımda derin derin nefes alıyordum. O an her yer ama her yer kokuyor gibi geliyordu. Herkes kokuyordu! Her şey kokuyordu! Hayatımda hiç bu kadar iğrenç bir an yaşamamıştım! Hızla sokakları geçtim, nefes almalı mıydım, almamalı mıydım bilmiyordum. Dışarıdan nasıl göründüğümü tahmin edemiyordum, zira herkesin bana baktığını hissediyordum. Önünden geçtiğim dönerciden yayılan koku bardağı taşıran son damla oldu; ara sokağa kendimi nasıl attığımı bile bilmiyordum. Sokaktaki çöp kutusunun başına eğilmiş kustuğum sırada bir yandan da ağlıyordum. Birkaç dakikamı orada o çöp kutusunun yanındaki duvara yaslı bir şekilde ağlayarak geçirdiğim sırada, sokakta kimse olmamasına şükrettim. Bir yandan da içim Onurlarla karşılaşma korkusuyla kaplıydı. O yüzden toparlanmak ve bir an önce hastaneye ulaşmak zorundaydım. Başımı duvara

yasladım, kokular etkisini kaybetmeye başlarken derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Daha iyi hissediyordum. Doğrulup sokaktan çıktım ve yürümeye devam ettim. Gördüğüm ilk büfeden kendime bir şişe su aldım ve suyu öyle kana kana içtim ki hayal edemezsiniz... Yaklaşık yirmi dakika sonra hastaneye ulaştığımda hastanenin tenhalığı beni şaşırtırken hemen bir sıra numarası aldım. Birinin beni görmesi korkusunu umursamadan kadın doğum doktoru Ceyhan Bey'in kapısının önüne oturdum. Gözüm karşı koltukların birinde oturan karnı burnunda hamile kadına kaydı. Çok mutluydu... Yanındaki arkadaşına gülerek aldığı bebek tulumlarını gösteriyordu. Yanakları kıpkırmızı, gözleri pasparlaktı. Bense bitik bir haldeydim. Mahvolmuş bir halde...

"Zeynep Akay!"

Doktorun asistanı ismimle seslendiği sırada titreyen bacaklarımın üzerine basarak ayağa kalktım ve doktorun odasına girdim.

"Kimliğinizi alabilir miyim?" Asistan kadına kimliğimi uzattığım sırada kıvırcık saçlı, gözlüklü genç doktor bilgisayar ekranına bakıyordu. Asistan bilgisayarından kaydımı yaparken bana eliyle sandalyeyi gösterdi.

"Buyurun oturun." O sırada doktor bakışlarını bilgisayardan bana çevirdi ve başıyla selam verdi.

"Hoş geldiniz, önceki tahlillerinizi kontrol ediyordum. En son iki hafta önce bir kan tahlili yaptırmışsınız... Gebe görünüyorsunuz. Doğru, değil mi?" Başımı salladım.

"Evet... Öyle. Fakat ben... pek..." diye lafı eveleyip geveledeğim sırada gözüm doktorun asistanındaydı. Garip bir şekilde odada biri daha olunca rahat hissetmemeye başlamıştım. Doktor sanki bunu fark etmiş gibi bir anda bardağına baktı.

"Asucuğum bana bir kupa daha kahve alır mısın? Damla sakızlı kahvelerden..."

"Hocam onlardan bizim kafede yok ama..."

"Marketten alıversen çok iyi olur, çok başım ağrıdı."

"Tamam hocam, on beş dakikaya dönerim..." Asistan montunu alıp odadan çıkarken doktora minnettar bir şekilde baktım. Doktor ise sanki bunu senin için yapmadım der gibi soğuk bakışlarla bakıyordu yüzüme.

"Buyurun, devam edin..." diye mırıldandı.

"Yani... bebeği istediğimden emin değilim." Ve hemen sonra içimi acıtan bir cümle kurdum:

"Sanırım dünyaya gelmemesi onun için daha iyi olur..." Doktor derin bir iç çekti. "On dokuz yaşındasın, değil mi Zeynep?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Çok küçüksün. Emin olamamanın sebebi bu mu? Yanlış anlama, kimilerine göre yaşın anne olmak için küçük değil, ama modern dünyada on dokuz yaş anne olmak için erken görünüyor..."

"Evet... Ve evli de değilim... İsteyerek ortaya çıkan bir durum değil bu..." Doktorun yüzüne bakamıyordum. Doktor boğazını temizleyip başıyla perdenin arkasını işaret etti.

"Perdenin arkasına geç de bir bakalım. Ultrasonda görelim ne durumdaymışız..." Çantamı sandalyeye bırakıp perdeyi çektim. Perdenin arkasına geçtim ve sedyeye uzanıp pantolonumun düğmesini açıp kazağımı da kıvırıp karnımı açtım.

"Hazır mısın Zeynep?"

"E-evet..." Doktor perdeyi açıp yanıma gelirken ultrason cihazını açtı. Karnıma bir jel sıkıp ultrasonun başlığını üzerime doğru bastırdı. O sırada kalp krizi geçirmek üzereydim. Gözlerimi sıkıca kapatmış nefesimi tutuyordum.

"Sakin ol Zeynep... Gözlerini açar mısın?" Doktor ultrason başlığını karnımda gezdirirken gözlerimi açtım. Nefesimi düzenlemeye çalışarak doktora baktım. O ise kaşları çatılı bir şekilde ekrana bakıyordu. O sırada dışarıda yağmaya başlayan yağmurun cama vuruş sesleri kalbimi ıslatıyordu. Yağmur sanki içime yağıyordu...

"Altı haftalık bir gebeliğimiz söz konusu..." diye söze girdi. "Çoklu bir gebelik söz konusu değil... Yaklaşık üç milimetrelik bir boya sahibiz... Kalp atışlarını duymak ister misin?"

Şok içinde doktorun yüzüne baktığımda ekrana bakıp ona görmek bile beni korkuturken kalp atışlarını mı duyacaktım? Korku içinde başımı hayır der gibi bir sağa bir sola doğru salladım. Doktor şaşkınlıkla bana baktı.

"Öyleyse sen bu bebeği istemiyorsun, değil mi? Ekrana bile bakmıyorsun..." Yutkundum.

"Ben... sadece... eğer ona bakarsam veya kalp atışlarını duyarsam ondan vazgeçemeyeceğimden korkuyorum. Ve gelmeye karar verdiği dünya onun için iyi bir dünya değil." Doktor bir yandan ultrasonu incelerken bir yandan beni dinliyordu.

"Kistlerimiz var..." dedi, "çok fazla..." Kaşlarımı çattım.

"Bu ne demek?"

"Rahim bölgende polip dediğimiz kistler var... Küçük kistler de değil, bizim için risk taşıyan kistler. Dört-beş santim civarında kistlerin var. Bu şekilde bu hamileliğin oluşmuş olması bile mucize. Ama tabii ki böyle örnekler görüyoruz, fakat bu kistler hamileliğini riskli bir hale getiriyor. Hamileliğin gibi kürtajın da riskli... Kürtaj yapıldığı takdirde bir daha bebek sahibi olamayabilirsin, gördüğüm tablo bana bu konuda yüksek bir ihtimal veriyor. Çünkü..."

Doktor konuşmaya devam etti, bana bir ekranı bir karnımı göstererek bir sürü tıbbi terim sıraladı. Bir sürü şey anlattı, fakat benim aklımda sadece tek bir cümle vardı: "Bir daha bebek sahibi olamayabilirsin." Bu cümle kafamın içinde dönerken korkuyla gözlerim ekrana kaydı. Ekrandaki o küçücük görüntüyle karşılaştığımda gözlerimden damla damla yaşlar süzülürken, hayatımda hiçbir zaman kendimi bu kadar çaresiz hissetmediğimi fark ettim. Karnımda bir bebek vardı... Küçücük bir bebek... Onur'un ve benim bebeğimiz... Ve karşımdaki doktor bana bir şeyler anlatıyor, sebepler sunuyor ve bu bebek sizin bir bebek sahibi olmak için son şansınız olabilir

diyordu. Onun oluşmasının ve oraya tutunmuş olmasının bir mucize olduğunu söylüyordu...

"Biz..." dedim titreyen sesimle, "aslında böyle bir amacımız yoktu... sadece yakınlaşmak istemiştik..." Gözlerimden yaşlar akarken doktor başını salladı.

"Biraz fazla yakınlaşmışsınız..." Sonra halimi görüp anlatmaya devam etti:

"Buna çok fazla şahit oluyoruz Zeynep... Merak etme. Maalesef istenmeyen bir sonuç çıksa da bunu yaşayan ve pişman olan o kadar insan var ki... Sadece yakınlaştığınızı, bir şeyler yaşadığınızı düşünürken insan doğası ortaya çıkıveriyor ve sperm bir şekilde rahme ulaşabiliyor... Biyolojimiz böyle işliyor. Bazıları da ne kadar isteseler de ne kadar uğraşsalar da hamilelik elde edemiyor. Seninki gibi bir durumda bu hamilelik gerçekten bir mucize. Sorunlu bir rahim, riskli kistler ve tam olarak olmayan bir birliktelik... İnanılmaz. "

"Peki, o söylediğiniz şey kesin mi? Bir daha bebeğim olamaz mı?"

"Asla kesin olarak böyle bir yargıda bulunmuyorum, tıp her geçen gün gelişiyor. Ben sana risklerden bahsediyorum, sorunlu bir rahmin var, alınması gereken kistlerin var bir de kürtaj söz konusu olursa bir daha hamile kalma şansının çok düşük olduğunu söylüyorum. İmkânsız değil." Sonra doktorun gözleri ekrana kaydı, ekrandaki görüntüye hayranlıkla baktı:

"İnanılmaz..." dedi bir kez daha, "Böylesi bir rahimde, etrafında kendisinden büyük kistlerle öylece tutunmuş uyuyor... Tam bir mucize..."

Gözyaşlarım durdurulamaz bir boyuta ulaşmışken doktor ultrason başlığını karnımdan çekti ve bana bir ultrason fotoğrafı uzattı. Fotoğrafa bakmayı bile kaldıramayacak bir haldeydim. Sadece elime alıp sıkıca kavradım.

"Karnını sil, yanıma gel." Doktor masasına geçerken ağlaya ağlaya karnımı sildim. Üzerimi düzeltip kalktım ve doktorun yanına döndüm. Doktor bana bir reçete uzatarak oturmamı işaret etti.

"Sana birkaç vitamin yazdım. Kararı verecek olan sensin Zeynep... On dokuz yaşındasın, eğer bu bebeği istersen yirmi yaşında anne olacaksın. Kimilerine göre bunun için çok erken, kimileri ise bunu normal karşılayabilir. Ama kimileri önemli değil, önemli olan senin hislerin, senin duyguların. Şunu da bil, bu hamilelik senin için de bebek için de riskli bir hamilelik. Düşük yapmaya kadar gidebilir... Kistlerin alınmazsa sana da zarar verebilir ona da... Lütfen kimseye göre değil, kendine göre karar ver..."

Başımı sallayarak reçeteyi de ultrason fotoğrafıyla birlikte katlayarak cebime koydum.

"Her iki kararında da bana gelip haber vermen gerek; çünkü iki kararının da farklı riskleri var ve zamanla yarışıyorsun, haberin olsun. O yüzden kararını bu hafta ver ve gel. Olur mu? Vitaminlerini de almayı sakın ihmal etme..."

"Tamam... Teşekkür ederim... Kararımı verip size geleceğim."

"Hoşça kal Zeynep..."

"Hoşça kalın."

Odadan çıktığımda içeri girerkenki halime göre daha harap, daha mahvolmuş bir haldeydim. Fakat odaya girerken aklımda soru işaretleri vardı, çaresizdim. Şimdi ise her ne kadar harabe gibi hissetmeye devam etsem de artık aklımda bir soru işareti yoktu. Artık çaresiz değildim, kararsız değildim... Çünkü hayat bana tek bir yol, tek bir yön, tek bir seçenek sunmuştu... Hastanenin arka bahçesinden çıkıp kimsenin olmadığı arka bahçenin banklarından birine oturmuş elimdeki ultrason fotoğrafına bakıyordum.

"Sen yaşamak istiyorsun... değil mi?" diye mırıldandım fotoğrafa bakarak. Birkaç saniye öylece fotoğrafı izledim. Cevabı biliyordum; yaşamak istiyordu.

"Öyleyse yaşayacaksın..." diye mırıldandım. "Ne olursa olsun."

Fotoğrafı kalbime yasladım, derin bir nefes aldım... Daha iyiydim, çünkü artık bir yol haritam vardı. Yarım saat öncesine kadar ne yapacağımı, neyle mücadele edeceğimi bilemezken şimdi savaşmak için bir sebebim vardı.

(1 Hafta Sonra)

"Zeynep... Uyuyor musun?" Gözlerimi Onur'un sesiyle araladığımda Onur parmaklarıyla saçlarımı okşuyordu. Uyku mahmurluğuyla etrafıma bakındığımda gördüğüm ilk şey Onur'un anne ve babasının nikâh masasında oturduklarıydı... Mümkün olabilecek her yerde uyuyakalmıştım fakat bir nikâh salonunda uyuyakalacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Yorgun gözlerle başımı salladığım sırada elim farkında olmadan kırmızı elbisemin üzerinden belirginleşmeye henüz başlamamış karnıma gitti. Onur çatık kaşlarla elime baktığında elimi korkuyla çektim.

"Karnın mı ağrıyor?" diye sorduğu an telaşla başımı salladım.

"Evet..." dedim telaşla, "sanırım regl olacağım." Bu cevap kafasına yatmıştı. Başını sallayıp anne ve babasına bakmaya devam ettiği sırada nikâh memuru tek tek sorularını soruyordu.

"Evet!" demişti annesi titrek, duygusal sesiyle.

"Evet..."

Tüm salon alkış sesiyle yankılanırken içimde oluşan bu saçma güdüyle birlikte sanki onun karnımda bu seslerden rahatsız olduğunu ve korktuğunu hissediyordum. Benimle ne kadar kalacağını, buna ne kadar izin vereceğimi bilmiyordum. Ama içimde oluşan bu güdü bana onu koruma isteğinden başka çare bırakmıyordu. Elim istemsizce onu koruma iç güdüsüyle karnıma gittiğinde içimden konuşmaya başladım.

"Sakin ol..." dedim kendi kendime, "Korkulacak hiçbir şey yok... Sakin ol..."

Hiçbir kıpırdanma olmuyordu tabii. Yine de onun sakinleştiğini hissediyordum sanki. Onur yanımda mutlulukla anne ve babasını alkışlarken sağ yanımda duran Burak'ın bakışlarını hissettim üzerimde. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu, gözleri karnımdaki elime kaydıktan sonra göz göze geldik. Ben bir kez daha korkuyla elimi çekip alkışlamaya başladığımda Burak'ın bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Zeynep..." diye mırıldandı kulağıma doğru, "benimle dışarı gelir misin?"

"Neden?"

"Bir şey konuşmak istiyorum..." Önce tereddütle Onur'a baktım, sonra elimden başka hiçbir şey gelmediği için başımı sallayıp Burak'ın peşine takılarak dışarı doğru bir adım attım.

"Nereye?" Onur kolumu tutup gülerek beni durdurduğunda korkuyla ona bakıyordum.

"Hiç," dedim, "Burak benimle konuşmak istiyor..."

"Öyle mi? Tamam güzelim. Birazdan bahçede görüşürüz."

"Görüşürüz." Onur'a zoraki bir gülümsemeyle baktıktan sonra Burak'ın peşine takılıp salondan çıktım. Birlikte bahçeye ulaştığımızda Burak durgun bir şekilde bana döndü. Kaşlarımı çatarak endişeyle yüzüne baktım.

"Bir şey mi oldu Burak? İyi misin?" Yüzüme uzun uzun baktı, onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordum.

"Beni korkutuyorsun..." diye mırıldandım.

"Zeynep..."

"Ne oldu?" Dolu gözleri ve titreyen çenesiyle söyleyeceklerini söylemekten korka korka bir anda konuşuverdi:

"Hamilesin. Değil mi?"

Çok güzel... Çenesi titreyen tek insan o değildi artık. Önce ne diyeceğimi, nasıl inkâr edeceğimi düşünürken sonra artık birinin bilmesinin gerektiğini hissettim kalbimin en derininde. Bu sırrı biriyle paylaşmazsam delirecektim. Burak karşımda durmuş bana korkuyla bakarken dolu gözlerimle başımı salladım.

"Evet..." Burak yumruk yaptığı elini ağzına götürüp dehşet içinde etrafına bakındıktan sonra ona doğru bir adım attım. Bir anda başımı göğsüne yaslayıp ondan güç almaya çalıştım. Önce tereddüt etti fakat sonra kollarıyla sıkıca sardı beni.

"İçimde bunu gizleyerek bir karar vermeye, düşünmeye, bir şeyler yapmaya çalıştım ama olmadı Burak... Lütfen yanımda ol... Lütfen bana bir yol göster..."

"Şşş, tamam tamam! Sakin ol, halledeceğiz, tamam mı? Ne olursa olsun ne karar alırsan al ben yanındayım. Korkma."

Burak bana sıkı sıkı sarılırken bu kararın onu bile bu kadar korkutmuş olması benim durumumu "korkudan delirmek" aşamasına çekiyordu. İçimde bir bebek vardı, üstelik bu bebek tam olarak bir kırmızı çizgiydi. Ender, kızının düşmanının oğlundan bir bebeği olmasına izin verir miydi? Vermezdi...

"Tamam, ağlama. Bana bak Zeynep..." Burak kollarımı tutup beni kendine çevirdiğinde yüzüne çaresizce bakıyordum.

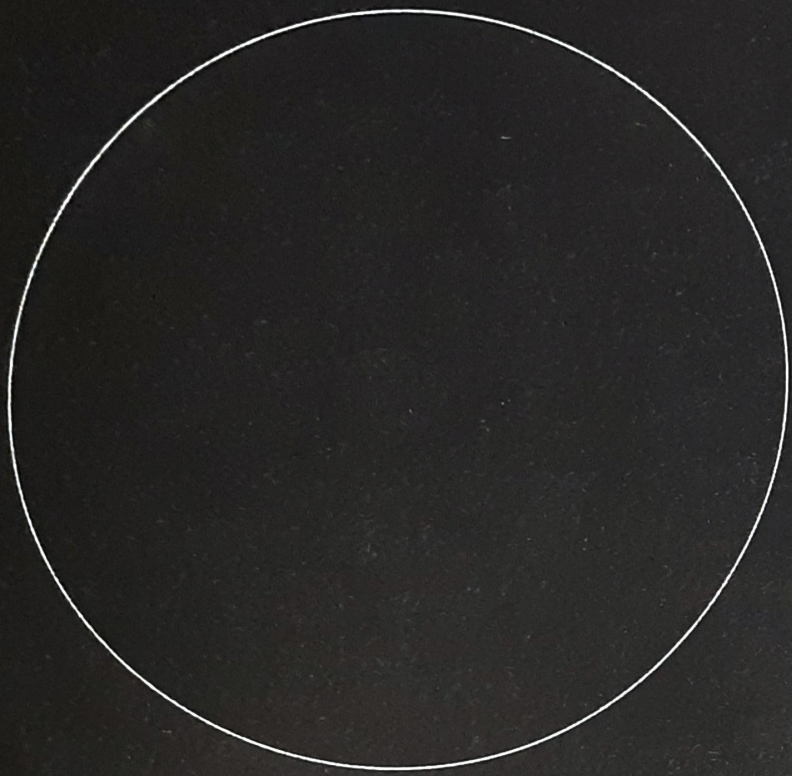
"Tüm dünyayı unut, herkesi. Etrafında olup bitenleri, hayatında olan olmayan bütün insanları unut ve bana kalbinden geçeni söyle..." Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra başını salladı ve hiç beklemediğim o soruyu sordu:

"Sen bu bebeği dünyaya getirmek istiyor musun, istemiyor musun? Önemli olan tek şey bu." Bu soru cevabını hiç düşünmediğim, düşünmeye cesaret edemediğim bir soruydu. Oysa sorduğu anda cevap zihnimde belirmişti bile. Titreyen dudaklarımı zorla araladım.

"Evet," dedim tüm cesaretimle, "istiyorum."

Evren kararları bize bırakmazdı, evrenin işleyişi bu değildi. Kalbimdeki bu hisler beni başka bir karar veremeyecek o noktaya sürüklemişti, nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde her şeyden çok istiyordum bu bebeğin dünyaya gelmesini. Yüzlerce kötü gece geçirmiş ruhum, tertemiz bir ruh dünyaya getirip onun gecelerini de gündüzlerini de güzelleştirmek istiyordu. Yine her şeyden öte, içimde Onur'un bir parçasını taşıyordum ve onun nefesini kesmek benim asla yapamayacağım bir şeydi... Asla. Hayat bunun üstüne karşıma neler çıkarırdı bilmiyordum ama bu sefer sendelemeye bile niyetim yoktu. Evet korkuyordum, ama farkında olduğum bir şey daha vardı: İnsanı güçlendiren cesaret değil korkuydu...

Dünya bizim içimizdir...

İçimizi kurtarırsak
dünyayı kurtarırız.

2. Bölüm

Ben Bir Kahramanım

Dünya bizim içimizdir...
İçimizi kurtarırsak dünyayı kurtarırız.

"Günaydın, ben Edebiyat Öğretmeniniz Gürkan Urla." Sınıfa giren kıvırcık saçlı, mavi gözlü sevimli görüntüye başımı kaldırdığımda yeni edebiyat öğretmeniyle göz göze geldim. Ona nazikçe gülümseyip başımı önüme eğdim. Bugün üniversite hazırlık kursunda ilk günümüzdü. Burada olmaktan son derece rahatsızdım fakat bunu Onurlara açıklayacak gücüm yoktu. Sınıfın en arkasındaki iki sıraya oturmuştuk. Burak durumumu bildiği için bana sürekli, "İyi misin?" diye soruyordu, bense sadece başımı sallamakla yetiniyordum. Zira pek iyi sayılmazdım...

"Çok memnun oldum... Peki, sen? Seni tanıyalım?" Gürkan Hoca tüm sınıfla tanıştıktan sonra bir ön sıramdaki Burak'a dönünce başımı kaldırdım. Burak daha söze girmeden Gürkan Hoca bir kez daha konuştu:

"Siz dördünüz," dedi, "arkadaşsınız galiba."

Burak heyecanla söze atladı.

"Evet hocam, dışarıdan o kadar belli oluyor mu birbirimiz için yaratıldığımız?" Tüm sınıf gülerken karşıdaki duvara boş boş

bakıyordum. Onur'un ilgiyle koluma dokunduğunu ve kulağıma eğildiğini hissettim.

"İyi misin güzelim?" Bir an irkilerek ondan uzaklaştım ve yapmacık bir gülümsemeyle başımı salladım.

"İyiyim, dalmışım bir an!" Onur bana göz kırparak önüne döndüğünde derin bir nefes aldım.

"Ne yalan söyleyeyim dışarıdan belli oluyor arkadaş olduğunuz..."

"Teşekkürler hocam," dedi Burak, "bu benim için güzel bir iltifat sayılır. Arkadaşlarıma benziyorsam ne mutlu bana. Baksanıza şunların tiplerine ne kadar tatlılar!" İster istemez güldüm. Burak ona güldüğümü duyunca sevinçle arkasını döndü ve yanağımı sıktı. Bu çocuk gerçekten de manyaktı!

"Peki, siz bu sınıf için biraz büyük değil misiniz?" diye sordu hoca kaşları çatılı bir halde. Haklıydı...

"Hocam öyle demeyelim. Bu sınıf bizim için biraz küçük diyelim... Daha iyi olmaz mı?" Hoca gülerek kürsüsüne yaklaştı.

"Kelimelerle aran iyi bakıyorum da... Edebiyatı sever misin?"

Gürkan Hoca ve Burak konuşmalarına devam ettikten sonra kalan üçümüzün konuşması toplamda bir dakika bile sürmedi. Derse geçtiğimizde aklım hep karnımdaydı. Kendimi güçlü mü hissetmeliydim, yoksa güçsüz mü bilmiyordum. Bu yaşadıklarım bir hataydı, bunu sonuna kadar kabul ediyordum. Peki, ya zaten evliliğe giden bir ilişkide bu bebeğin yaşamasına izin vermek istemem ne kadar saçmaydı? Ama içimden bir ses çok daha büyük bir sorunumuz olduğunu, çok daha büyük bir sorunla karşı karşıya geleceğimizi fısıldıyordu bana. Çünkü ben en başından beri bir bela mıknatısıydım. Hâlâ belayı çekiyordum ve bunu dibine kadar hissediyordum. Ben bunları düşünüp boş boş test kitabına bakarken Onur'un uzanıp test kitabıma bir şeyler yazmaya başladığını fark ettim. Hiç kıpırdamadan parmaklarındaki kalemden çıkan harfleri izledim.

"Bugün çok güzelsin..." Kaşlarımı çatarak kalemi aldım ve altına yazmaya başladım.

"Bu halde mi?" Yüzümde bir gram makyaj yoktu, yüzüm bembeyazdı ve darmadağınık saçlarım tepeden özensizce toplanmıştı. Üzerime ilk bulduğum siyah kazağımı ve kot pantolonumu geçirmiştim. Onur kalemi elimden aldı ve hızla yazmaya başladı.

"Yüzünü hiçbir şeyle gizlememişsin. Ne saçlarınla ne makyajla... Bu daha fazla sen demek. Ne kadar çok sen o kadar çok güzellik demek..." Kızaran yanaklarımla belli belirsiz gülümsedim ve bir alt satıra yazmaya başladım:

"Teşekkür ederim."

Onur kalemi elimden kaptığı gibi gülerek cevap yazdı:

"Teşekkür mü edersin?"

Gülerek yazışmamızı sonlandırdıktan sonra derse döndük. Sanki bu konuşma biraz olsun enerjimi yükseltmiş ve biraz olsun derse odaklanmamı sağlamıştı. Üniversite için çok geç kaldığımızı, bizim yaşımızdaki çoğu arkadaşımızın neredeyse üniversiteyi bitiriyor olduğunu düşünüyordum. Ama her şeyin bir anı vardı işte, belki de bizim anımız bundan sonrasıydı... Kurstan çıktıktan sonra bizi karlı bir Eskişehir akşamı karşıladı. Karlı hava kararmakta olan gökyüzüne turuncu bir ton vermişti. Düşmemek için Onur'un koluna girdiğimde dördümüz Porsuk Çayının üzerindeki köprülerin birinden karşıya geçiyorduk.

"Hadi," dedi Burak karşıdaki parkı göstererek, "karın üzerine yatıp gökyüzünü izleyelim..." Anında gözlerini bana çevirdi ve yüzüme, "Bunun bebeğe bir sakıncası var mı acaba?" demek ister gibi bir bakış attı. Başımla ona karların üzerine yatabilmemiz için onay verdikten sonra ısrar etmeye başladı.

"Tamam," dedi Onur, "ben varım."

"Ben de varım!"

"Ben de..." diye mırıldandım gülümseyerek. Parkın içine girdiğimizde insanların kartopu savaşlarına şahit olduk önce.

"Hadi biz de onlara katılalım." Mert'in önerisi beni korkuturken Burak'la göz göze geldik ve Burak doğrudan söze girdi.

"Hayır ya, karların üzerinde sakince yatalım işte..." Mert ve Onur şaşkınlıkla Burak'a döndü.

"Ciddi misin?" dedi Mert.

"Normalde bunu bizden çok senin istemen gerekirdi." Onur'un alaycı sözleriyle Burak gözlerini devirdi.

"Abi modum düşük! İstemiyorum. Karların üzerinde yatıp gökyüzünü izlemek istiyorum. Ne var bunda?"

"Sen birine filan mı âşıksın?" diye soran Onur'a bir kez daha gözlerini devirdi Burak.

"Ne çok kartopu savaşı yapasınız varmış be abi! Gidin oynayın siz. Biz Zeynep'le buralarda takılırız..." Onur ve Mert kendi aralarında şaşkınlıkla güldükleri sırada Burak beni kolumdan tuttu ve çekiştirerek yere oturttu.

"Hadi, gidin! Zeynep benimle kalıyor!"

"Burak s-" Onur konuşurken Burak bir anda Onur'un sözünü kesti.

"Zeynep benimle kalıyor dedim! Hadi, güle güle!" Mert ve Onur kahkahalarla güldükleri sırada Burak'a o kadar sevgi dolu bakıyordum ki neredeyse kendimi tutamayıp sarılacaktım.

"Tabii ki biz de gitmiyoruz," diyerek yanıma uzandı Onur. Mert de Burak'ın yanına uzanınca Burak elini sırtıma koydu.

"Dur sana yardım edeyim," dedi ve beni yavaşça yere yatırdı.

"Gerek yoktu!" Burak paylaştığımız sırrın getirdiği yükümlülük işini biraz abartmıyor muydu?

"Gökyüzünde hiç yıldız yok..." diye mırıldandı Onur elini uzatıp karların üzerindeki elimi tutarken.

"Tüh," diye mırıldandım, "Dilek dileyemeyeceğiz..." Onur gülümsedi.

"Sen de bir yıldız sayılırsın. Şimdi şöyle seni karlarda biraz itsem yıldız kayması olmaz mı bu? Dilek dileyebiliriz böylece!"

Onur bu söylediğine Mert'le birlikte gülerken Burak endişeyle başını kaldırdı.

"Saçma sapan şeyler yapmayın lütfen ya... Sakince yatıyoruz şurada. Valla kalkıp giderim Zeynep'e öyle bir şey yaparsanız!"

"Burak tamam!" dedim kahkahalarla, Mert ve Onur gülmekten ölmek üzerelerdi. Ona bakışlarımla durumumun iyi olduğunu ve sakin olması gerektiğini anlatmaya çalıştım ama endişesinin önüne geçemiyordu.

"Burak'ın bu zamana kadar çok farklı anlarına şahit oldum... Ama böylesi bir anına hiç şahit olmamıştım. Gördüğüm en garip halin bu şu an Burak." Onur gülmekten zor konuşuyordu. Burak ise oldukça kızgın görünüyordu.

"Ya lütfen konuyu kapatabilir miyiz?" dedim gülerek. Yoksa Burak birazdan sinirle, "Zeynep hamile!" diye bağıracaktı.

"Bugün bir kız vardı sınıfta... Dinlediniz mi bilmiyorum. On dokuz yaşında, ismi Ebru'ydu sanırım. Bir sürü spor ödülü varmış, dünya birincilikleri, aynı zamanda resim ödülleri, müzik ödülleri... Lisesinden birinci olarak mezun olmuş," diyerek söze girdim üçü de dikkatle beni izlerken.

"Sanırım o kızı dinlerken kendimi çok kötü hissettim..." Başlarını anında bana çevirdiler.

"Neden güzelim?" diye sordu Onur anlam veremeyen bir sesle.

"Bilmem... Kaç yaşındayım ve hayatta yaptığım hiçbir şey yok gibi hissediyorum..."

"O, on dokuz yaşındaki bilmem ne ödüllü Ebru senin yaşadıklarının yüzde kaçını kaldırabilir acaba?" dedi Onur öfkeyle. "Lütfen bir daha böyle düşündüğünü duymayayım. Bir insanın yaşayabileceği en ağır şeyleri yaşadın, bir kez olsun düştüğünü, bir kez olsun pes ettiğini görmedim Zeynep. Benim pes ettiğim oldu, Burak'ın pes ettiği oldu, Mert'in pes ettiği oldu ama sen... Seni bir kez bile gerçekten korkarken görmedim. Ne zaman düşecek gibi olsan bir şekilde toparlandın. Sen benim gördüğüm en güçlü insansın. Asıl

sana bu yüzden dünya çapında bir ödül verilmeli, kendini kimseyle kıyaslama. Başarılı olman için okul birinciliklerine, bilmem ne ödüllerine gerek yok. Asıl başarı kendi savaşını kazanmaktır. Ve sen kendi savaşını kazanmakta bu dünyanın görebileceği en güçlü duruşa sahipsin." Onur bu şekilde düşünmeme o kadar sinirlenmişti ki gülümseyerek yüzüne baktım.

"Şşş, tamam. Öylesine söyledim... Ciddi bir şey değil."

"Ciddi olmasın zaten... Bir daha duymayayım."

"Tamam, özür dilerim!" diyerek başımı Burak ve Mert'e çevirdiğimde bana kaşları çatık bir şekilde bakıyorlardı.

"Aynı şeyleri bir de bizden duymak ister misin?" diye sordu Mert. Daha fazla gülmeye başladım.

"Tamam, özür dilerim, affedin beni arkadaşınıza laf söylediğim için!" dedim kendimi göstererek.

"Bir daha olmasın..." Burak'ın sözleriyle birlikte gözlerimi tekrar gökyüzüne çevirdim.

"Yarın hava iyice kötüleşecekmiş..." diye mırıldandı Burak.

"Yani daha mı çok kar yağacakmış?"

"Evet, daha çok kar yağacakmış."

"O zaman hava iyice güzelleşecekmiş desek daha mantıklı olmaz mı?" Burak gülmeye başladı.

"Doğru... Kar dünyanın en güzel hava durumu." Derin bir iç çektim ve elimi belli belirsiz karnıma götürdüm.

"Bak ufaklık," dedim içimden onunla konuşarak, *"bu beyaz şeyler kar. Gökyüzünden düşüyorlar ve yerde birikiyorlar. Biz de onların üzerine basarak yürüyoruz, bazen kayıp düşüyoruz. Bazen o kadar çok gitmek istiyoruz ki o karlı yollarda kayıp düşecek olmamız umurumuzda bile olmuyor... İnsan bazen gerçekten gitmeyi çok istiyor, biliyor musun? Çünkü bazen gitmek insanın tek çaresi oluyor. Ama sen bunları boş ver şimdi, gökyüzüne bak. Bazen bazı şeyleri boş vermek ve gökyüzüne bakmak iyidir. Gökyüzü sürprizli bir parçasıdır*

evrenin, ne zaman ne renk olacağını asla kestiremeyiz. Şu an mesela, akşamın ortasında tupturuncu... Turuncu rengi sever misin acaba? Umarım seversin..."

Sonra elimi karnımdan çekerek derin bir iç çektim.

"Her şeyin normale dönüp sizinle bir akşam vakti kursumuzdan çıkıp özgürce karların üzerine yatıp gökyüzünü izleyeceğimi hiç hayal etmemiştim..." dedi Onur bir anda. Elimi daha sıkıca kavradı.

"Peki, sizce ne oldu şimdi?" diye sordu Mert, "Ender'in tüm intikam hırsı bitti mi?" İçim korkuyla ürperirken gözlerimi kapattım ve her şeyin bitmiş olmasını kalbimin en derininden diledim o an.

"Bir oyuna daha cesaret edebileceğine inanmıyorum..." diye mırıldandı Onur. "Eğer bir oyuna daha cesaret ederse artık bu deliliğe girer. Çünkü Zeynep'in ya da annemin başına gelebilecek herhangi bir şey sebebiyle ona yapacaklarımızı artık tahmin ediyordur diye umuyorum... Ben bile tahmin edemiyorum, içimden ne çıkacağını ve ona neler yapacağımı tahmin edemiyorum. Ama umarım o tahmin ediyordur..."

Ortamda oluşan gergin bir sessizlik esnasında sadece etrafta koşuşturan ve gülüşen insanları diledik. Hayatımızın özeti buydu sanırım, etrafımız bir oyun parkıydı ve biz o oyun parkında eğlenen insanların ortasında durmuş savaşıyorduk. Sessizliğin ardından sanki dördümüz de eski günleri düşünmeye başlamıştık. Dördümüz de gergin, dördümüz de öfkeli, dördümüz de geçmişe dair acı içindeydik. Sarılması gereken çok yaramız vardı... Çok fazla...

"Eve dönelim mi?" diye mırıldandım garip bir şekilde titreyen sesimle. Sözümü ikiletmediler. Ayağa kalktık ve karlı yollarda başımızdan aşağı doğru yağan tatlı karla birlikte yürümeye başladık.

"Yapma abi yapma!" Bir ara Mert, Burak'ı baştan aşağı karla yıkarken gülerek onlardan uzaklaştım ve Onur'un elini tuttum.

"Tehlikeden kaçıp tehlikenin kucağına geldin, farkında mısın?" diye sordu Onur ve ben kaçamadan yere eğilip bir ton kar alıp başımdan aşağı bıraktı.

"Hayır! Zeynep'e olmaz, hayır! Onur, yapma!" Burak karların içinde Mert tarafından yere yatırılmış bize doğru bağırıyordu. Biz ise kahkahalarla gülüyorduk.

"Abi seni ne ilgilendiriyor bırak da oynasınlar işte!" dedi Mert Burak'ın yüzünü karlara gömerken.

"Hayır ona dokunmayın!" diye bağırıyordu o esnada.

"Sen kaşındın!" diyerek yerden aldığım bir avuç karla bir kartopu yaptım ve Onur'un yüzünün ortasına fırlattım. Onur bir anda yapmacık bir şekilde yere attı kendini.

"Ya hayır ya!" dedim gülerek, "Ölü şakası yapmak yok, ben korkuyorum!" Onur yerde ölü gibi kıpırdamadan yatarken şaka olduğunu bilsem de korkuyla yanına yaklaştım.

"Hayır Onur ya! Kalk, yoksa gerçekten ağlarım!" Onur hiç kıpırdamıyordu. Öfkeyle koluna vurdum:

"Ya yapma ama alt tarafı bir kartopu attım öleceğine inandığımı mı sanıyorsun?"

"Burak, Mert! Arkadaşınız öldü, başınız sağ olsun. Ben eve gidiyorum!" dedim ve öfkeyle parktan çıktım. Şu şakadan nefret ettiğimi biliyordu. Onur arkamdan kahkahalarla gülerek beni kolumdan yakaladı. Öfkeyle yüzüne döndüm.

"Daha önce vurulmuş biri olarak ölüm travmam var! Bir daha böyle bir şaka yaparsan gerçekten ölürsün, oturur seni boğarım!"

"Ne?" dedi Onur kahkahalarının arasından, "Sen her geçen gün daha korkutucu oluyorsun!" Gözlerimi devirip yolda yürümeye başladığımda Onur kolunu omzuma attı ve yanağımı öptü. Burak ve Mert hâlâ kartopu savaşı yapıyorlardı.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı Onur, "Bir daha yapmayacağım, söz... Bir de şey..." dedi ve beni durdurup yüzüme gülerek baktı.

"Ne?" dedim öfkeyle.

"Sinirlenince çok güzel oluyorsun, söylemiş miydim hiç?" Gözlerimi devirerek istemsizce güldüm.

"Söylememiştin... Ben artık eve gidebilir miyim? Şurası zaten... Sen de onların yanına dön, eğleniyorlar..."

"Neden gitmek istiyorsun? Hasta filan değilsin, değil mi?" diye sordu Onur elini yanağıma koyup ateşimi kontrol ederek.

"Hayır, iyiyim. Anneme yemekte evde olacağıma dair söz verdim."

"Tamam güzelim, binadan girene kadar burada bekleyeceğim... Girdiğinde yanlarına dönerim." Başımı salladım ve yanağına ufak bir öpücük kondurdum. Bana sıkı sıkı sarılırken içimden konuşmaya başladım: *Korkma, kimse seni ezmiyor. Buna sarılma diyoruz...*

"Görüşürüz!"

Onur'un yanından ayrılıp hızla karşı yola geçip kendi sokağıma girdiğimde arkamı döndüm ve beni izleyen Onur'a el salladım. O da bana hayranlıkla bakarak el salladıktan sonra binaya girdim ve kaymamaya çalışarak merdivenlerden çıktım. Evin kapısını açıp içeri girdiğimde annem masayı hazırlıyordu.

"Hah, tam zamanında geldin," dedi. "Yemek hazır."

"Hoş geldin kızım!" Babamın masaya doğru yürürken bana seslenmesiyle onlara gülerek döndüm.

"Hoş buldum! Üzerimi değiştirip geliyorum!" Hızla odama girdim, üzerimdeki her şeyi çıkarıp pijama takımımı giydikten sonra uzun hırkamı da üzerime geçirip salona geçtim. Yemek masasına, annemin karşısına oturdum.

"Bugün diyetisyene gittim..." diye başladı annem konuşmaya. "Artık onun bana yaptığı listeye göre besleneceğiz..." Tabağıma dört parça brokoli ve patates püresi koyunca yüzümü buruşturdum. Babam da tüm bu olanlara itiraz ederken annemin ısrarıyla bir parça brokoli alıp tadına baktık.

Korkma, bunun adı brokoli, kötü bir yiyecek değil! Bu sağlıklı bir yiyecek, tadı kötü olabilir ama yedikçe alışıyormuşsun... diye mırıldandım içimden.

Bu da patates püresi, bana göre patatesin en güzel hali... Umarım sen de seversin.

Yemeğimi yedikten sonra annemin masayı toplamasına yardım ettim ve bilgisayarımdan bir film izlemek için odama geçtim. Battaniyemin altına girip bir film açıp telefonumu da elime aldım. Onurlar bana karların arasında bir fotoğraf göndermişlerdi. Fotoğraftaki halleri o kadar komik görünüyordu ki fotoğrafa uzun uzun bakıp güldüm. Burak fotoğrafta baygınlık geçiriyor gibi çıkmıştı!

"Burak'ı bir hastaneye götürseniz iyi olacak gibi görünüyor!" diye yazdım gülerek. Sonra mesaj sayfasından çıkıp telefonumu yatağa bıraktım fakat hemen sonra telefonumun çalmasıyla birlikte mutlaka Onur arıyordur diye düşünüp gülerek telefonumu elime aldım. Fakat arayan numara gizli bir numaraydı. Aptal bir dalgınlıkla kim olabileceğini hiç sorgulamadan telefonu açtım ve kulağıma koydum.

"Alo?"

"Zeynep... Lütfen kapatma! Sadece bir dakika dinle!" Karşımda duyduğum Ender'in sesiyle nefesimin kesildiğini hissettiğim sırada tam telefonu kapatacaktım ki konuşmaya başladı. Ağlıyordu...

"Kızım... Sen benim kızımsın Zeynep... Sana yalvarıyorum. Sana yalvarıyorum beni affet, tek istediğim arada sırada da olsa seni görmek ve tek istediğim bana baba demen! Çok hatalıyım, biliyorum... Ama benim başıma gelenler beni bu hale getirdi. Hayatımı elimden aldılar, beni intikama onlar itti... Yalvarıyorum b-" derken telefonu yüzüne kapattım ve korkuyla ayağa kalktım. Odamın içinde bir ileri bir geri yürüdüğüm sırada terlediğimi ve karnıma ufak bir kramp girdiğini hissettim. Sakin olmalıydım. İçimde her şeyi hisseden ve her şeyden etkilenen bir canlı vardı. Sakin olmalıydım.

Korkma... dedim içimden konuşarak. Cama yaslandım ve onunla konuşmaya devam ettim:

Korkuyorsun, değil mi? Ama ben varım, ben seni her şeyden korurum... Sanki o an karnımın ağrısı arttı, sanki bana kendimi ne kadar başarısız ve güçsüz hissettiğimi hatırlatıyordu bu ağrıyla, sanki bana, "Beni nasıl koruyacaksın bu kadar güçsüzsen?" diyordu. Derin bir nefes aldım ve onunla konuşmaya devam ettim hiç ses çıkarmadan, sadece içimden, sadece ona doğru...

Biliyor musun? Dünya bizim içimizdir... İçimizi kurtarırsak dünyayı kurtarırız ve kahraman oluruz. Ben bir kahramanım... Kahramanlar herkesi koruyabilir ve söz veriyorum ki seni koruyacağım...

Sonra dikkatini dağıtmak için ona başka şeylerden bahsetmeye başladım:

Bak bunun ismi pencere. İnsan bazen evdeyken de dışarıdaymış gibi hissetmek istiyor; evdeyken de sokakları, ağaçları görmek istiyor... İşte o yüzden evlerin içinde böyle pencereler var. Dünyayı görebilelim diye. Ben pencereleri çok seviyorum, umarım sen de seversin... Kuşları, ağaçları, çiçekleri, denizi, nehirleri, hatta havayı... Yağmuru, karı, güneşi, rüzgârı... Umarım bütün bunları seversin.

Onunla konuştukça güçlendiğimi hissediyordum, onunla konuştukça üstesinden gelemeyecek hiçbir şeyim olmadığını hissediyordum, onunla konuştukça duruşumun dikleştiğini hissediyordum. Hayat beni, onu, Onur'u, Burak'ı ve Mert'i şu saniyeden itibaren neye sürüklerdi bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı; her şeyin karşısında durmuştuk, her şeyin en kötüsünü de yaşamıştık. Bizi ne yıldırabilirdi? Bizi ne düşürebilirdi? Bizi ne vazgeçirebilirdi yaşamaktan?

Üstelik sen en güvenli yerdesin ufaklık... Ben o adam için değerliyim ve sen benim içimdesin... Korkma... Yani sana masal diliyle anlatayım. Kralın kızı karşı safların en önünde sevdiklerini koruyor ve kral kızına zarar gelmesin diye o safları vuramıyor. Anladın mı?

Anlamış olmalıydı, karnım ağrımıyordu... Gülümsemeye çalıştım.

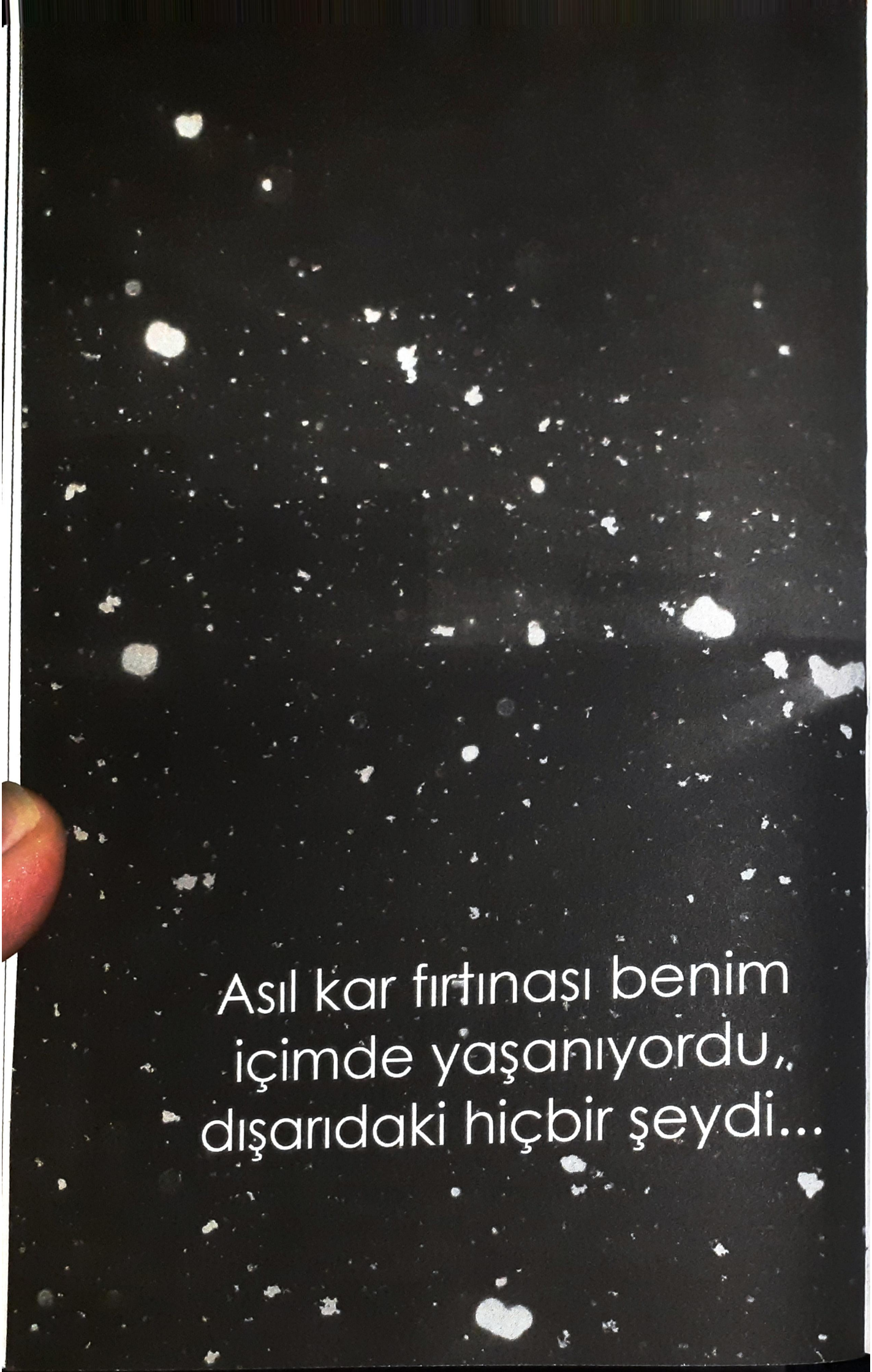
Teşekkür ederim, iyi geceler...

Yatağıma uzanıp kısık sesle bir film açtım ve karanlık odamda filmi izleyerek uyuyakalmayı bekledim. Tam gözlerimi kapatacağım sırada telefonumun bir mesaj bildirimiyle titremesiyle mesajın Onur'dan geldiğini tahmin ederek telefonu elime aldım ve bir yurtdışı numarasından gelen mesajı korkuyla okumaya başladım:

Zeynep, yaptırdığın kan tahlilinin sonucunu biliyorum. Salı günü Türkiye'de olacağım. Salı sabahı saat altıda benimle Sazova Parkı'nda buluşmanı istiyorum. Eğer orada olmazsan tahlil sonucun hayatındaki herkesin telefonuna gidecek. Görüşmek üzere.

– Baban

Mesajın satırlarını kaskatı kesilerek okuduğum an garip bir şekilde içimde bir gram korku hissetmedim. Bana hiçbir şey yapamayacak olduğunu adım gibi biliyordum. Ne yapacağımı da çok iyi biliyordum. Kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu... Kimsenin ardına saklanmaya da ihtiyacım yoktu. Ben bir zırhtım. Korunması değil, koruması gereken bendim. Arkaya saklanması değil, öne çıkarılması gereken bendim. Uğruna savaşılması gereken değil, savaşması gereken bendim. Oraya gidecek, öne çıkacak, savaşacak ve sevdiğim her şeyi koruyacaktım. Bu benim görevimdi. Çünkü bu hikâyenin başrolü bendim... Ben, Zeynep... Ya da ona anlattığım gibi, ***ben bir kahramandım...***

Asıl kar fırtınası benim
içimde yaşanıyordu,
dışarıdaki hiçbir şeydi...

3. Bölüm

O Gece

Asıl kar fırtınası benim içimde yaşanıyordu,
dışarıdaki hiçbir şeydi...

Günler geçer, yağmurlar diner, güneş batar, bir şeyler olur ve bazı insanlar ne olup bittiğini fark etmez. Hayat bu, yaşanır. Acılar çekilir, gözyaşları akıtılır, eller titrer ve bazı insanlar olup biten her şeye yalnızca dışarıdan bakıp, "Neden?" der. İçinde bir savaş kopar; oysa dışında tek bir saç telin bile titremiyordur. Bazı sarsılışlar kıpırdanmadan yaşanabilir çünkü. Bazı doğal afetler içte yaşanır, bazı yıkımlar içe doğru olur. Her şey dışarıda değildir, her şey somut olmak zorunda değildir. Her acı görünür olmak zorunda değildir. Her yaraya bir bant yapıştırılmaz. Dışarıdan görünmüyor diye yara yok değildir, acımıyor değildir, acıyordur... Hem de çok acıyordur. Susuyor olmamız konuşmadığımız anlamına gelmez. Bir söz var, çok severim... ***Müziği duymayanlar dans edenleri deli sandı.*** Yaşadığımız her şey bir danstı aslında. Öfkenin, intikamın, acının, korkunun ve savaşın dansı. Müziği duyduk, dansa başladık, bir şeyler oldu, bunları biz yaşadık ve insanlar bizi deli sandı...

Günaydın... diye fısıldadım elim karnımda.

İyi öğlenler...

Ve iyi akşamlar küçükhanım... ya da küçükbey...

KARANTİNA – IV

Saat 18.35'ti ve ben daha yeni uyanmıştım. İçinde bulunduğum duruma düştüğümden beri uykumu asla alamıyor bazen günde on altı, on yedi saat uyuyordum. Kendimi zorla yataktan kaldırıp aynadaki bitkin yüzüme baktığımda eve sessizlik hâkimdi. Annem de babam da dışarıdaydı... Yüzüm sapsarı, iştahım tamamen kapalı ve hafif hafif hissettiğim baş dönmem beni yatağa geri davet ediyordu. Oysa kalkmalı ve ders çalışmak için kurs binasında buluşmaya söz verdiğim Onurların yanına gitmeliydim. Bir şeyler atıştırmak zorundaydım... Onun iyiliği için kendime iyi bakmak zorundaydım ama ağzıma atacağım tek bir lokmanın beni kusturacağına da adım gibi emindim. İstemeye istemeye yataktan kalkıp dolabıma tutundum. Derin bir nefes aldım.

"Hadi ama..." diye fısıldadım, "yapma bunu bana..." Başım inanılmaz bir boyutta dönüyordu. Kafamı dolaba yasladıktan sonra içimdeki sıkıntılı sesi dindirmeye çalıştım. Yarın günlerden salıydı. Ender'in her şeyi bildiği ve yarın onunla görüşmemi istediği gerçeği dünden beri beni hasta etmişti. Ama güçlü olmak zorundaydım, kafamda bir plan vardı ve oraya gidip her şeyimle karşısında duracaktım. Var olan her şeyimle.

"Beni zorluyorsun ufaklık..." Kendi kendime konuşarak yavaş yavaş tuvalete doğru ilerledim. Tuvaletin kapısını açmak için kolu çevirdiğimde karnıma giren sancıyla iki büklüm kaldığım an ufak bir çığlık attım. İçimde beni korkutan çok derin bir acı vardı, sanki bir bıçak içimde belirmiş ve iç organlarımın arasında dönüyordu.

"Ne oluyor!" İnleyerek konuştuğumda kendimi yerde buldum. Regl ağrısının on katı bir sancıyla yere kıvrıldığımda derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye çalışıyordum. Sadece on saniye sürdü. On saniye boyunca yerde acı içinde kıvrandıktan sonra acı yavaş yavaş terk etti bedenimi. Yerde öylece kalakaldım. Gözlerim tavanda, elim karnımda ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Neden böyle bir sancı girmişti kasıklarıma? Neden bu hale gelmiştim bir anda?

"Tamam, geçti! Sakin olalım, tamam mı? İyiyiz... iyiyiz..." diye fısıldayarak karnımı okşadıktan sonra yavaşça ayağa kalktım. Dikkatlice tuvalete girdim ve yüzümü defalarca yıkadım. Yüzümü yıkadıkça kendimi daha iyi hissediyordum. Sanki az önce o büyük sancıyı yaşamamışım gibi bir anda sancıdan hiçbir eser kalmamıştı vücudumda. Tuvaletten çıkıp dikkatlice yürüyerek mutfağa girdim.

"Acaba çok mu acıktın?" diye mırıldandım. Acıktığı için karnıma sancı girmiş olması mantıksızdı aslında, biliyordum. Belki çok susamıştı? Ya da ruh halimden etkilenmişti? Ama daha çok küçüktü... Tüm bunların yaşanmış olması mantıksızdı. Başka bir sorun olmalıydı. Mutfak tezgâhında duran sürahiden kendime bir bardak su doldurup yavaş yavaş içtim. Buzdolabını açıp hızlıca biraz peynir, birkaç kokteyl domatesi ve zeytin atıştırdıktan sonra daha fazla yiyemeyeceğimi anlayıp odama döndüm. Telefonumu kontrol ettiğimde grupta biriken mesajlar olduğunu gördüm. Onur beni almaya geliyordu... Cevap yazamadan aceleyle üzerime boğazlı siyah beyaz çizgili tişörtümü geçirdim. Altına da siyah pantolonlarımdan birini giyip saçlarımı tepeden topladım ve montumu giydim. Çantama da birkaç test kitabı ve defterlerimi atıp telefonum elimde kapıya doğru ilerledim. Tam kapıdan inerken telefonum çalmaya başladı. Onur arıyordu.

"Alo!" diyerek açtım telefonumu enerjimi toplamaya çalışarak.

"İşte bütün gün duymayı beklediğim ses..." Onur'un tok sesinden duyduğum sözlerle gülümsedim.

"İşte bütün gün beni aramasını beklediğim insan..." diye mırıldandım ve kapıdan çıkıp merdivenlere yöneldim.

"Yalancı, bütün gün uyudun, değil mi?" Gülmeye başladım.

"Evet ama rüyalarımda hep senin aramanı bekledim!" derken binanın kapısını açıp dışarı çıktığımda tam karşımda onu gördüm. Üzerine asker yeşili montunu giymiş tam karşımda bütün mükemmelliğiyle duruyordu. Beni görünce göz kırparak telefona doğru konuştu.

"Şimdi kapatmak zorundayım, karşımda çok güzel bir kız var..."

"O zaman bir daha beni arama!" dedim trip atan bir ses tonuyla. Gülümseyerek telefona konuşmaya devam etti ben tam önünde durduğumda.

"Sorun değil, daha iyisini buldum. Tam karşımda duruyor." Bir an içimde hissettiğim garip bir kıskançlık hissiyle telefonu yüzüne kapattım ve kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Ne oldu?" diye sordu anlam veremeyerek. Sinirle yola doğru dönüp yürümeye başladım. Onur peşimden gelerek kolumu tuttu.

"Zeynep ne oldu?"

"Beni bu kadar kolay sattığına inanamıyorum!"

"Ne?"

"Duydun söylediğimi..." Onur gülmek ve şoka girmek arasında sıkışıp kalmış gibiydi.

"Sen..." dedi şok içinde, "kendini mi kıskandın?" Omuz silkerek kolumu çektim ve hızla yürümeye devam ettim.

"Olabilir... Kendim de olsa sonuçta birini bana tercih etmiş oldun..."

"Zeynep sen ciddi misin?" Onur büyük bir kahkaha attığı sırada hızla peşimden geliyordu.

"Telefonda konuşuyorduk, bir anda beni görünce telefonu kapatmak için can attın resmen!" Onur bir kahkaha daha attı.

"Seni gördüm çünkü! Seni! Sen yani... Kendin!" Şu an aslında bir yandan şaka yapıyor olduğumun farkındaydım ama bir yandan da içimde engel olamadığım aptalca bir kıskançlık hissi vardı. Hayatımda yaşadığım en saçma histi bu.

"Tamam," dedim, "şaka yapıyorum... Ama bir an seni öyle görünce bozuldum..." Onur beni durdurup önüme geçti ve kollarımı tutup yüzümü yüzüne çevirdi.

"Öyle görünce derken? Seni görünce aynı zamanda seninle yaptığım telefon konuşmasını kapatmak isterken mi?" Gülmeye başladım ve gözlerimi devirdim.

"Sen regl dönemindeydin değil mi?" diye sordu gülerek.

"Evet, ondan sanırım..." diyerek geçiştirdim ve yolu gösterdim, "Yürüyelim mi artık?" Onur yüzüme tatlı bir tebessümle baktıktan sonra bana doğru eğildi ve yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. Alnını yanağıma yaslayıp kokumu derin derin içine çekti ve kulağıma fısıldamaya başladı.

"Yürüyelim güzelim... Her yere, her zaman birlikte yürüyelim..." Birkaç saniye öylece durup birbirimizin kokusunu ala ala dinlendik sanki. Buna ihtiyacımız vardı, benim de onun da ufaklığın da... Birbirimizin kokusuna ihtiyacımız vardı...

"İzin verirsen elini tutabilir miyim? Bugün biraz sinirlisin, elini tutmaya korkuyorum..." Gülerek uzandım ve Onur'un elini tuttum.

"Benden korkman güzel, sonunda istediğim kıvama geldin..." diye mırıldandım ve yürümeye başladık. Sokaklar hâlâ karla kaplıydı, gökyüzü pembemsi bir tonda adeta şov yapıyordu.

"Bugün bir cümle duydum dinlediğim bir şarkıda..." diye söze girdi Onur, "Uçamayacağını biliyorsan neden atlıyorsun? Çok güzel değil mi?" Başımı salladım. O an gözüm uzaklara daldı. Bu cümle içinde bulunduğum durumu o kadar iyi anlatıyordu ki... Uçamayacağımı bile bile atlıyordum, bu yaptığım başka hiçbir şey değildi.

"Ama atlamadan uçup uçamayacağımızı bilemeyiz ki..." diye mırıldandım. Onur yüzüme hayranlıkla baktı. Gülümsedi.

"Tüm şarkı sözlerinden daha güzel konuşuyorsun. İşte bu yüzden şarkılardan çok seni dinlemek istiyorum..."

Yüzümün kızardığını hissederek buruk bir şekilde gülümserken kurs binasına giriş yaptık. O sırada kursta ders yoktu. Sadece kapıda bir güvenlik vardı ve kütüphanede ders çalışan insanlar... Ama kurs iki saat sonra kapanacaktı, yani sadece iki saatliğine gelmiş, muhtemelen de ders çalışmak yerine muhabbet edip dönecektik.

"Dur güzelim, sen burada bekle. Ben kütüphaneye bakıp geleyim." Onur beni bırakıp koridorun sonuna doğru ilerlerken kursun loş koridorları beni sebepsiz yere ürküttü o an. Yutkunarak

etrafıma bakındığım sırada dışarıda hava yavaş yavaş kararıyordu. Onur koridordan çıktığı an titreyen telefonumu elime aldım. Arayan Burak'tı.

"Zeyno!" O kadar bağırarak konuşmuştu ki kulağımın patlayacağını hissederek telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Burak neden bağırdın ya?"

"Ya bağırdım mı? Özür dilerim... Beni biliyorsun, enerji patlamaları yaşayabiliyorum..." Gülmeye başladım.

"Bilmez miyim? Ne oldu?"

"Şey demek için aradım... Kütüphane boş değildi, en üst kattaki sınıflardan birine girdik. Orada çalışalım mı? Onur yanında mı?"

"Yanımda..." diye mırıldandım, "Tamam o zaman, sen hangi sınıfta olduğunuzu söyle oraya gelelim."

"A2 sınıfındayız. Terasa çıkan sınıf."

"Tamam, geliyoruz," diyerek telefonumu kapattığımda Onur tekrar koridora girmiş bana doğru yürüyordu. Elimle merdivenleri gösterdim.

"En üst kattalarmış..."

"Biliyorum, Mert'le konuştum..." Birlikte merdivene yöneldiğimiz sırada Onur elini belime koyup bana arkadan destek olunca kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Merdivenlerden çıkamayacak kadar yaşlandım mı?" Gülümsedi.

"Bu aralar çok solgun görünüyorsun... Zaten yarın seni doktora götüreceğim. Vitamin filan yazsın..." Korkuyla yüzüne baktım. Birincisi, beni doktora götüremezdi. İkincisi, yarın buluşma planımız yoktu ve ben Ender'i görmeye gidecektim.

"Ben gittim doktora..." diye mırıldandım, "bu sabah..." Onur şaşkınlıkla yüzüme baktığında başımı salladım.

"Sabah erkenden kalkıp gittim. Saat sekiz gibi... Sonra eve dönüp uyumaya devam ettim. B12 vitaminim eksikmiş, doğru tahmin etmişsin. Ama ilaçlarımı aldım, kullanıyorum... Merak etme." Onur'un yüzünde cevabımdan hiç de tatmin olmamış bir ifade

vardı. Kaşları çatık bir şekilde önüne dönüp düşünürken son kata ulaştık. Kendimi direkt Burak ve Mert'in olduğu sınıfa attım. Bu konunun acilen kapanması gerekiyordu.

"Ooo, hoş geldiniz! Yengeciğim, özellikle sen hoş geldin!" Burak heyecanla ayağa kalkıp beni öptüğünde gülümseyerek ona sarıldım ve hemen ardından camın önünde ayakta duran Mert'e sarıldım. Onur ikisine de bakmadan sınıfın duvarına yaslanıp beni izlemeye başladı. Kaşları çatık ve yüzündeki ifade hiç de hoş değildi. Neden? Neden beni izliyordu? Verdiğim cevap onu neden tatmin etmemişti? Söylediğim yalanda yanlış ve inanılmaz bir nokta mı vardı? Şu an beni izliyor olması beni o kadar büyük bir stres altına sokmuştu ki bir kez daha karnımda aptal bir sancı hissediyordum.

"Onur ne kadar da sevecen ve sıcaksın abi ya! Sınıfa girer girmez hemen bize koştu, sarıldı, öptü baksanıza şu sevgi pıtırcığına!" Burak Onur'la dalga geçtiği sırada Onur ikisiyle de tek kelime selamlaşmadan duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş hâlâ oldukça ciddi bir şekilde bana bakıyordu.

"Hı?" diye sordu bir anda Burak'a dönerek.

"Duymadın mı? İyi misin sen?" diye sordu Burak şaşkınlıkla. Mert de kaşlarını çatarak Onur'a döndü.

"Bir şey mi var abi?" diye sordu. Onur başını hayır der gibi salladığında bir şey olduğu kesindi. Gözlerimi kaçırıp derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım.

"Bence..." diye mırıldandım, "bugün gevezelik yapmak yerine gerçekten oturup test çözelim." Sıralardan birine oturdum, geometri kitabımı çıkardım ve test çözmeye başladım. Üçü de anlam veremeyerek bana baktıkları sırada yüzlerine bakmayıp konudan uzaklaşmayı tercih ettim. Tek dileğim konuşmamaktı. Çünkü şu an çok gerilmiştim.

"Bunlar kavga etmiş!" dedi Burak müneccimimsi bir ses tonuyla.

"Hayır." Onur'un sesi tekdüze ve sert çıkıyordu. Arkamdaki sıraya oturup test kitabını çıkardı ve soru çözmeye başladı. Burak ve

Mert ise şaşkınlıkla bir bana bir Onur'a baktıktan sonra yanımızdaki sıralara geçtiler.

"Neyse... Çıkışta alırız ağızlarından lafı... Şimdi üstlerine gidip Zeynep ve Onur kurbanı olmak istemiyorum. Yaşamayı seviyorum..." diye mırıldandı Burak.

Kendimizi fazlasıyla kaptırmış bir şekilde test üstüne test çözdük. Sonra bir test daha, bir tane daha, bir tane daha... Onur'la aramızda oluşan anlamsız gerginliği sorulardan çıkarıyorduk sanki. Burak ve Mert ise korkudan konuşamıyorlar ve arada bize bakıp başlarını kitaplarına geri çeviriyorlardı.

"Burak kitabına bak." Onur'un sert sesi sınıfta yankılandığında Burak uzun uzun Onur'a bakıyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Tamam abi ya! Baka baka matbaa makinesine dönüştüm yemin ederim! İki saat olacak neredeyse hâlâ kitaba bak diyorsun." O sırada telefonumu çıkardım. Saate bakıp hazırlanmaya başlayacaktım ki şok içinde bakakaldım. Saat gece on bir olmuştu.

"Burası dokuzda kapanmıyor mu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Evet," dedi Mert telefonunu cebinden çıkarırken, "Saat on bir!"

"Ne?" Burak ve Onur şaşkınlıkla telefonlarını çıkarırlarken sıkıntıyla of çektim.

"Dört saattir test mi çözüyormuşuz?" Burak şaşkınlıkla test kitabının sayfalarını incelemeye başladı.

"Abi otuz iki sayfa soru çözmüşüm! Hemen şu an sınava alsınlar beni, hemen! Arayın çağırın birilerini! Çabuk olun bilgiler gidiyor! Gidiyorlar!" İstemsizce Burak'a güldükten sonra camdan aşağıya baktım.

"Dışarıda resmen kar fırtınası var..." diye mırıldandım. Telaşla yanıma gelip camdan baktıkları an Burak terasın kapısını açıp dışarıda doğru bir adım attı. Ama daha fazla devam edemedi. Dışarıda ciddi anlamda bir fırtına vardı. Burak öksürerek içeri girdiğinde Mert kapıya doğru ilerledi.

"Ben binayı kontrol edeceğim. Belki güvenlik gitmemiştir... Belki birileri vardır."

"Ben de geliyorum..." Onur, Mert'in peşinden giderken tam kapıdan çıktığı an başını bize doğru çevirdi.

"Burak..." diye mırıldandı, "sen bir yere gitme... Onunla kal." Burak başını salladığı sırada Onur benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Bu tavrının nedenini asla anlamıyordum, asla. Yalanımda açık bir nokta vardı ama neydi?

"İyi misin?" diye sordu Burak kapı kapanır kapanmaz. Başımı salladım.

"İyiyim..."

"Siz tartıştınız mı? Aranız neden böyle?"

"Bilmiyorum. Beni halsiz gördüğünü ve doktora götüreceğini söyleyince ben de hemen bir yalan buldum. Bu sabah doktora gittiğimi söyledim... Ondan beri böyle." Burak kaşlarını çatarak yüzüme baktıktan sonra kaşlarıyla karnımı işaret etti.

"O iyi mi?" Ellerimi karnıma koyup başımı salladım.

"Bilmiyorum... Umarım iyid-" Tam o sırada sınıfın ışıklarının kapanmasıyla korkuyla yerimden sıçradım.

"Zeyno!" Burak bir anda hızla yanıma gelip kollarımı tuttuğunda karanlığın ortasında durmuş korkuyla sınıfa bakıyordum.

"Ne oldu? Elektrikler mi kesildi? Ne oluyor?"

"Şşş, tamam, korkma! Bak dışarıdaki binaların da ışıkları söndü! Dışarıda fırtına var, ondandır!" Bu gece bana o kadar çok "o gece"yi hatırlatıyordu ki titremeye başlamıştım. Burak telefonunun el fenerini açıp sıralardan birinin yanındaki duvara yasladığında sınıfın içi biraz olsun aydınlanmıştı. O sırada dışarıda duyduğum ayak sesleri beni korkuturken Burak hızla önüme geçip kapıyı açtı.

"Zeynep!" Onur nefes nefese içeri girdiğinde rahat bir nefes aldım. Korkuyla bana sarıldı.

"İyi misin? Korktun mu?" diye sorduğu sırada bir yandan titriyor, bir yandan güçlü kalmaya çalışıyordum.

"İyiyim! Merak etme!" Biz sarıldığımız sırada Mert elinde telefonuyla sınıfa girip konuşmaya başladı.

"Binada kimse yok. Ne güvenlik ne öğrenciler. Herkes gitmiş. Ama merak etmeyin, bir yerleri arayıp kilidi açtırmayı deneyeceğim." Mert sınıfın arkalarına geçip telaşla bir numara çevirdiğinde öfkeyle söylenmeye başladı.

"Abi telefon çekmiyor! İnternet de çekmiyor!" Üçümüz de tek tek telefonlarımızı çıkarıp telaşla kontrol ettiğimiz sırada sonuç hüsrandı.

"Fırtınadan olabilir mi?" diye sordu Burak. Onur ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı.

"Yüksek ihtimalle... Zaten burası şehre göre biraz aşağıda kalıyor... İnternet az çekiyordu hep."

"Dışarı çıkıp birilerine seslensek?" diye mırıldandım endişeli sesimle.

"Burası çok yüksek," dedi Onur. "Alt katlara inmemiz gerek. Siz Burak'la burada kalın. Biz Mert'le alt katlardaki tüm sınıflara girmeyi deneyip birilerine seslenelim. Hemen hallederiz, merak etmeyin tamam mı? Sakın sınıftan çıkmayın..." Onur'un yüzüne korkuyla baktım. Onun da aklının "o gece"ye gittiğine adım gibi emindim. Hepimizin aklında aynı soru işareti vardı. Hepimizin aklında aynı "Acaba?" vardı...

"Olmaz," dedim sert bir sesle. "Dördümüz beraber aşağı ineceğiz. Ya da burada oturur sabaha kadar bekleriz."

"Zeynep." Onur ismimi üzerine basa basa söyledikten sonra gözlerimin içine baktı.

"Onur olmaz dedim. Salak gibi burada oturup bekleyemem..."

"O zaman hepimiz salak gibi burada oturur sabaha kadar bekleriz. Tamam mı?" Öfkeyle kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açıp koridora çıktığımda Onur peşimden gelip kolumu tuttu.

"Zeynep! Ne yapmaya çalışıyorsun? Seni korumaya çalışıyorum!"

"Benim ardınızda bırakılarak korunmaya ihtiyacım yok! Eğer bu binanın içinde bu zifiri karanlıkta bir şey aranacaksa ben de sizinle arayacağım. Tamam mı? Şimdi üçünüz de benimle aşağı geliyorsunuz." Merdivenlere yöneldiğim sırada Onur bir kez daha kolumu tuttu.

"Tamam! Ama arkamda duracaksın, önden ben gideceğim. Senin arkanda da Burak ve Mert olacak, sen sadece bize ışık tutacaksın. O sınıfa gireyim, şu sınıfa gireyim diye atlamak yok. Anlaşıldı mı?" Ellerimi havaya kaldırıp derin bir nefes aldım.

"Tamam."

"Abi bu geceyi bir yerden hatırlıyorum ben ama..." Burak konuşurken Mert öfkeyle Burak'ın koluna vurdu.

"Sus Burak! Konuyu açma!"

Elimde tuttuğum telefonumla merdivenlere ışık tutuyor ve diğer elimle Onur'un kolunu tutuyordum. Kursun eski püskü binası karanlıkta o kadar korkunçtu ki işte şimdi gerçekten az da olsa bir korku hissediyordum içimde.

"Allah kahretsin..." diye fısıldadı Onur açmaya çalıştığı ilk kapı kilitli çıkınca. "Umarım bu aptal kapıların hepsi kilitli değildir."

"Kötü düşünme, sakin ol..." diye mırıldandığım sırada Burak sıkıntıyla ofladı.

"Abi fare mare yoktur değil mi? İçime bir an öyle bir his geldi..."

"Bir insanın içine niye böyle bir his gelir ki?" Mert, Burak'ı sustururken Onur başını kaldırıp sıkıntıyla koca koridora baktı.

"Burak, Mert... Siz C harfli sınıflara bakın. Biz B harflilere bakacağız..." Onlarla koridorun farklı yönlerine yönelirken Onur'u sıkıca kolundan tutmaya devam ediyordum.

"Bu gece kolumu kaybedeceğim anlaşılan..." Onur'un fısıltılı sesi kulağımı bulduğunda endişeyle parmaklarımı açtım. O an fark ettim ki kolunu kangren yapacak kadar çok sıkmıştım.

"Özür dilerim. Gerildim."

"Senin de aklın o geceye gitti değil mi?"

"Hangimizin aklı gitmedi ki?"

"Ama korkma. Kimse sana aynı şeyleri yaşatamaz artık," dedi Onur kararlı bir sesle. "Her şey yaşandı, bitti. Eğer en ufak bir şey daha yaşatmaya kalkılırsa öfkemle karşılaşmak istemezler..." Sınıflardan birinin kapısını daha zorladığında kapı açılınca heyecanla içeri girdik. Onur başını kapıdan çıkarıp koridora doğru seslendi.

"Burak, Mert! Bir sınıfın kapısı açıldı." Koşarak yanımıza yaklaştıkları sırada Onur'a tutunarak cama doğru ilerledim. Onur camı açıp dışarıya doğru başını çıkardığında dışarıdan gelen kar dolu rüzgârla öksürerek içeriye doğru yöneldim.

"Kimse var mı?" Onur dışarıya doğru seslendiğinde sesi oldukça çaresizdi. Zira dışarıda tek bir insan yoktu. Tek bir insan... Hava o kadar kötüydü ki ne bir insan vardı ne elektrik vardı ne de telefonlarımız çekiyordu! Hayatım boyunca gördüğüm en kötü havaydı bu...

"Kimse yok mu!" diye bağırdı Burak çıkarabildiği en yüksek sesle.

"Yok işte... Bu havada kim dışarı çıkar?" diye mırıldandım sıralardan birine otururken. Mert bir köşede telefonuyla uğraşıyor, birilerini aramaya çalışıyordu.

"Allah kahretsin..." Onur öfkeyle sınıfa dönerken çaresizce etrafa bakınıp bir çözüm düşünüyordu.

"Bu hava sabaha kadar böyle devam edecek değildir herhalde? Belki bir iki saate diner. Belki birazdan elektrikler gelir. Telefonlar çekmeye başlar... Biraz oturup beklesek?" diye mırıldandım yumuşak bir sesle. Burak camın önünde durmuş sürekli dışarıya sesleniyor, Mert telefonuyla uğraşıyor, Onur endişeyle bir çözüm düşünüyordu.

"Hadi gelin..." dedim, "yukarı çıkalım. Çantalarımız orada. Biraz bekleyelim." Onur gözlerini gözlerime çevirdiğinde ona başımı salladım.

"Tamam, biraz bekleyelim. Olmazsa başka bir çözüm düşünürüz..." dedi Onur tekdüze bir sesle. Ama korktuğunu buram buram

hissediyordum. Sıradan kalkıp elini tuttuğumda birlikte kapıya yöneldik. Bu sefer bize ışık tutan Burak'tı. Birlikte dikkatlice merdivenlerden çıktık. Eski sınıfımıza geri dönüp kapıyı kapattık. Terasın büyük camının tam önünde yere oturup Onur'u da yanıma çektim.

"Abi, benim çişim geldi... Maalesef..." Burak'ın arkamızdan gelen sesiyle gülerek arkamı döndüm.

"Of be Burak! Yemin ederim sen benim derdimsin ya, dert sahibiyim ben ve sen benim derdimsin! Tamam, hadi yürü. Gidelim..." Burak ve Mert karanlık içinde sınıftan çıkıp koridordaki tuvalete giderlerken Onur ve ben yerde oturmuş terasın büyük camından dışarıdaki kar fırtınasını izliyorduk.

"Sabah annenle karşılaştım. Saat dokuzda..." diye mırıldandı Onur. Korkuyla yüzüne baktım.

"Seni sordum. 'Hâlâ uyuyor,' dedi... 'Bir rekora imza atıyor tam on iki saattir aralıksız uykuda,' dedi..." Ne diyeceğimi bilemeyerek korkuyla yüzüne bakmaya devam ettiğim sırada o benim yüzüme bakmıyor, camdan dışarıya bakıyordu.

"Bana yalan söyledin..." diye mırıldandı.

"Onur..." dediğim sırada sözümü kesti.

"Şimdi değil... Buradan çıktığımızda açıklarsın. Burak ve Mert buradayken değil..." Endişe içinde yutkunarak başımı cama çevirdiğimde ne yapacağımı bilmiyordum. Ona ne açıklayacağımı, ona ne anlatabileceğimi, ne gibi bir sebeple yalan söylemiş olduğumu söyleyebileceğimi bilmiyordum. Ama Onur çok ciddiydi ve çok büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. İlk kez ona yalan söylediğime şahit oluyordu.

"Günlerdir her gün gördüğüm Zeynep benim Zeynep'im değil..." diye mırıldandı acı bir sesle, "Bitkin, yorgun, mutsuz, enerjisiz, durgun, suskun... Bu sen değilsin." Sonra başını bana doğru çevirdi. Sınıfın karanlığında gözlerimin içine baktı ben korkuyla titrerken.

"Benden bir şey saklıyorsun." Sesi net ve sertti.

"Ve benden her ne saklıyorsan buradan çıktığımızda bana bunu söyleyeceksin." Zar zor yutkundum. Dolmuş gözlerimi saklamak için bakışlarımı cama çevirdim. O ise bana bakmaya devam ediyordu.

"Titrediğinin farkında mısın?" diye sordu. Titreye titreye başımı salladım.

"Farkındayım," dedim.

"Gözlerinin dolduğunun farkında mısın peki?" diye sordu bir kez daha sert bir sesle. Yine başımı salladım.

"Farkındayım," dedim gözümden bir damla yaş kayıp giderken.

"Seni bu hale getiren her ne ise... bana tek tek anlatacaksın," dedi ve üzerine basa basa ekledi, "Tek tek. Her ayrıntısıyla."

Cevap vermedim. O da başka hiçbir şey söylemedi. O sustu, ben sustum. O da düşünüyordu, ben de düşünüyordum. Her şey en başa dönmüştü sanki. Karanlığın ortasında bir sınıfta oturmuştuk ve Onur en az ilk günkü kadar ciddi, en az o kadar sertti. Ben ise en az o gün olduğum kadar çaresizdim. Ufaklık öğrenilmek istiyordu, dünyaya duyurulmak istiyordu, dünya ise onu saklamam için beni uyarıyordu. Dışarısı buz gibiydi ama belki de hayatımda ilk defa içim dışarının en soğuk kış gününden daha soğuktu. Asıl kar fırtınası benim içimde yaşanıyordu, dışarıdaki hiçbir şeydi...

RÜZGÂRA

BİR AZ DAHA

KARŞI KOYMAYA

ÇALIŞIRSA

BUFIRTINANIN

ORTASINDA

YAŞAYAMAZ.

4. Bölüm

İçimde Büyüyor

Rüzgâra biraz daha karşı koymaya çalışırsa
bu fırtınanın ortasında yaşayamaz.

Hava durumunda öngörülememiş bir fırtına gibiydi yaşadıklarım. Habersizce dışarı çıkmış ve fırtınanın ortasında bulmuştum kendimi. Onlarla tanıştığım ilk günün tanımı buydu işte. Tanıştığımız ilk andan beri yaşadığımız her şeyin bütününün ismi fırtınaydı. Acımasız ve öngörülememiş bir kar fırtınası... Oradan oraya savrulmuş ve en sonunda birbirimize tutunmuştuk. Fırtına bitti sanmıştık. Oysa Onur bilmese bile bizim fırtınamız hâlâ devam ediyordu. İçinde bulunduğum bu durum ve Ender'in telefonu beni Onur'un da gördüğü gibi büyük bir buhrana sürüklemişti. Yaşadıklarımın çaresizliği benden enerjimi almıştı, yaşadıklarımın çaresizliği benden mutluluğumu almıştı, yaşadıklarımın çaresizliği bana neler neler yapmıştı...

Şimdi burada akşamın bu saatinde bomboş bir sınıfın duvarına yaslanmış oturuyorduk. O ve ben... Sessizdik, kararsızdık, tereddütlüydük. Onun bana karşı güven duygusunu kaybetmiş olabileceğinden korkuyordum sanki. Bu kadar kolay mı kaybederdi bilmiyordum, ama içten içe deli gibi korkuyordum bundan. O yüzden

şimdilik susmak en iyisiydi. Bize kelimelerin getirmediği çıkış yollarını sessizlik getirirdi belki...

Bir ara gözüm camdan dışarıya kaydı. Yağan karın aydınlattığı gökyüzünde kar fırtınasının tam tersi yöne uçmaya çalışan bir kuş gördüm. Fırtınanın rüzgârı onu geriye itmeye çalışıyordu ama o bir alçalıyor bir yükseliyor, yine de gideceği yöne gitmeye çalışıyordu. Rüzgâr onu bir adım itiyor ama o her seferinde iki adım ilerliyordu sanki...

"Şu kuşa baksana..."gibi bir fısıltı çıktı o an dudaklarımın arasından. Fısıltım tüm sınıfı doldurdu. Onur başını kaldırdı ve dikkatlice camdan dışarıya baktı.

"Çok küçük..." diye mırıldandı. "Rüzgâra biraz daha karşı koymaya çalışırsa bu fırtınanın ortasında yaşayamaz... Bu havada ne işi var burada?"

Yutkundum. Kontrolüm dışında dolan gözlerimi kırpıştırarak ağlama hissinden uzaklaşmaya çalıştım ve Onur'un cümlesini kendi kendime tekrar ettim içimden. ***"Rüzgâra biraz daha karşı koymaya çalışırsa bu fırtınanın ortasında yaşayamaz. Çok küçük..."*** Yoksa bir hata mı yapıyordum? Bu kadar küçük bir canlıyı hayatta tutmaya çalışarak bir hata mı yapıyordum? Onu bir felaketin ortasında dünyaya getirmek isteyerek bir hata mı yapıyordum? Onur'un dediği gibi, "Bu havada ne işin var burada?" demek istiyordum içimde büyüyen canlıya. Neden geldin demek istiyordum, nereden çıktın demek istiyordum, burada yaşayamazsın demek istiyordum. Sonra bir şey oldu... Gözlerimizin önünde kuş tüm rüzgâra rağmen pes etmeden uçmaya devam etti ve karşısındaki devasa ağacın dallarından birine kondu. O daldaki bir başka kuşa doğru yürüdü ve birbirlerine sokulup ısınmaya çalıştılar.

"Başardı," dedim gözlerimden birer damla yaş akarken. Sesim titriyordu. Fakat gözümden akan yaşları da titreyen sesimi de Onur'dan saklamaya çalışıyordum. Onur etkilenmiş bir halde başını salladı. Gördüklerine inanamıyor gibiydi.

"Bu bir mucize," diye mırıldandı. Mucize... Bu kelime bana buram buram tanıdık geliyordu.

"Evet," dedim, "bu bir mucize..."

Sonra dakikalarca bu karanlık sınıfın camının önünde sıraların yanındaki soğuk taş zeminde oturup o iki kuşu izledik. Ne çok ihtiyacım vardı o kuşlar gibi birbirimize sokulup ısınmamıza. Ne çok ihtiyacım vardı ona sarılmaya. Ama bir şeyler onu da beni de tutuyordu sanki...

"Abi inanamayacaksınız!" diyerek sınıfa girdi Burak tüm o sessizliğin ardından.

"Ne oldu yine?" Onur'un sesi merak dolu ve korumacıydı. Sanki kötü bir şey olmuş olma ihtimaline karşı beni koruyamayacağından korkuyordu. Zira kapı açılır açılmaz beni kolunun arkasına doğru itmişti. Burak ise o kadar rahat ve mutluydu ki bir sorun olmadığı belliydi.

"Binanın hiçbir yerinde çekmeyen telefonlarımız tuvalette çekiyor... Süper değil mi? Mert babasını aradı, babası da kursun güvenliğine ulaşacak. Kursun kapısını açtıracaklar birazdan. Vay be, bu seferki karantina kısa sürdü." Karantina kelimesini duymak içimi titretirken vücudumun gerçekten titriyor olduğunu fark ettim. Burak'ın gözleri bana kayıp da soran bakışlarıyla yüzleştiğimde ona iyi olduğumu söylemek ister gibi gözlerimi kırptım.

"O zaman aşağı inelim, orada bekleyelim. Siz Mert'le merdivenlere gidin, Zeynep'i aramıza alalım, ben de en arkadan geleyim..." diye mırıldandı Onur ayağa kalkarken. Yüzüme bakmadan bana elini uzattı. Elini tereddüt ederek tuttum ve ayağa kalktım. Onur tam o an kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Ellerim o kadar çok titriyordu ki bu onu şaşırtmıştı. Korkuyla elimi çekmeye çalıştım, fakat bırakmak yerine diğer elimi de tuttu.

"Onur, ne oldu?" Burak'ın arkadan gelen endişeli sesiyle Onur'un gözlerine yalvaran bakışlarla baktım. O ise bana endişeyle bakıyordu.

"Zeynep..." dedi korku dolu titreyen sesiyle, "neyin var senin?"

Onur'un sesi o kadar endişeli çıkıyordu ki onun bendeki bu hali bu kadar çabuk fark etmiş olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendime o kadar kızgındım ki tam şu an, şu saniye kendimi olabildiğince güçsüz hissediyordum. Ona durumumu belli edecek bu hale düşmemeliydim. Buna izin vermemeliydim. Ama duygularımı kontrol edemiyordum.

"Ben..." diye mırıldandım, "çok üşüdüm..." Onur bana çok daha hayretle baktı.

"Üşümedin," dedi anlam veremeyerek, "Sınıf çok sıcak... Terletecek kadar sıcak." Yutkundum ve çaresizce Burak'a baktım. Burak ise bana soran gözlerle bakıyordu.

"Hastayım çünkü... Sanırım beni sıtma tutuyor şu an..." Onur birkaç saniye yüzümü izledikten sonra sıranın üzerine bıraktığı kocaman montunu aldı ve omuzlarıma sardı. Sonra ellerini yanaklarımın iki tarafına koydu ve bir süre daha gözlerimin içine baktı.

"Şimdi iyisin, değil mi?" diye sordu endişeyle. Başımı salladım.

"Daha iyiyim, merak etme."

"Hadi, aşağı inelim." Burak konuyu kapatmak için konuşurken aynı zamanda acele etmemizi ister gibi bize eliyle kapıyı gösterdi. Onur başını sallar sallamaz Burak sınıftan çıktı ve koridordaki Mert'le birlikte merdivenlere yöneldi. İkisinin de telefonlarının el fenerlerini açmış olması ortamı olabildiğince aydınlatıyordu. Onur beni önüne alarak arkamdan omuzlarımı tuttu ve merdivenden öyle inmeye başladık. Ondan bir şeyler saklıyor olduğumu biliyor olsa da ve hatta bana kızgın olsa da sanırım bana karşı hissettiği korumacı tavırdan asla vazgeçemeyecekti. En azından şimdilik...

"Tam şu an merdivenden düşsem hepiniz de bana takılıp düşeceksiniz biliyorsunuz, değil mi? Hayatınız bana bağlı şu an." En önden inen Burak yine kendince kendini kahraman ilan edip bir yandan merdivenden inerken bir yandan kollarındaki kasları gösteriyordu bize. Ona gülemeyecek kadar üzgündüm.

"Aynen hayatımız senin ellerinde şu an, hay Allah'ım ya! Bu çocuk her yerde bu kadar iyi saçmalamayı nasıl başarıyor acaba..." Mert, Burak'a söylenirken Burak bir anda olduğu basamakta durdu ve bize doğru döndü.

"Oğlum neden durdun şimdi!" Mert öfkeyle merdivenleri gösterirken Burak gülüyordu.

"Bana bağlısınız gördüğün gibi... Ben duruyorsam siz de durmak zorundasınız..." Onur, Burak'a gözlerini devirdi ve konuşmaya başladı:

"Mert, Burak'ın önüne geç." Mert kenardan sıyrılıp Burak'ın önüne geçer geçmez Burak şaşkınlıkla bizi izlerken Onur beni elimden tuttuğu gibi Mert'in önüne geçirdi ve kendisi de benim önüme geçti.

"Abi neden beni en arkaya attınız ya!" Burak merdivenden hızla inen bize yetişmeye çalışırken Onur bir saniye bile elimi bırakmıyordu. Sonunda kapıya ulaştığımızda dışarıdaki karın dizlerimize kadar geldiğini gördük. Kapının önünde sabırsızca Mert'in babasının aradığı kurs güvenliğinin gelmesini beklediğimiz sırada Onur ve benim aramızdaki gerginlik Burak ve Mert'e de yansımıştı. Korkudan konuşmuyorlardı. Fakat Onur anormal bir şekilde hâlâ elimi tutuyordu.

"Çok sessiz oldu ya..." diye mırıldandı Burak, "Rahatsız oldum sessizlikte. Şarkı açayım mı?"

"Olur..." dedim kısık bir sesle. Burak telefonunu açıp şarkılarını incelerken gereksiz bir yorgunluk hissettim bacaklarımda. Derin bir nefes aldım ve oturacak bir yer var mı diye etrafıma baktım.

"Merdiven basamaklarına oturabilirsin." Onur'un tekdüze sesi kulaklarımı doldurduğunda ona şaşkınlıkla baktım.

"Oturmak istediğimi nereden anladın ki?"

"Ben senin her hareketinin anlamını biliyorum..." Gözlerimdeki ela gözleri bana, "Lütfen benden bir şey saklıyor olma," der gibi bakıyordu. Ben de onun içini okuyabiliyordum. Ama maalesef ondan

sakladığım bu büyük hikâyeyi öğrenmesi de çok kolay olmayacaktı. Üç adım atıp merdivenin ilk basamağına oturdum. O sırada Burak şarkı ararken Mert'in telefonuna bir mesaj geldi. Onur ise sert bakışlarla oturduğum merdivenin arkasını izliyordu sanki her an oradan biri gelebilirmiş gibi.

"Babam mesaj attı. Adam on beş dakikaya buradaymış..."

"On beş dakika mı?" diye söylendi Onur, "Bu adam yan sokakta oturmuyor muydu?"

"Öyle... Ben de anlamadım." Onur sinirle bir küfür savururken sıkıntılı bir nefes verdi ve birkaç adım atıp merdivenlere doğru yönelerek yanıma oturdu. Burak ve Mert de kıyafetlerinin kirleneceğini umursamadan merdiven basamaklarının önündeki zemine bağdaş kurdukları sırada Burak bir şarkı açmıştı bile. Şarkının kasvetli melodisi ve hepimizin kulaklarını dolduran kar fırtınası uğultusu beni ister istemez bu merdivenlere kıvrılıp uyumaya itiyordu.

Biliyorum yorgunuz. Sanki bir oyun içinde, birbirinden habersiz iki gölge olmaya mecburuz, diyordu şarkının sözleri*. Burak ve Mert bir şeyler anlatıyorlardı. Ama onları dinlemiyordum bile. Bir saattir yaşadığım stres ve havanın soğukluğu beni aşırı yormuştu. Farkında olmadan, kafam çalan şarkıda, başımı Onur'un omzuna yaslamışım. Kolunu hafifçe kaldırdı ve beni göğsüne yatırıp omzumu koluyla sardı. Sanki, "Ne olursa olsun..." diyordu bu hareketiyle bana. Sanki, "Her şeye rağmen," diyordu. İşte ona bu yüzden bu kadar âşıktım. İşte onu bu yüzden bu kadar seviyordum...

Siliniyor yavaş yavaş hüznüm gözlerimden, diye devam ediyordu şarkının sözleri. *Uzaklaştı adımları, ağır ağır biter gibi.*

Gözlerim yavaş yavaş kapanırken Onur'un onunla özdeşleşmiş güzel tıraş losyonu kokusu burnumdaydı. Ne olursa olsun burası benim bu dünyada en güvende hissettiğim yerdi. Arkadaşlarımın yanı, âşık olduğum adamın kolunun altı. Ama şimdi burada bile korktuğumu hissettiğim bir noktadaydım. Ender'in telefonunun her şeyi

* Gözde Öney'in "İki Gölge" adlı parçasından. (ed.n.)

mahvedebileceği gerçeğiyle yüzleşiyordum. Buraya geliyordu, burada olacaktı. Bundan daha büyük bir felaket olabilir miydi? Kendim için korkmuyordum. Aksine, kendim için tahmin edemeyeceğiniz kadar cesur hissediyordum. Benim korktuğum şey sevdiklerime zarar verme ihtimaliydi. Şarkıda dediği gibi, *Ya geç kalırsam yenilmeye? Ya susmak zorunda kalırsam ardından kaybolan zamanların?* Tüm bu kaygılarımın arasında gözlerim tamamen kapandı ve uyku beni tamamen içine çekti. Tek dileğim daha güzel bir hayata uyanmaktı. Tek dileğim buydu...

"Oğlum kapıyı tut dedim kapı öyle mi tutulur? O aralıktan mı geçireyim kızı?"

"He, pardon abi, ben kendin açarsın sandım."

"Üçüncü kolumla kapıyı açamadığım için özür dilerim Burak."

"Ne yapayım herkesi kendim gibi üstün bir varlık zannediyorum."

Burak ve Onur'un konuşmaları kulağımı tırmalarken Onur'un kolları arasında bir yerden bir yere taşındığımı fark ettim. Uyku gözlerimi açamayacağım kadar içine çekiyordu beni. Onur beni yumuşak bir yatağa bırakıp üzerimi örtüp bir de alnımı öptükten iki dakika sonra hafifçe gözlerimi araladım. Gözlerimi araladığım an gördüğüm ilk görüntü dolabının önünde üzerini değiştiren Onur'un görüntüsüydü. Hafifçe doğrulup ona baktığım sırada arkası dönüktü.

"Ben neden senin odandayım?" diye sordum şaşkınlıkla. Onur tişörtünü de üzerine hızla geçirdikten sonra bana doğru döndü.

"Seni eve göndermeden konuşmamız gereken konular vardı, biliyorsun. Bu aralar seni ne zaman eve göndersem bazen günlerce evden çıkmadığın oluyor. Ben de seni kaçırayım dedim. Annem ve babam da şehir dışında olduğu için anneni arayıp yalvara yalvara izin aldık ve dördümüz bu gece burada kalmaya karar verdik." Kaşlarımı çattım.

"Dördümüz buna mı karar verdik?"

"Evet," dedi Onur.

"Ben uyurken bunu kabul ettim yani, öyle mi?"

"Evet," dedi bir kez daha, "hatta bu fikri ortaya atan sendin. Biz ısrarla seni evine yollamaya çalışsak da tutturdun size gidelim diye." Önce birkaç saniye yüzüne hiçbir şey anlamayarak baktıktan sonra gözlerimi devirdim ve yanımda duran yastığı ciddiyetini asla bozmayan Onur'a fırlattım.

"Yalancı," dedim. Onur ister istemez gülmeye başladı ve yastığı tam yanıma geri fırlattı.

"Dikkat dikkat!" Kapının önünden gelen sesle korkuyla irkildim, "Öpüşenlerin dikkatine! Üçüncü tekerlek ayağınıza geldi, lütfen öpüşüyorsanız ayrılın! Dikkat dikkat, öpüşüyorsanız ayrılın!" Bir kez daha gözlerimi devirdiğim sırada Onur gülerek iç çekti ve kapıyı açtı. O sırada ağzını kapıya dayamış anons yapmaya devam eden Burak odanın ortasına düşünce büyük bir kahkaha attım.

"Oğlum ne yapıyorsun ya, ağzını kapıya mı dayadın!" Onur gülerek yerdeki Burak'ı kaldırmaya çalışırken içeriden Mert'in kahkahası duyuldu.

"Nasıl düştü salak, kapı yıkıldı sandım!"

"Oğzom!" Burak ağzını tutarak belli belirsiz sızlanırken gülmekten ölecektim.

"Gel buraya, gel buz tutalım ağzına! Hay Allah'ım sen sabır ver, kimlerle uğraşıyoruz ya..." Onur, Burak'ı kaldırıp mutfağa doğru götürürken yataktan kalktım ve dikkatli adımlarla peşlerinden gittim.

"Keşke ağzını alçıya alsalar da birkaç hafta sussa..." diyerek mutfağa girdi Mert. Gülerek bir köşede durmuş onları izliyordum. Onur, Burak'ı sandalyeye oturtmuş buzlukta buz arıyordu.

"Bu küçük buzlardan koy altdudağına. Altdudağın şişiyor gibi." Onur, Burak'a dudağına koyması için buz uzatırken Burak'ın yüzünde trafik kazası geçirmişçesine bir ifade vardı. Burak açık

tuttuğu ağzına doğru küçük buzu tutarken bir anda buz elinden kayıp ağzına girdi.

"Yuttum!" diye bağırdı Burak öksürürken. Mert ve ben kahkahalarla kalakalırken Onur şok içinde Burak'a bakıyordu.

"Buzu mu yuttun? Neden yutuyorsun abi dudağına koy diye verdim!"

"Zevkimden mi yuttum sanıyorsun? Kaydı gitti! Ne olacak şimdi, ne yapacağız? Buz yuttum!"

"Öleceğim gülmekten!" Kahkahalarla yere eğildiğim sırada Mert ve ben ciddi anlamda gülmekten baygınlık geçirecek seviyeye gelmiştik.

"Burak, buz nasıl oluşuyor kardeşim?" diye sordu Onur ilgiyle, "Nasıl yapıyoruz buzu?"

"Ne bileyim kafamdan darbe aldım bilincim yerinde değil, sorduğun soruya bak!"

"Eter meter yok mu koklatalım da bayılsın, yarın sabah kendine getiririz?" diye sordu Onur, Mert'e bakarak.

"Cidden mi?" Mert büyük bir kahkaha atarken Onur sinirle buzluktan bir paket kıyma çıkardı ve Burak'a uzattı.

"Al bunu, dudağına ve yanağına doğru tut. Yutma ama tamam mı?" Biz gülerek onları izlerken Burak gözlerini devirdi ve bir paket kıymayı aldı.

"Paketli kıymayı yutacağımı da düşünüyorsan ne diyebilirim ki artık..." diye mırıldandı.

"Ha paketsiz olsa yutacaksın herhalde yedi yüz elli gram kıymayı!"

"Onur lütfen, seninle polemiğe girmek istemiyorum!" Burak elini kaldırıp bu cümleyi kurduğu an gülmemi durdurmak için elimi ısırıyordum.

"Polemiğe girmek istemiyorum mu dedi o?" diye sordu Mert kulağıma doğru kahkahalarının arasından. Başımı nefes nefese salladığım sırada Onur döndü.

"Sen gülme eylemini unutmamış mıydın Zeynep Akay?" diye sordu tek kaşı havada. Omzumu silkerek ayağa kalktım.

"Gülerken bile gözümden yaş geliyor, vücudum her şeyi ağlayarak yapmaya programlanmış gibi..." diye mırıldandım ve Burak'ın karşısına oturdum. Mert de yanımdaki sandalyeye oturduğu sırada mutfakta birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Ama gözümüz Burak'ın üzerindeydi. Şişen dudağı, kıpkırmızı yanağı ve elinde yedi yüz elli gramlık kıymayla o kadar komik görünüyordu ki...

"Tipe bak!" dedi Mert bir anda kendini tutamayarak. Elini Burak'ın alnına koydu ve konuşmaya devam etti, "Yüzün de çok sıcak abi kıyma pişip köfte olmak üzeredir." Burak bir anda gaza gelip kıymayı yüzünden çekip paketini açtı ve paketsiz kıymayı Mert'in yüzüne yapıştırdı.

"Bak bakalım köfte olmuş mu?" Şok içinde bir Burak'a bir Mert'e baktığım sırada Onur büyük bir kahkaha atarak bize doğru döndü.

"Kötü şeyler hissediyorum!" diye mırıldandım elim ağzımda! Mert'in yüzü kıymadan görünmüyordu bile!

"Mert?" diye sordu Onur, "İyi misin?" Mert'ten hiçbir ses çıkmıyordu.

"Ölmüş olabilir mi?" Burak'ın sorusuna başını salladı Onur.

"Oturarak ölen ilk insan... Zeynep çekmeceden kaşık ver." Onur'un talebi üzerine hızla çekmeceyi açıp bir kaşık alarak Onur'a uzattım.

"Yiyecek misin?" diye sordu Burak. Onur gözlerini devirerek Mert'in yüzündeki kıymaları kaşıkla sıyırmaya başladı.

"Sizin yüzünüzden çocuk yapmayacağım!" Onur gülerek bu cümleyi kurduğunda gülüşümün söndüğünü hissettim. Donakalmış bir şekilde Mert'in yüzünden kıyma temizleyen Onur'a baktığım sırada o hâlâ konuşuyordu.

"Var zaten iki tane çocuğumuz, bir tane daha olmasına gerek yok. Değil mi?" diye sordu. Yutkundum. Gözlerim Burak'ın gözleriyle buluştuğunda Burak da bana bakıyordu.

"Ama küçük, tatlı bir bebek olsa çok güzel olmaz mı?" Burak'ın sorusu havada kalırken Mert konuşmaya başladı.

"Burak kendini oturma odasına filan kilitle yoksa başına çok kötü şeyler gelecek!" Burak gülerek kalkıp koşar adım odadan çıkarken Onur da aynı şekilde gülüyordu. Burak'ın cümlesinin cevapsız kalmış olması ve Onur'un kurduğu cümleler beni içten içe yiyip bitirirken onlar kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Ben, Onur ve Mert fark etmeden balkona çıkıp camları kapalı balkonun sandalyelerinden birine oturdum ve camdan dışarıda yağan karı izlemeye başladım sessizce.

Bir nefes aldım ve daha çok karardı dünyam.

Bir nefes daha aldım ve daha çok karardı.

Bir nefes daha ve daha çok...

Fark ettim ki evren benim ışıklarımı kapatmaya dünden razıydı. Fark ettim ki evren benim nefes almamı istemiyordu, fark ettim ki ben o çok meşhur zehirli elmaydım tüm insanlık tarihini başlatan. Dalımdan koparıldım, ısırıldım ve başladı hayat. Öyle zor ki yaşadıklarım ve öyle zor ki tüm bunlara rağmen ayakta kalabilmek. Ama yine de yapıyorum. Dalından koparılmış, ısırılıp yere atılmış küçücük bir elmayım ve yerde büyümeye devam etmeye çalışıyorum. Anladınız mı?

"Zeynep..." Onur balkon kapısından bana seslendiğinde derin bir nefes alarak ona doğru döndüm.

"Efendim?"

"İyisin, değil mi? Az önce gülüyordun... Mutluydun."

"İyiyim. Burak ve Mert nerede?" Onur balkona çıkıp yanıma oturduğu sırada bir yandan sorumu cevaplıyordu.

"Az önce kavga ediyorlardı, şimdi playstation oynuyorlar... Artık konuşmaya hazır mısın?" Derin bir nefes aldım. Yutkundum ve çaresizce kendimle baş başa kalıp düşünmeye çalıştım. Ne diyebilirdim? Ona ne açıklayabilirdim?

"Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordum titreyen sesimle.

"Bunu," dedi. "Bu titreyen sesini, bu hüzünlü halini, günlerdir süren bu durumunu konuşmak istiyorum. Bana doktora gittim diye yalan söyleyip evde uyumanı. Sürekli yorgun olmanı, sürekli mutsuz ve halsiz olmanı. Güzelim... Benden sakladığın bir şeyler var ve artık zamanı geldi. Sen benim sevgilimsin, benim için senden daha önemli hiçbir şey yok bu hayatta. Bilmek istiyorum..." Dolmuş gözlerimi gözlerine çevirdim, dudaklarım titriyordu.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordum gözlerinin en derinine bakarak. Onur saniyelerce baktı gözlerime.

"Yani benden sakladığın bir şeyler olduğunu kabul ediyorsun... Öyle mi?" diye sordu. Uzun uzun baktım yüzüne ve başımı salladım.

"Evet," diye mırıldandım, "senden sakladığım bir şeyler var..."

Bu cümlem sanki Onur'u hem mutlu etmiş hem korkutmuştu. Mutlu etmişti çünkü şu an ona yalan söylemediğimi biliyordu. Korkutmuştu çünkü karşısında perişan bir halde duruyordum... Aklından geçen binlerce senaryo vardı, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Sandalyesinden kalktı, tam önümde diz çöktü ve kucağımdaki ellerimi tutup gözlerime baktı.

"Benden ne saklıyorsun Zeynep?" Sesi o kadar derinden geliyordu ki tir tir titriyordum, ellerimi tutan elleri titreyen ellerimi sakinleştirmek ister gibiydi.

"Zeyno, Onur!" Burak bir anda balkondan kafasını uzattığında ikimizin de başı ona doğru döndü.

"Ya yine mi evlenme teklifi ediyorsun abi bıkmadın mı? Kabul etti kız işte, kabul etti! Evleneceksiniz, kabullen artık!"

"Önemli bir şey konuşuyoruz da..." dedi Onur dalgın bir sesle. Burak'ın soran gözleri gözlerimle buluştuğunda ona hiçbir tepki vermedim.

"Ben de içeri çağıracaktım sizi... Şey için..."

"Önemli bir şey konuşuyoruz Burak..." diye tekrar etti Onur.

"Çiğköfte sipariş ettik de... Soğumasın diye şey etmiştim ben..."

"Çiğköfte mi soğumasın diye?"

"Aman... Ne bileyim. Çok ciddisiniz kafam karıştı..." Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kucağımdaki ellerimize diktim.

"Tamam," dedi Onur pes ederek, "Sonra konuşuruz. Gece uzun." Beni elimden tutup ayağa kaldırdı. Burak önde biz arkada içimde büyük bir çaresizlik, büyük bir hüzünle ilerliyordum bu dar koridorda. Oturma odasının kapısını açtığımızda Burak ve Mert'in orada çok güzel bir ortam oluşturduklarını gördük. Birkaç saniye odaya bakakaldım.

"Yer yatağı mı yaptınız?" diye sordum duygusal bir sesle. Yere kocaman bir yer yatağı yapmışlar. Yorganları üst üste koymuşlar, üzerine yastıklar ve battaniyeler atmışlar. Etrafına mumlar yakmış ve camları tamamen açmışlardı. Koltuğu da duvara doğru çekmişlerdi ki hepimiz boydan boya olan camlardan dışarıda yağan karı görebilelim diye. Ben hayranlıkla odayı izlerken Mert söze girdi.

"Geçen gün anlatıyordun ya... Babaannen sen küçükken onlara her gittiğinde yer yatağı yaparmış, sen de o günleri özlüyormuşsun falan filan. Aslında bu yer yatağını yapmak Onur'un fikriydi. Sen uyurken söylemişti. Ama sonra kapıydı, kıymaydı, önemli meselelerdi derken onun aklından çıktı sanırım..." Hüzünle gülümsedim ve üçüne de tek tek baktım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım yer yatağına otururken.

"Çiğköfte tam olarak bu ortam için yaratılmış!" diye ekledim ve ayranımın kapağını açtım. Gülüşerek yanıma oturdukları sırada Burak televizyondan *Şirinler*'i açıyordu.

"Madem nostalji gecesi yapıyoruz..." Gülerek televizyona baktığım sırada içimi yiyip bitiren şeyleri unutmaya çalışıyordum.

"Of, abi Şirine çok güzel değil mi?"

"Şirine'ye yürüyen tek erkeksin Burak, yemin ederim!"

Onlar kendi aralarında gülüşürlerken gözlerim televizyonun üzerindeki saate kaydı. Saat gecenin ikisiydi. Günlerden Salı... Aklımda Ender'in mesajı...

Zeynep, yaptırdığın kan tahlilinin sonucunu biliyorum. Salı günü Türkiye'de olacağım. Salı sabahı saat altıda benimle Sazova Parkı'nda buluşmanı istiyorum. Eğer orada olmazsan tahlil sonucun hayatındaki herkesin telefonuna gidecek. Görüşmek üzere.

– Baban.

Dört saat sonra bu evden çıkıp Sazova Parkı'na gidecek, Ender'le gizlice buluşacaktım ve eğer bunu yapmazsam ne mi olacaktı? Hayatımdaki herkes hamile olduğumu öğrenecekti. Peki, planım neydi, bu labirentin içinden nasıl çıkacaktım, bu kâbustan nasıl kurtulacaktım? Evet Zeynep, şimdi ne yapacaktık?

Yarım saat sonra televizyonu kapatmış yer yatağında yatmış dördümüz birlikte tavanı izliyorduk. Sokak lambalarının etrafında uçuşan kar tanelerinin gölgeleri evin tavanına vuruyordu. Sanki kocaman bir denizin içindeydik, tavandaki gölgeler de balıklar...

"O kadar şey oldu, o kadar yıl geçti ve biz hâlâ birlikteyiz... Bazen düşünüyorum da çok garip geliyor..." Burak hisli hisli konuşmaya başlayınca derin bir iç çektim.

"Tüm bu süreç boyunca aklımdan bir sürü şey geçti. Katil Zeynep midir diye düşündüm, Onur mudur diye düşündüm, Mert midir diye düşündüm, hatta bir ara ben mi yaptım acaba diye bile düşündüm. Onur hapisten çıkabilecek mi diye bile düşündüm. Neler neler geldi geçti aklımdan. Acaba bu sefer bitti mi dedim, acaba bu sefer dağılıyor muyuz dedim. Bir ara Onur gitti, altı ay gelmedi, bir ara Zeynep gitti, büyüdük, değiştik ama abi şaka gibi bir türlü dağıtamadı hayat bizi."

"İçlendin galiba?" Mert gülerek Burak'a bakarken bu cümleler hepimizi eskiye götürdü. Birkaç dakika boyunca hepimiz sessizleştik ve eminim ki hepimiz aynı günleri düşünüyorduk.

"Doruk'u gören var mı son aylarda?" Bunu duyan Onur, Burak'ın eline vurdu.

"Saçma sapan insanları hatırlatıp sinirimi bozmaz mısın?"

"Kötü bir çocuk değildi abi... Sen kıskançlıktan öyle hatırlıyorsun."

"Geçmiş geçmişte kaldı," diye mırıldandı Mert. "Dediğin gibi, büyüdük ve değiştik. Dağılmadık çünkü kaderimizde yokmuş. Bir arada olmak için yaratılmışız..."

"O zaman size çok özlediğiniz bir soruyu sorayım mı?" Onur'un güzel sesi kulaklarımı bulurken kaşlarımı çatarak ona baktım yattığım yerden.

"Sor..."

"Hâlâ benimle misiniz?" Burak, Mert ve Onur gülüşürlerken bu soru bile benim içimi acıtıyordu.

"Seninleyim, torunlarımız olana kadar!" dedi Burak.

"Seninleyim!" dedi Mert ve gözler bana döndü. Hayatımda ilk defa bu soruya emin olmadan cevap verecektim. Çünkü hayatımda ilk defa hayat beni korkutuyordu...

"Zeynep?" Onur'un soran sesiyle derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Seninleyim..." dedim güçsüz bir sesle. Sesim havaya ulaştı, silindi ve yok oldu. Burak ve Mert muhabbetlerine devam ederken zaman giderek akıyordu. Onur da bir yandan onların muhabbetine dahil oluyor bir yandan iyi olup olmadığımı soruyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra Burak da Mert de uyumaya karar verince Onur'la balkona çıktık. Onur ikimize birer kupa kahve yapıp masaya koyduğunda camdan dışarıyı izliyorduk.

"Eğer..." diye söze girdi bir anda, "bir şekilde benden sakladığın şey her ne ise bu şey yüzünden seni bırakabileceğimden korkuyorsan sana yıllar önce kurduğum o cümleyi hatırlatmak istiyorum. 'Bir kere benim olan sonsuza kadar benimdir, bırakmam,' demiştim hani bir gün... Eğer korkun buysa seni asla bırakmayacağımı bil Zeynep. Sen benim her şeyimsin." Başımı salladım.

"Biliyorum..." diye mırıldandım.

"Artık söyleyecek misin?" Gözleri üzerimdeydi. Aklım nasıl bir hamle yapmam gerektiğini, nasıl bir yol izlemem gerektiğini sorguluyordu. Beynimin içinde kalmasını umduğum zekâ kırıntılarımın beni nereye sürüklemek istediğini görmek istiyordum. Oysa içimdeki her şey susmuş ve tüm kararı bana bırakmıştı sanki. Sanki evren bana "Bu işte yalnızsın," diyordu. Felaketimin ortasında bir başıma bırakılmıştım.

"Eğer Ender'le ilgili bir şeyse..."

"Hayır," diye mırıldandım anlık bir refleksle. Onur'un dudaklarının arasına o adamın ismini alması bile beni korkutuyordu. Sanki dudaklarının arasında o ismi çıkarmak bile Onur'a zarar verir gibi geliyordu.

"Eğer annen ve babanla ilgili bir şeyse de b-"

"Hayır, Onur," dedim çaresizce.

"Benimle mi ilgili? İlişkimizle mi ilgili?"

"Hayır!" dedim tahammülsüzce ve bir anda nefes alamadığımı hissedip bunalarak ayağa kalktım ve mutfağa girdim.

"Zeynep!" Onur bir anda korkuyla peşimden gelip kolumu sıkıca tuttu ve beni kendine doğru çevirdi.

"Ne oldu! Neyin var?"

"K-kolumu... acıtıyorsun..." Onur endişeyle kolumu bırakırken kolumun kıpkırmızı olduğunu gördü.

"Ah," diye bir ses çıkardı acı içinde, "Elimi s*keyim! Çok özür dilerim! Sen bir anda kalkıp gidince evden de çıkacağını sandım..."

"Bir yere gitmeyeceğim..." dedim burnumu çekerek, "Özür dilemene de gerek yok." Onur şimdi de kendine sinirliydi. Öfkeyle etrafa bakındıktan sonra kollarımı nazikçe tuttu.

"Güzelim, ne olursun böyle yapma. Kafanda gizlediğin o şey her neyse anlat bana. Bu dünyada seni benden iyi anlayacak kimse yok ve gizlediğin şey her neyse içinde her geçen gün büyüyüp seni daha da çıkmaza sokacak." Başımı kaldırdım, dolu gözlerimi Onur'un yalvaran gözlerine diktim.

"Büyüyor zaten..." diye mırıldandım titreyen sesimle.

"Biliyorum, o yüzden hadi anlat bana da daha fazla büyümesin. Hadi güzelim..."

"İçimde... büyüyor... ve anlatsam da büyümeye devam edecek." Kalbim durmak üzereydi.

"Bana anlattığın an sana yemin ederim her ne içinde büyüyüp seni bu kadar üzüyorsa çözeceğim. Yemin ediyorum sana."

"Çözemezsin. Sen ne yaparsan yap o içimde büyümeye devam edecek." Artık yere yığılacak kadar titriyordum, ayakta duramayacak kadar titriyordum. Onur kurduğum cümleyle kaşlarını çattı ve karmakarışık olmuş bir şekilde yüzüme baktı.

"Zeynep..." dedi, "sen neden bahsediyorsun?" Son bir güçle bir kez daha başımı kaldırdım. Dudaklarımı araladım, kalan son zekâ kırıntılarım beni bir yöne çekti ve tıpış tıpış o yöne gittim.

"Onur ben hamileyim," diye mırıldandım. Sesim ciddiydi, tekdüze ve güçlüydü.

"Ne?" Onur ise şok içinde yüzüme bakıyordu, sanki söylediğim şeyden değil de kulaklarından şüphe ediyordu.

"Hamileyim," diye tekrar ettim gözlerimden art arda akan yaşları umursamayarak.

Ve size bir şey söyleyeyim mi? Bu benim hayatımın en güçlü anıydı. Hayatım boyunca kendimi en güçlü gördüğüm andı bu. Ender'in bana sunduğu korku dolu senaryo herkese hamile olduğumu söylemesiydi, bunun karşılığında benim yapacağım şey ise herkese o söylemeden bunu söylemek olacaktı. Bir şey olmuştu, belki bir hataydı bu ama bir şekilde olmuştu işte. Bunun beni güçsüz düşürmesine izin veremezdim. Bundan korkamazdım, bunu daha fazla saklayamazdım ve her şeyden öte Onur'un elinden bunu bilme hakkını alamazdım. Bu bebeği istemeyebilirdi ve yüksek ihtimalle bunun daha çok erken olduğunu savunacaktı. İşte bu konuyla ilgili bir yol haritası henüz kafamda oluşmamıştı.

"Biliyorum, eğer bu bebek doğarsa doğduğunda yirmi iki yaşında olacaksın. Ben de yirmi... Ve yine biliyorum ki şu an şoktasın ama yine biliyorum ki şokuna rağmen daha şimdiden bu bebeği istemiyorsun, daha erken olduğunu düşünüyorsun, hem de çok erken olduğunu..." Onur bir anda kollarımı bıraktı ve zar zor yürüyüp kaşları çatılı bir şekilde şok içinde sandalyeye oturdu.

"Bu..." diye mırıldandı, "nasıl oldu?"

"Abant'a gittiğimiz zaman..."

Şok içinde yüzüme bakıyordu. Benden birçok şeyi saklamamı beklemişti ama böyle bir şey aklının ucundan bile geçmemişti. Hayatının en büyük şokunu yaşıyordu.

"Sen... emin misin? Yani... Zeynep sen emin misin?" diye sordu dehşet içinde. Başımı salladım.

"Eminim. Doktora da gittim... Eğer onu istemezsen de seni anlarım. Bu en büyük hakkın..."

Yaklaşık on beş dakika boyunca ne o bir şey dedi ne ben. Onur şok içinde bir bana bir karnıma bir mutfağın duvarlarına bakıyordu. Ben ise sanki onu korumak ister gibi elimi karnımda tutuyordum. Onur bir anda ayağa kalktı ve hızla mutfağın kapısına yöneldi.

"Onur?" dedim korkuyla, "Nereye gidiyorsun?" Önce odasına girdi, çantasını aldı.

"Onur?" Bana cevap vermeden oturma odasına girdi ve odanın ışığını yaktı. Ben peşinden korkuyla oturma odasına girdiğimde Burak ve Mert'i uyandırıyordu.

"Abi yine ne oluyor ya yeni uyuduk daha!"

"Uyanmanız lazım..." diye mırıldandı sırt çantasını karıştırırken. İkisi de şaşkınlıkla doğrulup Onur'a bakarlarken korkuyla Onur'un ağzından çıkacak cümleyi bekliyorduk.

"Zeynep ve ben evleniyoruz..." dedi bir anda. Şok içinde bakakaldığım sırada kalbimin durmak üzere olduğunu hissettim.

"Yıldırım nikâhıyla, mesai saati başladığı an. Siz de bizim nikâh şahidimiz olacaksınız..."

"Ne?" diye sordum titreyen sesimle. Burak ve Mert ağızları açık bir şekilde bize bakarlarken Onur bana doğru döndü, yanıma yaklaştı ve ellerimi tutarak önümde diz çöktü.

"Bunu bugüne kadar tek başına yaşamak zorunda kaldığın için senden binlerce kez özür dilerim. Seni gördüğüm ilk andan beri en büyük dileğim hayatımı seninle geçirmek ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin vermeyeceğim. Kimsenin seni benden ayırmasına da seni üzmesine de izin vermeyeceğim. İzin ver de soyadımı vereyim sana, izin ver de her gece yanına yatıp uyuyayım. İzin ver de gözümü kapattığımda da seni göreyim açtığımda da. Bana söylediğin şeyle ilgili ne yapmamız gerektiğini inan bana bilmiyorum. Ama bunu öğrendiğim an emin oldum ki şu andan itibaren seni bir saniye bile yanımdan ayıramam. Şu an tam şu dakika tam şu saniye tek istediğim şey seninle evlenmek Zeynep Akay. Benimle evlenir misin?"

Tir tir titreyen başımı hiç düşünmeden salladım.

"Evet," dedim, "evet..."

Bir savaşın
ortasında durmuş,

birbirimize sarılmış,

vurulmayı bekliyorduk sanki.

Güçsüz bir rüzgâr ufacık bir ateşi büyütür ama,
Güçlü bir fırtınada ateş kalmaz ortada.
-William Shakespeare.

5. Bölüm

Bir Mucize Olsun

Bir savaşın ortasında durmuş, birbirimize sarılmış, vurulmayı bekliyorduk sanki.

Hani bir zamanlar bir cümle geçmişti içimden... *Her şey bir hız treninin aşağı iniş hızında gerçekleşti. Yavaş yavaş çıktık, süratle düştük.* Neyin nasıl olduğunun farkında değildim. Elimden tutup götürüldüğüm nikâh salonunun, saatlerce hiç konuşmadan süren işlemlerin ve dördümüzün her şeyin en başında olduğu gibi bir masanın etrafında oturup birbirimize korkuyla baktığımız bu anın...

"Evet," demişti dudaklarım bana aynı soruyu iki kez sormak zorunda kalan nikâh memurunun gözlerinin önünde. Sonra Onur'a çevrilmişti başım.

"Evet," demişti her şeyden daha keskin, daha net, daha kararlı bir sesle. Sanki bu dünyanın en kararlı şeyi Onur'un sesiydi o an. Tereddütsüz, şüphesiz, kesin...

"Evet." Bir evet sesi de Burak'tan gelmişti gözleri gözlerimde. Sanki ne olacağını hesaplıyor gibiydi kafasının içinde...

"Evet." Mert, aramızdaki en mantıklı en sakin insan bile şok içindeydi o an.

Hava kapalıydı, karlı ve soğuk. Günlerden neydi bilmiyordum, her şey dediğim gibi anlam veremediğim bir hızda gerçekleşmişti işte. Bir hız treni gibi. Ama hızla gerçekleşen şey bizim bu trenle yukarı çıkışımız mıydı, yoksa aşağı düşüşümüz müydü bunu bilmiyordum işte. Saat onu yirmi altı geçiyordu. Telefonum kapalı, içim korku doluydu. Dördümüz bu nikâh salonunun hemen önünde durmuş, elim Onur'un elini korkuyla kavramış birbirimize bakıyorduk.

"Ee," diye bir ses çıktı Burak'tan, "şimdi ne olacak abi?"

Doğru ya, şimdi ne olacaktı?

"Şimdi herkesin önüne çıkacağız ve her şeyi anlatacağız," dedi Onur kararlı bir sesle. Korkuyla ona baktım.

"Her şeyi mi?" Dudaklarım soğuktan mı korkudan mı titriyordu bilmiyordum. Başını salladı.

"Anlatmamız gereken her şeyi." İçimdeki ufaklığın varlığı beni şu an fazlasıyla korkutuyordu. Ama yanımda bu kadar güçlü insanlar varken belki de korku sahip olmam gereken son histi.

"Annen ve baban beklediğinden daha fazla tepki verecek..." diye söze girdi Onur, "Yani... Evlenmemize çok kızacaklar. Diğer gerçeği bir süre bilmeyecekler zaten. Belki her şeyin en başında seninle veya benimle görüşmek bile istemeyecekler. Tek yapmamız gereken güçlü olmak güzelim, anladın mı? Elbet bir gün seni de beni de anlayacaklar ve elbet bir gün her şey düzelecek. Bana güven, her şeyi halledeceğim. Tamam mı? Bizim için..."

Her şey bir bir Onur'un tahmin ettiği gibi oldu. Bağırışlar, çağırışlar, nasıl olurlar, yalvarmalar adeta bir kaos... Bugün hayatımın dönüm noktası olan gündü belki de. Onur ve benim bir daha hiç ayrılmamaya yemin ettiğimiz gündü. Ve bunu ailelerimizin gözleri önünde yaptığımız gün. Annemin çok ama çok açık bir şekilde, "Eğer onunla gidersen bir daha yüzümü göremezsin," dediği gündü.

Şimdi tüm bu kaosun ortasında Onur'un annesiyle babasının salonunda oturmuş annemin bağırışlarını dinliyorduk. Rıza Amca ortamı sakinleştirmeye çalışsa da onlardan habersizce Onur'la evlenmiş olmam annemi asla sakinleştirmiyordu. Üstelik bebekten haberleri bile yoktu...

"Yahu biliyorum, gençler... Sormadan böyle bir cahillik etmişler, gitmiş evlenmişler. Gençliklerinin heyecanına verelim, affedelim gitsin!"

"Ayrılacaklar!" diyordu annem, başka hiçbir şey demiyordu.

"Eh zaten günün birinde evleneceklerdi, yapmışlar bir hata, gelin affedelim... Yapmayın böyle."

"Gerekirse zamanı geldiğinde gider ben evlendiririm onları ama şimdi değil! Böyle olmaz!" Dayanamayıp yerimden kalktığımı hatırlıyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak koştuğumu ve kendimi banyoya kilitlediğimi...

"Zeynep!" Arkamdan koşan Onur'un sesiyle elimi ağzıma kapayıp yere çömeldim ve sessizce ağlamaya başladım. Bizi dayanılmaz derecede zor günlerin beklediğini biliyordum. Bu zamana kadar yaşadığım her şey karşısında güçlü kalmıştım ama hormonlarım şu an bana ağlamaktan başka hiçbir seçenek sunmuyordu.

Ailemi kaybediyordum...

"Zeynep... Aç güzelim, yalvarıyorum sana..."

"Onur... Lütfen içeri git. Şu an konuşacak halde değilim." Titreyen sesimle zar zor konuştuğumda ağlamaktan nefes alamaz haldeydim.

"Kapıyı açmadan içeri gitmeyeceğimi biliyorsun. Hadi Zeynep, lütfen..." Zar zor ayağa kalkıp kapının kilidini açıp ona harabe olmuş yüzümü gösterdiğimde derin bir hüzünle yüzüme baktı.

"Seni alıp buradan gideyim mi?" diye sordu endişe dolu bir sesle. "Seni bu halde görmeye dayanamıyorum... Gel gidelim."

"Nereye gideceğiz ki Onur? Gidecek bir yerimiz mi var?" dedim gözyaşlarımın arasında.

"Önemi var mı? Sadece gidelim... Sen ve ben. Bu kaosun ortasında seni kaybetmektense tutup elini alır götürürüm seni buradan, nereye gideceğimizin bir önemi var mı?" Birkaç saniyelik bir sessizliğin sonunda gözlerimi kapattım.

"Onları bırakamam..." dedim, "çok üzülürler..." Onur kapıyı geriye doğru itip beni kolları arasına aldı. Bana sıkıca sarılıp saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Düzelecek..." diye fısıldadı, "Söz veriyorum..." Dakikalarca içeriden gelen bağırış seslerinin ortasında öylece birbirimize sarıldık durduk.

Bir savaşın ortasında durup birbirimize sarılmış vurulmayı bekliyorduk sanki.

"Onur, gittiler..." Arkadan gelen Mert'in sesiyle başımı kaldırıp korkuyla Mert'e baktım.

"Kim gitti?" diye sordum titreyen sesimle.

"Annen ve baban..."

"Gittiler mi?" Mert başını sallarken Onur kollarımı tuttu.

"Sakin olacağız, tamam mı? Böyle olacağını biliyorduk. Hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyorduk. Güçlü olmamız gereken an burası, tamam mı Zeynep? Tam burası, tam şu an! Ağlamayacaksın; çünkü o gözyaşlarının hepsi bana ait. Onları içinde tutacaksın. Şimdi değil, şu an değil... Benim için yapacaksın bunu, bizim için." Zar zor yutkunup titreyen başımı salladığım sırada Rıza Amca'nın sesini duydum.

"Onur... İçeri gel de konuşalım biraz." Onur'un gözleri ise benim gözlerimdeydi. Ona başımı salladım.

"Sen git. Ben balkonda hava alacağım." Gözlerime tereddütle baksa da başını salladı. Kollarının arasından sıyrılıp Rıza Amca'dan gözlerimi kaçırarak banyodan çıktım ve hızla balkona yöneldim. Onlar içeride konuşmaya başladıkları sırada balkonda yağan karı izleyerek tek başıma oturdum. Donuyordum. Belki de

donmalıydım. Bana ait her şey donmalıydı. Her bir hissim, her bir hücrem. Donmalı ve hissizleşmeliydim. Belki ancak bu şekilde dinlenebilirdim...

"Üşüyor musun?" diye fısıldadı dudaklarım elim karnımda. Hüzünle ayağa kalktım, karşı koltukta duran battaniyeyi aldım ve o ısınsın diye karnıma sardım. Sonra sabahtan beri cebimde kapalı tuttuğum telefonumu çıkarıp açtım. Annemden, babamdan ve Ender'den defalarca arama gelmişti. Telefonumu açar açmaz Ender beni anında tekrar aramaya başladı. Korkusuz ve tahammülsüzce telefonumu açtım ve kulağıma koydum.

"Zeynep..."

"Dinliyorum."

"Bu sabah seni saatlerce bekledim. Gelmedin..." Başımı salladım.

"Gelmedim, gelmeyeceğim."

"Ne yaptığının farkındasın, değil mi? Eğer gelmezsen içinde bulunduğun gerçeği hayatındaki herkes öğrenecek dedim sana." Sesi öfkeli ve tahammülsüz çıkıyordu.

"O zaman hayatımdaki herkese selamımı da söyle Ender Zorlu. Senden korkmuyorum."

Derin bir sessizlik... Telefonun karşısında donakaldığına emin olduğum Ender'in telefonundan gelen uzun sessizlik sonucunda burnumu çektim.

"Ne oldu, beklemediğin bir tepkiyle karşılaştın sanırım. Korkmamı ve emir kulun olmamı beklemiştin, değil mi? Ben senden asla korkmayacağım. Bunu böyle bil. Ne yaparsan yap beni ne hayatına ne dizlerinin dibine çekebilirsin. Benim bir annem var, bir babam var, bir hayatım var ve bu hayatı asla kaybetmeyeceğim. Hele senin yüzünden hiç kaybetmeyeceğim."

Tam o an oturduğum balkonun, içerideki mutfağın, yandaki oturma odasının yani tüm evin elektrikleri gitti. Korku içinde ayağa fırladığımda telefondan Ender'in sesini duydum.

"Benden korkmadığına emin misin?"

"Zeynep!" Onur'un içeriden gelen sesiyle gözlerim sokaktaki diğer evlere çevrildi. Her birinin ışıkları yanarken tek kararan bizimkisiydi...

"Sen mi yaptın?" diye sordum sessizce. Ender'in gülüşünü duydum.

"Savaşmak isteyen sendin. Şimdilik sadece ışıklarınızı aldım, eğer inat edersen elinde hiçbir şey kalmaz. Bir tek sana dokunmam Zeynep, anlıyor musun? Bir tek sana. Ama benim kızım hayatımı karartan o kadın ve o adamın torununu doğurmayacak. Bunu aklına kazı. Etrafını yıkarım ve sana dokunmam. Bir harabenin ortasında oturup onların ardından ağlarsın. Seçtiğin yolun sonucu bu. İyice düşün, tamam mı?" Telefon kapanırken zar zor yutkundum. Onur'un balkona girip bana korkuyla bakmasıyla telefonumu kulağımdan indirdim.

"İyi misin?" diye sordu telaşla. Başımı salladım.

"İyiyim... Elektrikler mi gitti?"

"Sana seslendiğimde neden cevap vermedin?" diye sordu soruma cevap vermek yerine.

"Ben... duymadım..." diye mırıldandım lafı ağzımda geveleyerek.

"Bir an senden ses çıkmayınca... Gittiğini sandım..." Başımı salladım.

"Gitmeyeceğim Onur. Artık gitmek yok..." Onur karanlığın ortasında alnını alnıma yaslayıp derin bir nefes aldığında gözlerimi kapattım. Orada öylece birkaç dakika boyunca durduk. Onun teni benim evimdi sanki. Birbirimize dokunmamız bizim için dinlenmekti...

"Şimdi ne olacak?" diye sordum boğuk sesimle gözlerim kapalıyken.

"Tek bildiğim artık hep yan yana olacağımız Zeynep. Başka bir yol haritasına ihtiyacımız yok. Nereye gittiğimi değil, kimle gittiğimi biliyorum. Ve bundan öte bir haritaya ihtiyacım yok. Sen, ben ve o..." diye mırıldandığında gözlerimi açtım. Karanlıkta dolu dolu gözlerle ona baktım.

"Onu istiyor musun?" diye sordum titreyen sesimle.

"Senden bir parçayı nasıl istemem?" Sol gözümden bir damla yaş akarken elini karnıma koydu.

"Onur... Her şey daha kötü olursa ne yapacağız?" Sesim titriyordu. Ellerim titriyordu. Kalbim titriyordu.

"Her şey daha kötü olursa..." diye fısıldadı Onur, "İşte o zaman her şeyi daha iyi yapacağız Zeynep. Bunlar bizim başımıza geldi çünkü bunlarla yalnızca biz baş edebilirdik. Başımıza ne gelirse gelsin, karşımıza ne çıkarsa çıksın, gerekirse dünya başımıza yıkılsın ben kendimi senin üzerine atıp altta kalıp zarar görmemen için her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

İşte o an içimde dünyanın en korkunç hissinin oluştuğu andı. Hep dediğim gibi, hava soğuktu ama içim ondan da soğuktu. Sanki Onur'un sözlerinde geleceğimizi görmüştüm. Sanki beni korumak için üzerime atlayıp koskoca dünyanın altında kalan Onur olacaktı. Ender'in sözleri kafamın içinde yankılandı. "Bir tek sana dokunmam Zeynep. Bir tek sana." Gözlerim önce Onur'un gözlerinde dolaştı, sonra arkada mum yakmakla uğraşan Burak'ın ve Mert'in gözlerinde... Onur'un kendilerine yeni bir hayat kuran anne ve babasının gözlerinde. Kendi anne ve babamın kafamın içindeki gözlerinde... Bir tek bana dokunulmayacak bir savaşa sokuyordum onları. Bir tek benim sağ kalacağım bir savaşa... Hayatımın en çaresiz günlerini yaşıyordum. Ne yapacağımı bu kadar bilmediğim bir anım hiç olmamıştı...

"Nereye gitsek elektrikler kesiliyor..." diye söylendi içeriye bakarken. Başımı salladım.

"Karanlığı her yere götürüyorum," diye mırıldandım. "Hani bana hep derdin... Hatırlıyor musun..." dediğim sırada söze atladı:

"Bela mıknatısı." Ona hüzünle güldüm. Başımı salladım.

"Gittiğim her yere bela götürüyorum."

"Sen bir dışarı çık gel de elektrikler gelsin..." dedi bir yandan kollarımı tutup bir yandan gülerek.

Bence ben bir dışarı çıkayım, bir daha da asla geri gelmeyeyim. Hayatlarınızın nasıl düzeleceğini gördüğünüzde şok olursunuz." Onur bu sefer yüzüme kaşlarını çatarak baktı.

"Seninle karanlıkta kalmak başkalarıyla aydınlıkta olmaktan daha güzel Zeynep... Hayatıma ne getirirsen getir kabulüm. Var olarak en büyük güzelliği zaten yaptın bana." Kızaran yüzümle zar zor yutkundum ve başımı göğsüne yasladım.

"Şimdi biz aynı evde mi yaşayacağız yani?" diye sordum hafif bir fısıltıyla.

"Aynı evde... Aynı odada... Hatta aynı yatakta, aynı koltukta..." O sırada mutfaktan gelen bir sesle başımı kaldırdım.

"Valla ben de kendime bir çocuk odası istiyorum ya. Arabalı yatak filan... Alırız, değil mi?" Burak'ın cümlesine istemsizce güldüm.

"Abi bir gidin artık başımızdan ya!" Onur gülerek balkonun kapısını Burak'ın yüzüne kapattı. Burak yüzünü mutfağın balkona bakan camına yapıştırınca oluşan görüntüye bir kez daha güldüm. Onur da cama bakıp bakıp gülüyordu. Burak bizi dakikalarca o şekilde durup güldürdükten sonra pes edip elinde bir mumla içeri giderken Onur konuşmaya başladı.

"Yarın önce doktora gidiyoruz, sonra ev ve eşya bakmaya..."

"Doktor mu?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Başını salladı.

"Evet... Doktora sorularım var... Sen iyi misin, o iyi mi, bunları bilmek istiyorum..." Bu düşünce beni korkutsa da çaresizce başımı salladım.

"Tamam..." O sırada içeriden Rıza Amca'nın sesi duyuldu.

"Onur, oğlum elektrik gelmeyecek galiba. Yarın servis gelip bakacak. Biz yatıyoruz. Annen size misafir odasını hazırladı." Mutfaktan görünen Rıza Amca'dan bir kez daha gözlerimi kaçırıp yerdeki halıya odaklandım.

"Tamam baba..." diye mırıldandı Onur, "İyi geceler size..." Sonra ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Gidelim mi?" Başımı sallayarak elini tuttum ve ayağa kalktım. Burak ve Mert'in sesleri oturma odasından geliyordu. Misafir odasına uğramadan oturma odasına girdik. Telefonlarına bakıp sohbet ediyorlardı.

"Oğlum sizin eviniz filan yok mu her gün buradasınız?" diye sordu Onur dalga geçerek.

"Oğlum mu? Onur şimdiden babalık antrenmanlarına başlamışsın bakıyorum da!" Birbirimizi bu karanlıkta zar zor görüyor olsak da Onur'un gözlerini devirişini çok net bir şekilde hissediyordum.

"Yalnız ben Zeynep'le küsüm. Haberiniz olsun." Mert'in ciddi sesini duyar duymaz kaşlarımı çattım.

"Neden?" dedim hormonlarımın bana cezası olan aşırı duygusallıkla. "Lütfen küsme bana... Zaten annemle babam da küstü..." diye saçmaladım bir anda gözyaşlarım yanaklarımdan akarken.

"Sen ağlıyor musun?" Onur'un şok içinde çıkan sesiyle burnumu çekerek hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Zeynep ağlıyor musun sen? Ciddi değildim! Şaka yapmıştım!" Mert telaşla kalkıp yanıma geldiğinde Onur kollarımı tuttu.

"Güzelim ciddi misin sen?"

"Zeyno!" Üçü de başıma toplanmış yüzüme mum tutarak beni izliyorlardı korku içinde.

"Bu aptal hormonlar yüzünden her şeye ağlıyorum..." dedim zar zor.

"Yahu şaka yaptım ben! Hamileliği benden önce Burak'a söyledin diye küstüm diyecektim!" Başımı salladım.

"Biliyorum, özür dilerim... Sana da söyleyecektim..." dedim ağlamaya devam ederken.

"Gel güzelim, biz odamıza gidelim..." Onur kolunu omzuma koyup başımı göğsüne yaslayıp beni kapıya doğru çekerken uzanıp Mert'e sarıldım.

"Özür dilerim, gerçekten sana da söyleyecektim..." Mert gülerek bana sıkı sıkı sarıldı.

"Biliyorum, sadece şakaydı, tamam mı?" Başımı sallayarak ondan ayrıldım ve sinir bozukluğuyla gülmeye başladım.

"Gerçekten aptal gibi göründüğümün farkındayım ama beni yedi buçuk ay kadar böyle idare edeceksiniz..." O sırada Burak'tan gelen burun çekme sesiyle üçümüz de ona döndük. Mert elindeki mumu Burak'a tuttuğunda Burak'ın gözyaşlarını sildiğini gördük.

"Ne?" diye sordu Mert şaşkınlıkla, "Oğlum sen neden ağlıyorsun!"

"Ya çek şu mumu gözümün önünden!" Burak sinirle mumu iterken Onur ufak bir kahkaha attı.

"Allah aşkına neden ağlıyorsun bir açıklar mısın?" diye sordu Onur şaşkınlıkla gülerek.

"Ya ne bileyim işte... Zeynep'i ağlarken görünce kötü oldum..."

Gözlerimden akmaya devam eden yaşlara rağmen gülerek Burak'a sarıldım. Onur'la Mert kahkahaya boğulmuştu. Onur bir yandan telefonunu eline almış fotoğrafımızı çekiyordu.

"Sen harika bir dayı olacaksın," diye mırıldandım Burak'tan ayrılırken, sonra Mert'e döndüm.

"Sen de..."

"Tamam lütfen gidin artık Zeynep'in gözleri şişmiş, gördükçe ağlayasım geliyor..."

Burak arkasını bize dönüp burnunu çekerken gülerek Onur'un elini tuttum ve birlikte çıktık odadan. Birlikte misafir odasına girip odanın girişindeki abajuru yaktık. Odanın karanlığa yakın loş ışığında birlikte misafir yatağına uzandık ve birbirimize sıkı sıkı sarılıp gözlerimizi kapattık. Kazak ve pantolonla uyuyacak olmam umurumda bile değildi... Yarın her şeye sıfırdan başlayacaktık. Her şeye...

"Şimdi biz seninle evli miyiz?" diye sordu Onur hâlâ inanamadığını belli eden mutlu bir sesle. Gözlerimi açtım ve ela gözleriyle karşılaştım. Başımı salladım.

"Galiba öyleyiz..."

"Hayatımın geri kalanını sonuna kadar seninle geçirecek olmak bana yaşadığım tüm acıların sonunda verilebilecek tek ödüldü Zeynep... Ben ödülümü aldım." Sağ yanağıma derin bir nefes alarak uzun uzun bir öpücük kondurdu. Sonra beni kollarıyla sıkıca sardı.

"Onur..." diye mırıldandım tereddütle.

"Zeynep?"

"Sence bu doğru bir karar mı?"

"Ne doğru bir karar mı?"

"Yani... bu... bebek..." Onur gözlerime bakarak derin bir nefes aldı.

"Onu istiyor musun?" diye sordu bir fısıltı kadar kısık sesiyle. Yutkundum.

"Onu nasıl koruyacağımızı bilmiyorum... Ender hâlâ hayatta. Eğer... bunun haberini alırsa..." Onur elini dudaklarımın üzerine götürdü ve beni susturdu.

"Onu istiyor musun istemiyor musun? Sadece buna cevap ver." Derin bir nefes aldım.

"Evet..." diye fısıldadım, "onu istiyorum..." Kararlı gözlerle gözlerime baktı.

"Başka bir cevaba ihtiyacımız yok. Sen sadece iyi olmaya çalış, gerisi bende... Tamam mı?" Yanağımı okşadıktan sonra üzerimizi yorganla örtüp beni kollarının arasına aldı.

"Hadi uyu güzelim. Bundan sonra sana iyi bakacağız..."

Hiç sesimi çıkarmadan Onur'un kolları arasına bıraktım kendimi. Gözlerimi kapatsam da sabaha kadar toplasanız en fazla kırk dakika uyumuşumdur. Sürekli uyanıyor ve Ender'in sözlerini düşünüyordum. Ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Onları bırakıp gitmek, düşünmek isteyeceğim son ihtimaldi. Onları bensiz ve beni onlarsız bırakmam bizim için cehennemin eş anlamlısı olurdu. Fakat onların yanında kalmam onları tek tek uçurumdan aşağı itmekten farksızdı. Ne yapmalıydım? Ne yapabilirdim? Sabaha kadar ne zaman uykuya dalsam Ender'in sesiyle korku içinde sıçrayarak uyandım. Sesi kafamın içinden çıkmıyordu...

KARANTİNA – IV

Bir tek sana dokunmam Zeynep...

Bir tek sana...

Korkuyla bir kez daha gözlerimi açtığımda saat sabah altıyı yirmi üç geçiyordu. Gözlerim yanımda uyuyan Onur'a kaydı. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak yanına uzandım. Uyuyan yüzünü izlemeye başladım... Elimi sakallarında gezdirdim. Sonra elini tuttum ve gözlerimi kapattım. Kendimi bu sıcacık yorganın altında âşık olduğum adamla beraber en azından iki saat de olsa huzur içinde uyumaya ikna ettim. Ve gözlerim tamamen kapanık kendimi uykuya bırakmadan önce tek bir dilek diledim...

"Bir mucize olsun..." diye mırıldandım içimden. Çünkü bizi bir arada tutabilecek tek şey bir mucizeydi. Mucize...

sanki bir

labirentin içinde

kaybolmuşum gibi değil de

labirentin ta kendisi benmişim gibi...

6. Bölüm

Gece

Sanki bir labirentin içinde kaybolmuşum gibi değil de labirentin ta kendisi benmişim gibi...

Bir zamanlar küçük bir kız çocuğu varmış, hayatının sonuna dek küçük bir kız çocuğu olarak kalmak isteyen. Sonra o kız çocuğu bir gün büyümüş ve anlamış ki hayat istemediğimiz şeylerin gün geçtikçe bize evrilişinin ta kendisiymiş. O büyümüş ve küçülmüş dünya. Çünkü o büyüdükçe hayalleri küçülmüş, o büyüdükçe korkuları küçülmüş, o büyüdükçe umudu küçülmüş. Hatta o büyüdükçe yok olmuş sanki varoluşu... Hayatım öyle bir noktaya geldi ki hayallerimin önünü korkularım, umutlarımın önünü tedirginliklerim aldı. Umutlarım ve korkularım aynı oranda küçüldü ve her seferinde birbirlerini eksilttiler.

Yanımda Onur, ellerim ellerinde, başım göğsünde... Oysa aklım bambaşka yerlerinde dünyanın. Aklım bir bataklığın içine girdiğimizi söylüyor bana, aklım şimdi nasıl çıkacağımızın hesabını soruyor. Aklım bana diyor ki, "Zeynep... Bataklığın içine hoş geldin, sevdiklerini de mi yanına çekeceksin yoksa tek başına boğulup gidecek misin?"

Hayatın bana sunduğu iki seçenek tıpış tıpış Ender'e gidip tüm hayatımı hiç etmek ve tıpış tıpış Ender'e gitmeyip sevdiklerimin ha-

yatını hiç etmek. "Hani sen bir süper kahramandın?" diyor sanki karnımdan bir ses. Sanki hayal kırıklığına uğradığını hissediyorum onun... Kendimi toparlamaya çalışıyorum, aklımın içindeki bu labirentten bir çıkış yolu bulmaya ve sevdiklerimi de kendimi de korumaya çalışıyorum. Fakat bu sefer çok farklı hissediyorum... Sanki bir labirentin içinde kaybolmuşum gibi değil de labirentin ta kendisi benmişim gibi...

(2 Gün Sonra)

"Zeynep ne yapıyorsun!" Onur korkuyla bana doğru koşup elimdeki koliyi aldığında yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Evleneli iki gün geçmişti ve bugün ilk kez kendi evimize gelmiş eşyalarımızı yerleştiriyorduk. Yerleştiriyorduk demeyelim aslında, onlar yerleştiriyordu. Ben genelde izliyordum!

"Ne var yahu, sakat değilim ki! Taşıyabiliyorum!"

"Güzelim, sana bir köşede otur bizi izle dedim değil mi! Hadi geç köşene otur. Senin için köşeye özel koltuk koyduk daha ne yapalım! Kalkmış koli taşıyorsun, şaka gibisin yemin ederim..." Gözlerimi devirerek sıkıntılı bir nefes verdim ve köşedeki tekli sallanan koltuğa oturdum.

"Onur dikkat et yalnız, onun içinde kırılacak eşyalar var..."

"Ta-mam!"

"Burak o tablo biraz yamuk olmuş haberin olsun."

"Bilerek öyle taktım Zeyno... Sanatsal bir derinlik katmak istedim duvara." Burak eliyle tablonun yamukluk açısını gösterirken gözlerimi bir kez daha devirip gülmeye başladım.

"Mert o avize yatak odasının avizesiydi bu arada... Burak sen de yerdeki halıyı poşetine geri koyarsan iyi olur tozlanmasın yerde. Heh bir de şey yapsanıza, şu vidaları alın yerden yoksa biriniz basıp düşeceksiniz!"

Burak, Onur'a yalvarır gözlerle baktı.

"Allah aşkına, ona bir iş ver... Yalvarıyorum sana! Oturarak da olsa yapabileceği bir iş ver ona, ne olursun! Yemin ederim oraya oturunca susmuyor abi asla susmuyor asla!"

Onur gülerek omuz silktiğinde bu sefer söze Mert girdi:

"Abi şu bardakları filan silsin bari ne olur ya..." Şok içinde Mert'e baktım.

"Sen de mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hiç öyle bakma Zeynep! İki saatte yedi defa yerleri sildirdin bana!"

"Ama tozlanıyorlar!" dedim gülerek. "İyi silemiyorsunuz ki. Bırakın ben sileyim olsun bitsin işte!"

"Abi ne olur silsin, yalvarıyorum!" Burak, Onur'a yalvarırken gülüşüm büyüdü.

"Tamam uzatmayın şakayı da şu işleri bitirelim. Sen de hiç oradan bunları kışkırtmaya çalışma, telefonunla filan oyalan. Boşuna uğraşıyorsun Zeynep..." Onur olaya son noktayı koyup mutfağa doğru ilerlerken sıkıntıyla bir nefes verdim. Onur mutfağa girince Burak sessizce yanıma gelip bana vileda sopasını uzattı.

"Hadi al, sil de kurtulalım. Ne olursun... Ben Onur'u içeride oyalayacağım!"

"İşte seni bu yüzden seviyorum!" Gülerek ayağa kalkıp Burak'ın elinden vileda sopasını aldığımda Mert sırıtarak beni izliyordu, Burak da aceleyle mutfağa koşmuş Onur'a bir şeyler anlatıyordu.

"Gerçekten iş yapmadan rahatlamayacaksın, değil mi?" diye sordu Mert fısıltıyla. Başımı salladım.

"Asla!" Sessiz ve hızlı hareketlerle yerleri sildiğim sırada Burak'ın içeride Onur'a anlattıklarını duyuyordum.

"Ah kalbim..." dediğini duydum Burak'ın acı içinde.

"Oğlum ne oldu şimdi? İyi misin?" Onur'un endişeli sesini duyduğumda şok içinde Mert'e baktım, o ise gülerek gözlerini devirdi.

"İyiyim, iyiyim... Kalbime bir sancı girdi..."

"Gel, otur şöyle!" dedi Onur endişeli sesiyle.

"Şaka mı yapıyor?" diye sordum Mert'e fısıltıyla. Mert gülerek başını sallarken bir yandan yerleri siliyor, bir yandan Burak'ı dinliyordum.

"Abi valla korktum bir an... Sakın içeri gitme, bir şey olursa yanımda ol, tamam mı?" Burak'ın acı dolu sesine karşı Onur'un sessizliği Mert'le kaşlarımızı çatmamıza neden oldu.

"Sakın içeri gitmeyeyim mi?" diye sordu Onur ciddi bir sesle.

"Gitme, birkaç dakika yanımda dur..." Bir anda bir sandalye çekilme sesi duyduk. Ve Onur'un adım seslerini... Ben vileda sopasını yere atıp hızla koltuğa ilerlerken Burak'ın sesini duydum:

"AH KALBİM! ONUR GİTME! KALP KRİZİ GEÇİRİYORUM! YARDIM EDİN! ONUR..." Onur'un mutfak kapısını açıp beni tam koltuğa otururken görmesiyle Mert büyük bir kahkaha attı.

"Yerleri siliyordun değil mi?" diye sordu Onur öfkeli bir sesle.

"Çocuk içeride kalp krizi geçiriyor!" dedim öfkeyle ve hızla mutfağa yöneldim. Onur tam mutfak kapısının önünde kolumdan tuttuğunda Mert gülmekten ölecekti. Burak ise bağırmaya devam ediyordu:

"HİÇ Mİ SEVMİYORSUNUZ BENİ BE! BU KADAR MI DEĞERSİZİM!"

"Zeynep..." dedi Onur oldukça ciddi bir sesle.

"Burak'a bakmam lazım..." dedim gözlerimi ondan kaçırarak. Mutfağın aralık kapısından gördüğüm kadarıyla Burak yerde yatıyordu!

"Yerde yatıyor çocuk görmüyor musun!" dedim bir kez daha. Mert bir kahkaha daha attı.

"Yerde mi yatıyor?" diye sordu kahkahalarının arasından.

"Zeynep..." dedi Onur bir kez daha.

"Onur, abartmıyor musun? Sadece yerleri sildim..." Onur bana endişeli bir bakış attıktan sonra sözlerini toparlamaya çalışarak konuştu.

"İçimde... kötü bir his var..." dedi yutkunarak, "Attığın adımın bile sana zarar vereceğinden korkuyorum." Derin bir iç çektim ve elini tuttum.

"Hiçbir şey bana zarar vermeyecek Onur... Söz veriyorum sana. Ben şu anda kendimi, senin beni düşündüğünden daha çok düşünüyorum. Çünkü senden bir parça taşıyorum. Onu nasıl korumam..." Gözlerine uzun uzun baktıktan sonra Onur ciddi bir cümle kurmaya hazırlanıyordu.

"O zaman neden benimle doktora gitmemek konusunda bu kadar ısrarcısın? İki gündür seni doktora gitmeye ikna etmeye çalışıyorum. Tek istediğim her şeyin iyi olduğunu öğrenmek. Bunu öğrenmediğim sürece seni o koltuktan kaldırmayacağım. Umarım anlamışsındır." Sıkıntıyla bir nefes verdim ve pes ettim.

"Ta-mam! Sen kazandın. Seninle doktora gitmeyi kabul ediyorum. İstediğin an gidebiliriz. Ama sonra sen de benim bu evi yerleştirirken her işi yapmama izin vereceksin!" Onur öfkeyle gözlerini devirdi.

"Hiç gözlerini devirme! İzin vereceksin," dedim ısrarla.

"Tamam... Bazı işleri yapmana izin vereceğim. Seninle yapacağım tek anlaşma bu. Git montunu giy şimdi..."

"Ne?"

"Git montunu giy dedim."

"Neden?"

"Doktora gidiyoruz çünkü Zeynep." Çaresizce bir bahane arayarak etrafıma bakındım.

"Ama... ama... Burak kalp krizi geçiriyor!" Onur sıkıntılı bir nefes verdiği sırada Mert gülerek mutfağa girdi. Mert'in peşine takılıp yerde yatan Burak'ın başına doğru ilerlediğimde Onur da peşimizden geliyordu. Üçümüz birlikte Burak'ın başında toplandığımızda Burak yapmacık bir halsizlikle sırayla bize bakıyordu.

"Artık her şey için çok geç..." diye mırıldandı, "Kendinize iyi bakın..." Sonra yavaşça gözlerini kapattı.

"Çarşaf marşaf yok mu üzerini örtüp gidelim..." dedi Onur ciddi bir sesle. Burak bir anda gözlerini açtı.

"Sana yazıklar olsun Onur!" dedi doğrulurken. "Üzerinde o kadar emeğim var, gözlerinin önünde acı içinde kıvrandım, umurunda bile olmadı!"

"Gel," dedim elimi Burak'a uzatırken, "sen onları boş ver... Gel seni koltuğa yatıralım. Bugün bir dakika bile başından ayrılmayacağım merak etme..." dedim Burak'ı kolundan tutup koltuğa doğru götürürken.

"Zeynepçiğim gidip montunu giyer misin güzelim? Kapıda bekliyorum seni..."

"Ama Burak'ın halini görmüyor musun!" Onur gözlerini bir kez daha devirerek cevap bile vermeden ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Kapıya doğru yürürken Mert'le konuşuyordu.

"Siz perdeleri takın, koltukların yerini ayarlayın, bulaşık makinesini filan halledin, biz de bir hastaneye uğrayıp gelelim. Gelirken öğle yemeği için bir şeyler alır, birlikte yeriz."

"Tamam abi sen merak etme, geldiğinizde pırıl pırıl bir eviniz olacak. Burak'a rağmen!" O sırada öfkeyle Burak'a baktım.

"Biraz daha iyi rol yapsaydın şu an ikisi de sana inanıyor olacaktı!" Burak koltuğa yatarken fısıltıyla bana cevap yetiştirmeye çalışıyordu.

"Kendimi titreyerek sandalyeden yere attım, seninki arkasına bile bakmadan kalkıp salona geldi! Ne yapayım daha? Onu hiç affetmeyeceğim... Orada yatmış kalp krizi geçiriyordum ve bir kez bile bakmadı bana..." dedi koltuğa uzanırken. Burak'a şaşkınlıkla baktım.

"Burak... kalp krizi filan geçirmediğinin farkındasın değil mi? Şakaydı bunlar." Burak beni kolumdan çekip kulağıma fısıldamaya başladı:

"Hem bana iyi rol yapmadın diyorsun hem gerçekleri açıklıyorsun Zeyno!" Gerginlikle gülerek doğruldum ve Burak'ı koltukta bırakıp vestiyere doğru ilerledim. Montumu giyerken kapıya yaslanmış beni izleyen Onur'dan bir cümle daha geldi.

"Atkını da tak..." Sıkıntıyla oflayıp atkımı da boynuma geçirdiğim sırada Onur kapıyı açıp bana yol verirken önünden bir kez daha oflayarak geçtim.

"Hava kaçırıyorsun galiba..." dedi Onur peşimden gelirken.

"OF!" dedim bir kez daha onunla inatlaşarak. Tam merdivenlere yöneliyorduk ki bir anda karnıma giren bir sancıyla olduğum yerde kaldım. Karnıma giren sancıyı hiçbir şekilde belli etmemeye çalışsam da sancı resmen yürümemi engelliyordu.

"Zeynep?" diye sordu Onur kaşlarını çatarak bana bakarken. Hiçbir cevap vermeden sancının geçmesini beklediğim sırada derin bir nefes aldım. Fakat aldığım nefes sancımın şiddetini artırırken bir anda kendimi ufak bir inlemeyle elim karnımda iki büklüm olmuş bir halde buldum.

"ZEYNEP!" Onur telaşla önüme geçip kollarımı tutarken merdivenlere oturmaya çalıştım.

"Merak etme geçecek! İki dakika sürüp geçiyor!" dedim zar zor acı içinde kıvranırken.

"Ne geçiyor! Zeynep iki dakika sürüp geçen şey ne!" Onur korkuyla yüzüme bakarken acıdan cevap bile veremiyordum.

"BURAK! MERT!" Onur evin kapısına doğru bağırırken karnımdaki ufaklığın ve benim sırrımız buydu işte... Onur'la doktora gitmek istememin sebebi buydu... Ara ara böyle sancılar yaşıyordum, bunun normal bir hamilelikte imkânsız olduğunun farkındaydım. Fakat bunun sebebine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Zeynep! Allah aşkına bir şey söyle!" Onur korku içinde bir eliyle ateşime bakarken çaresizce çırpınıyordu karşımda, ben ise acıdan bayılmak üzereydim.

"Ne oluyor abi!"

"Onur ne oldu!"

Burak ve Mert koşarak yanımıza gelirlerken çoktan geçmesi gereken sancım giderek artıyordu. Pantolonumda hissettiğim ıslaklıkla korku içinde pantolonuma baktığımda neredeyse kalbimin durmak

üzere olduğunu hissettim. Şok ve acı içinde Onur'a baktım. Üçü de korkuyla başımda eğilmiş bana bakarlarken titriyordum.

"K-kanamam var..." dedim tir tir titreyerek. Birkaç saniye boyunca üçü de yaşadıkları şoku atlatamadan öylece bana baktıktan sonra Onur titreyen kollarıyla beni kucağına aldı.

"Mert çabuk arabayı çalıştır!" Mert önümüze atlayarak hızla merdivenlerden koşarken Onur'un kucağında acı içinde inlemeye devam ediyordum.

"Dayan güzelim, dayan!"

"Lütfen gitmesin!" dedim gözyaşlarımın arasında, "Lütfen!" Korkudan ve acıdan halsizleşen vücudumdu tek hatırladığım, yavaş yavaş kapanan gözlerim ve ne olduğuna anlam veremeyen bilincimdi... Gözlerim kapandı ve bilincim yavaş yavaş terk etti beni. Sadece sesler kaldı geride...

"Burak kapıyı aç!"

"Atlayın, atlayın hadi!"

Sonrası derin bir karanlık... Bu Onur'un kolları arasına kanlar içinde yığıldığım ikinci andı. Ve şimdi her zamankinden çok korkuyordum. Çünkü hep dediğim gibi... Süper kahraman olduğuma inanan bir canlı vardı içimde. Onur'un bir parçası... Ve onu kaybetmek demek benim için gerçek mağlubiyetin tek tanımıydı. Tek bir bildiğim vardı, o benim tek şansımdı ve ben onu kaybedemezdim...

- - -

"Uyanıyor!" Onur'un endişeli sesiyle gözlerimi açtığımda Onur, Burak ve Mert'in başımda toplandığını gördüm. Halsiz, yorgun ve mayışmış bir halde gözlerimi zar zor açarak önce onların yüzlerini inceleyerek durumun ne kadar kötü olduğunu anlamaya çalıştım. Gözlerim kolumdaki seruma kaydı... Üzerimdeki hastane elbisesini gördüğümde tek bildiğim bir hastane odasında yatıyor olduğumdu.

"Gitti mi?" diye sordum titreyen sesimle. "O gitti mi?"

Sol gözümden bir damla yaş akarken üçünün birbirine bakışları beni korkutuyordu. Tam o sırada odanın kapısı açıldı. Beyaz önlüklü, kır saçlı bir erkek doktor odaya girdi. Burak ve Mert kenara çekilirken Onur saçlarımı okşayarak doktora baktı. Gözlerim korkuyla doktorun gözlerine bakarken doktor bana şefkatle gülümsedi.

"Genç annemiz uyanmış..." dedi sıcak bir sesle, "Kaç yaşındasın Zeynep?" diye ekledi ilgili bir sesle.

"Yirmi..." dedim bir an önce durumumun ne olduğunu öğrenmek için korkuyla yüzüne bakarken.

"Peki, nasılız, iyi miyiz Zeynep?" diye sordu doktor bana, aynı soruyu ona bakarak tekrarladım.

"Bilmiyorum, siz söyleyin... İyi miyiz?" dedim elimi karnıma götürerek. Doktor derin bir iç çekti ve soğukkanlılıkla gülümsedi.

"Öncelikle iyi haberi vereyim, bebeğimiz yaşıyor..."

"Yaşıyor mu?" dedim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. Heyecanla Onur'a baktığımda bana gözlerini kırptı ve sıkıca elimi tuttu.

"Yaşıyor evet... Kanamanı da durdurduk. Fakat şöyle bir durum var, doğrudan söyleyeceğim Zeynep... Ciddi bir düşük tehlikemiz var. Ve bu tehlike sana her an bebeğini kaybettirebilir."

"Ne?" Korkuyla doktora baktığımda Onur elimi daha sıkı tuttu.

"İşte bu yüzden bu tehlike geçene kadar seni burada tutmak zorundayız... Belki birkaç hafta, belki birkaç ay... Burada tam bu şekilde yatman gerekiyor. Her gün gelip seni kontrol edeceğim, düzenli vitamin serumlarını alacaksın, düzenli beslenmeni sağlayacağız. Bu süreçte yanında kalması için anneni ya da varsa ablanı çağırmanı tavsiye ederim..." Ben hüzünle yutkunurken Burak söze atladı:

"Biz yanında kalırız!"

Doktor gülerek Burak'a döndüğünde ona dolu gözlerimle baktım.

"Hemşirelerimiz Zeynep'le ilgilenmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar ama bir kadın refakatçi onunla biraz daha iyi ilgile-

nebilir diye düşünüyorum... Tamamen size kalmış bir karar. Benim şimdi ameliyata girmem gerekiyor. Bir sıkıntın olduğunda buradaki düğmeye basıp hemşirelerimizi çağırabilirsin, her gün kontrolüne geleceğim. Merak etme, her şey iyi olacak."

"Teşekkür ederim..." Doktora gözlerimden birer damla yaş akarak teşekkür ettikten sonra burnumu çektim. Doktor odadan çıkar çıkmaz üçü tekrar başıma toplandı ve beni izlemeye başladılar.

"Neden beni izliyorsunuz?" dedim sinir bozukluğuyla gülerek.

"İlk defa düşük tehlikesi olan birini görüyorum," dedi Burak ilgiyle yüzüme bakarken.

Mert, Burak'ın kolunu dürterken Onur söze girdi:

"Burak... Ne diyorsun abi ya?"

"Tamam oğlum ya, şaka yaptım! Morali yerine gelsin diye dedim! Cenaze evindeymiş gibi duruyorsunuz iki saattir. Düşük müşük olmayacak zaten düşerse ben tutar kaldırırım yeğenimi siz merak etmeyin!"

Sinir bozukluğuyla gülüştüğümüz sırada Onur saçlarımı okşuyordu. Sıkıntılı bir nefes alıp gözlerimi Onur'a çevirdim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, "Kimse hamile olduğumu bilmiyor... Bir tek siz biliyorsunuz... Ne yapacağız?" Onur derin bir nefes alıp düşünceli bir yüzle bana baktı.

"Biz varız..." dedi. "Yanında biz kalacağız ve senin bir an önce iyileşmen için her şeyi yapacağız. Bu süreçte de herkese tatile gittiğimizi söyleyeceğiz. Sen kafana bunları takma güzelim. Her şeyi halledeceğim, tamam mı?" Alnıma bir öpücük kondururken yüzümü Onur'un eline yasladım.

Tam bugün hayatımızda yeni bir dönemin başladığı gündü. Hayat bizi dört kişi bırakmıştı sanki. Hayat bize en başından beri demişti ki: "Siz artık dört kişisiniz... Her yerde, her şekilde ve her an." Mahşerin dört atlısı her şeyin en başında olduğu gibi şimdi de yan

yana olacaktı. Sanırım onlar bana bu hayatın en büyük hediyesiydi. Gözümün önünde büyümüşlerdi, birlikte büyümüştük. Her şeyi birlikte yaşamış, her zorluğu birlikte aşmıştık. Ve ben her şeyimle inanıyordum ki bizim küçük mucizemiz de en az bizim kadar güçlüydü. O bizi bırakmayacaktı, biz de onu...

Aşk kör olsaydı,
En çok gece yakışırdı ona...
Gel ey soylu gece, ey karalara bürünmüş anne,
*Gel, öğret bana, nasıl kaybedilir...**

Saatler geçmiş, akşam olmuş, Burak ve Mert hastanenin bahçesine çıkmıştı. Onur ise bana telefonundan en sevdiğim Romeo ve Juliet sonelerini okuyordu. Ben ise yattığım yerden karanlık odanın sessizliği içinde onu dinliyordum.

"*Gel gece, gel, öğret bana, nasıl kaybedilir...*" diye tekrar etti Onur, "Ne güzel satır..." diye ekledi. Başımı salladım.

"Sen okuyunca daha güzel oluyor her satır..." dedim ona en içten sesimle. Derin bir nefes alarak telefonunu masaya bıraktı. Elini tekrar başıma koydu ve gözlerimin içine bakarak saçlarımı okşamaya başladı.

"Ev ne olacak?" diye sordum hüzünlü bir sesle.

"Sen buradayken Burak ve Mert bize çok güzel bir ev hazırlayacak... Buradan çıktığımızda her şey çok daha güzel olacak... Sen sadece huzurlu hissetmeye çalış, senden tek istediğim bu. Tamam mı?" Başımı salladım.

"Sizi hak edecek ne yaptım bilmiyorum..." diye mırıldandım hüzünle. Onur kaşlarını çattı.

"Sen var olarak bu dünyadaki her şeyin en güzelini hak ediyorsun zaten..." Gözlerimi kapatıp birkaç saniye sadece Onur'un

* William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, III. Perde II. Sahne. (ed.n.)

saçlarımı okşayışını hissetmeye çalıştım. Sonra derin bir nefes daha alarak gözlerimi açtım.

"Acaba kız mı olacak, erkek mi?" diye sordum buruk bir heyecanla. Onur yüzüme gülerek baktı.

"Önemi var mı?" diye sordu. Başımı salladım.

"Seninleyken hiçbir şeyin önemi yok..." dedim, "Acaba ismi ne olacak?" diye devam ettim. Onur'un gülüşü büyüdü.

"Ona biz karar vereceğiz, biliyorsun değil mi?" Gülmeye başladım.

"Doğru... Aklında bir isim var mı?" Onur derin bir nefes daha aldı ve başını salladı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Gerçekten aklında bir isim var mı?" diye sordum inanamayarak.

"Evet..." dedi, "Neden şaşırdın?"

"Bilmem... Sanki bu duruma pek hazır değilsin gibi geliyordu bana... Pek bahsetmek istemiyordun..."

"Neyden?" dedi Onur şaşkınlıkla.

"Bebekten..."

"Ben sadece senin zarar görmenden korkuyorum Zeynep. Üzülmenden, kaldıramayacağın bir yükün altına girmenden korkuyorum. Bu dünyada bu kadar korktuğum başka bir şey daha yok."

"Biliyorum... Ama sana yemin ederim ki bu benim kaldıramayacağım bir yük değil Onur. Bu olsa olsa beni çok daha fazla güçlendirir... O kadar." Onur hayranlıkla gözlerime bakarken aklım bir önceki konuşmamızda kalmıştı. Israrla onu aynı konuya çektim.

"Yani senin aklında bir isim var, öyle mi? Ama daha cinsiyetini bile bilmiyoruz ki." Onur heyecanla gülümsedi.

"Cinsiyetini bilmemize gerek yok."

"Nasıl yani?"

"Aklımda cinsiyeti ne olursa olsun uyacak bir isim var çünkü..." Heyecanla doğrulmaya çalıştığım sırada Onur kolumu tutarak beni yatakta tutmaya çalıştı.

"Kalkma güzelim! Doktor sadece yemek yerken ve tuvalete giderken kalkmanı söyledi." Heyecanla yatağıma geri döndüğümde gözlerim Onur'un gözlerindeydi.

"Söyle!" dedim heyecanla, "Aklındaki isim ne?" Onur gülerek yüzüme bakıyordu ama sanki o kadar heyecanlıydı ki bunu dile getirmekten korkuyordu.

"Emin misin?" diye sordu heyecanla.

"Söyle hadi!"

Onur ufak bir kahkaha attı. Karanlık bir hastane odasında oturmuş Onur'un gözlerinin içine bakarak heyecanla bebeğimin ismini duymayı bekliyordum. Çünkü o ne derse kabul edecektim... Çünkü biliyordum ki bu kadar güzel bir ruhun sahibinden bir başkası daha güzel bir isim bulamazdı...

"Aşk kör olsaydı, en çok gece yakışırdı ona..." derken sözünü kestim şaşkınlıkla.

"Onur ne şiiri, isim istiyorum!" Fakat o şiiri okumaya devam etti.

"Gel ey soylu gece, ey karalara bürünmüş anne,

Gel, öğret bana, nasıl kaybedilir..."

Anlamıştım... Tam o an tüylerimin diken diken olduğu o saniye sol gözümden akan bir damla yaşla Onur'un ela gözlerine bakıyordum. Onur da dolu gözleriyle bir kez daha tekrar etti aynı cümleyi.

"Gel gece..." dedi elini karnıma koyarak, "gel, öğret bize... nasıl kazanılır..."

"Gece..." diye bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından. Onur başını salladı sessizce.

"Gece..." diye tekrar ettim bir kez daha ismin güzelliğine inanamayarak.

"Hayatımda duyduğum en güzel isim..." dedim titreyen sesimle.

Saat gece on biri beş geçiyordu. . Günün karanlık kısmı sanki hep bize aitmiş gibi hissetmiştik en başından beri... Gündüzü değil, geceyi sevmiştik. Aydınlığı değil, karanlığı sevmiştik. Çünkü karanlığımız olmasaydı ışıklarımız da olmazdı. Çünkü gece olmasaydı

ay da olmazdı. Belki de bir noktada kaybettiğimiz tek şey bu karanlığın ortasında bize yol gösterecek bir aydı... İşte bu yüzden geliyordu Gece, ay da peşinden gelsin ve bizi aydınlatsın diye...

"Hadi uyu güzelim... Gece oldu..." diye fısıldadı Onur ben hayaller kurarken. Başımı salladığım sırada üzerimi örtüyordu.

"İyi geceler..." diye fısıldadı gülümseyerek.

"İyi geceler..." dedim heyecanlı gülümsemesine eşlik ederek. Onur elini bir kez daha karnıma koydu ve sessizce fısıldadı.

"Sana da iyi geceler Gece..."

Hayranlıkla onu izliyordum. Gülerek doğruldu ve hastane odasının buzdolabını açıp kendine soğuk bir kahve aldı. Beni uyumam için yatağımda bırakırken cam kenarındaki koltuğa oturup camdan dışarıyı izleyerek soğuk kahvesini içmeye başladı. Bense bu karanlık odada Porsuk Çayını gören camın tam önünde onu izliyordum... Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Kalbim güzel hayallerle doluydu, oysa aklım Ender'in bu güzel hayalleri nasıl da mahvedebileceğinin farkındaydı. Karşımda duran ve manzarayı izleyen âşık olduğum adamın başına gelebilecek her şey beni deli gibi korkutuyordu. Tek istediğim Ender'in bu dünyadan yok olup gitmesiydi. Sonra aklım aylar öncesine gitti bir anda... Ender'le yaptığım bir konuşmaya. Gözlerim kapanırken kafamın içi onunla yaptığım bu eski konuşmayla dolmuştu nedense...

"Sen öleceksin, biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, öleceğim... Ama önce yaşayacağım."

"Peki, seni öldürenin Onur olmayacağını da biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Seni Rıza da öldürmeyecek, biliyorsun, değil mi?"

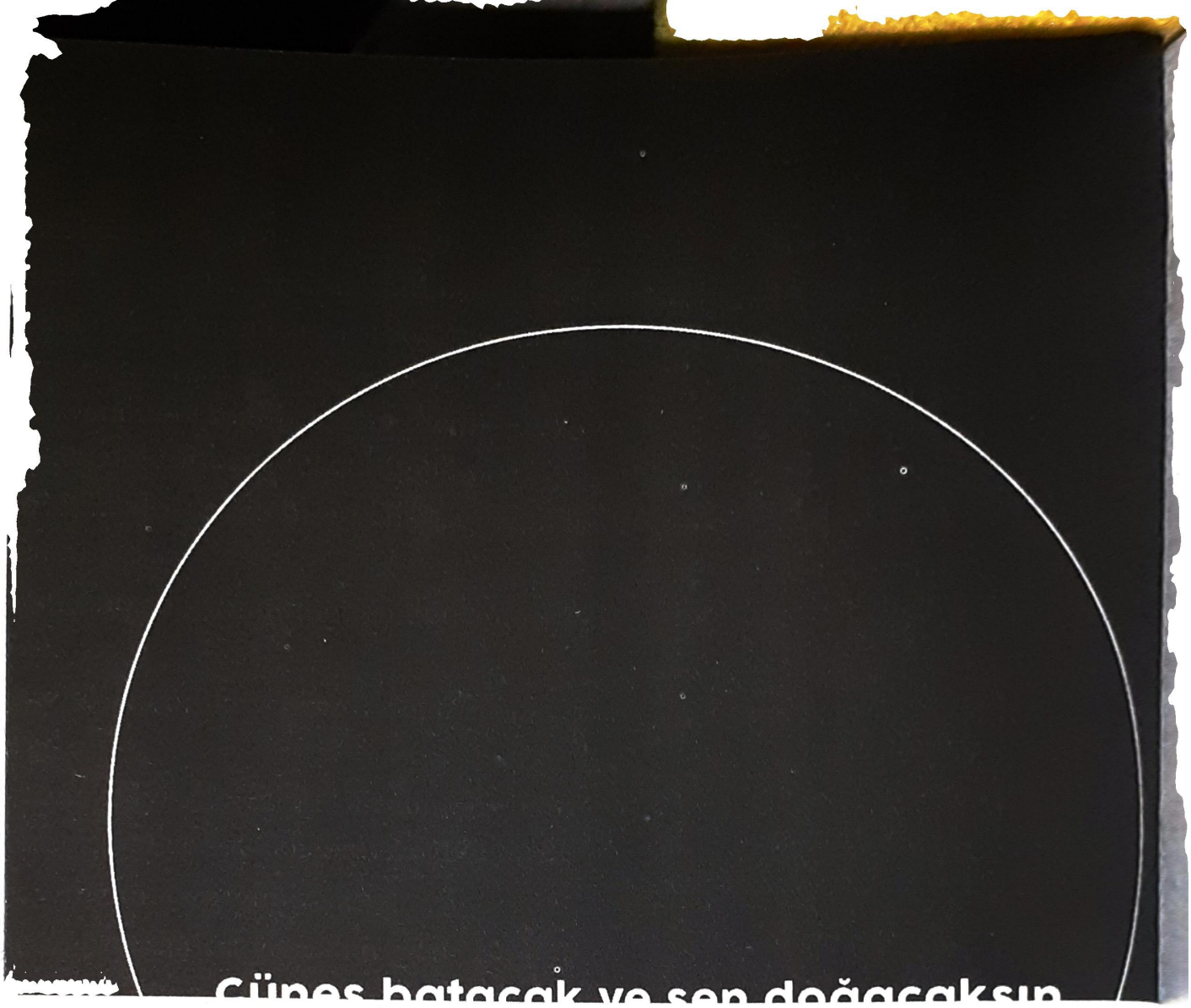
"Biliyorum."

"Seni ben öldüreceğim. Biliyorsun... değil mi?"

"Biliyorum. Buradan birlikte gideceğiz."

Kapanan gözlerimin ardından uykum boyunca bu cümle tekrarlanıp durdu kafamın içinde. Ender'in acımasız ve kararlı sesi kafamın içini terk etmiyordu. Ender kafamın içinde susmuyordu, sanki bu hastane odasını bulmuş ve başıma kadar gelmiş, kulağımın dibinde fısıldıyordu cümleyi.

"Biliyorum," diyordu sanki, **"buradan birlikte gideceğiz..."**

Güneş batacak ve sen doğacaksın

7. Bölüm

Adil Bir Anlaşma

Güneş batacak ve sen doğacaksın...

Günler bir bir geçiyordu... Başımdaki "beni bekleme timi" sürekli değişiyor ve bana sevdiğim kitapları okuyan seslerin sahibi bir Onur, bir Burak, bir Mert oluyordu. Bazen üçü bir arada farklı koltuklara oturuyorlar ve bir kitabın farklı karakterleri oluyor, kendi repliklerini seslendiriyorlardı... Benvolio oluyordu Mert mesela...

"Beni dinle ve onu düşünme, unut!" diyordu kitaptaki repliğini bir bir okuyarak.

"Öğret bana, nasıl unutulur düşünmek?" diyordu Onur tam bir Romeo edasıyla.

Ben ise o kadar halsizdim ki Juliet'i Burak oynamak zorunda kalıyordu, o halsizliğime rağmen katıla katıla gülüyordum ona. Yere uzanmış repliklerini söylüyordu sesini incelterek...

"Öyleyse dudaklarından öperim. Belki bir parça zehir kalmıştır dudaklarında. Bir zamanlar hayat veren dudakların bu kez son versin hayatıma Romeo!"

Ender'den hâlâ hiçbir ses çıkmıyor olması korkumu her geçen gün büyütüyordu. Annemle babamın beni bir kez bile aramamış olmaları da beni her geçen gün fazlasıyla üzüyordu. Yine de kendimi

asla yalnız hissetmiyordum. Dostlarım odamı meyvelerle donatıyorlar, bana zorla yemek yediriyorlardı... Birlikte müzik dinleme geceleri yapıyor, sessizce korku filmleri izliyorduk... Bana moral verebilecek her şeyi yapıyorlardı. Ellerinden gelen ve gelmeyen her şeyi yapıyorlardı.

Sanki Lale Devri'ni yaşıyorduk... Her sabaha yorgun ve korku dolu uyanıyor, her akşamı yorgun ve mutlu bitiriyordum. Her şeyin sonunda ya da tüm başlangıçların tam önündeydik. Emin olduğum tek bir şey vardı... Biz bir aradaydık ve bu her şeye değerdi.

- - -

(2 Hafta Sonra)

"Bir zamanlar bebektin, alındın kollarımdan... Şimdi sıra senin bebeğinde, alınacak kollarından..."

"Hayır!"

Korkuyla sıçradığımda kan ter içindeydim. Nefes nefese bir halde etrafa bakındığımda odanın bomboş olduğunu gördüm. Ne Onur ne Burak ne de Mert yanımdaydı... Korkuyla cama baktığımda havanın yeni yeni aydınlanıyor olduğunu gördüm. Gördüğüm kâbusun etkisi bedenimi terk ederken bu sefer de herkesin nerede olduğunu düşünüp korkmaya başladım. Yutkunmaya çalışarak kapıya doğru seslendim.

"Onur!" Oysa hiçbir cevap yoktu.

"Mert?"

"Burak!"

Hiçbirinden ses gelmeyince çaresizce etrafıma bakındım. Dikkatlice uzanıp başımda duran telefonumu aldım ve titreyen ellerimle Onur'u aramaya başladım. Tam o an kalbimi durdururcasına çaldı Onur'un telefonu yatağımın yanındaki koltuğun üzerinden. Telefonu buradaydı! Kendisi yoktu... İki haftadır ilk defa telefonunu almadan çıkmıştı bu odadan. Korkuyla yataktan kalktım. Sanki bebeğin düşmesini engelleyecekmişim gibi karnımı tutuyordum. Başım

döne döne tuvaletin kapısına doğru yürüdüm. Tuvaletin kapısı açık ve içerisi boştu. Hastane odasının kapısını açıp koridora çıktığımda görevli hemşireyle göz göze geldik. Bana kaşlarını çatarak baktı.

"Zeynep Hanım?" dedi soru sorar gibi, "Neden teksiniz?"

"Bilmiyorum..." dedim titreyen sesimle, "Refakatçilerimin hiçbiri odada yok... Siz de mi görmediniz onları?" Hemşire kaşlarını çatarak başını salladı.

"Hayır, görmedim. Benim mesaim on dakika önce başladı. Siz odaya geçin, ben kafeteryaya inip bakayım. Tamam mı?" Yüzüne korkuyla baktıktan sonra çaresizce başımı salladım.

"Tamam..." dedim hemşire yerinden kalkarken. Odanın kapısını kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kapının önünde durmuş derin derin nefes alıyordum. O sırada gözlerim yanımda duran aynaya kaydı. Pijamamdan karnım açılmıştı. Size yemin ederim o an karnımın büyüdüğüne emindim. Titreyen ellerimi karnıma götürüp aynadaki yansımama baktım.

"Korkma..." diye fısıldadım karnıma doğru, "Hiçbir şey olmayacak..."

Sıkıntılı bir nefes alarak yatağıma doğru ilerledim. Yatağıma uzanmadan koltuktan Onur'un telefonunu aldım ve yatağa oturdum. Telefonun tuş kilidini açıp son aramalara baktım. Burak'tan dört, Mert'ten ise yedi tane cevapsız arama vardı. Sonra korkuyla mesajlara girdim.

Gönderen: Burak

"ABİ ALLAH AŞKINA HASTANENİN BAHÇESİNE İN ÇOK KÖTÜ BİR ŞEY OLDU."

Kalbimin duracağını hissettim o an. Titreyen bacaklarımla cama doğru yürüdüm. Camı açtım ve korkuyla hastanenin bahçesine baktım. Oradalardı! Tanımadığım bir adamla konuşuyorlardı. Kaşlarımı çatarak izlemeye başladım onları.

"Abi vallahi biz arkadaşımıza sürpriz yapacaktık, yanlışlıkla sizin karınızın odasına girdik!" diyordu Burak bağırarak.

"Kardeşim kadının üzerine güller dökmüşsünüz! Hiç mi fark etmediniz arkadaşınız olmadığını! Boydan boya gül dökmüşsünüz kadının üzerine! Sapık mısınız nesiniz!"

Duyduklarım karşısında şok içinde güldüğümde başları yukarı doğru çevrildi. Korkuyla kendimi geri çektim. Şaka mıydı bu? On dakikadır korkudan öldüğüm olayın açıklaması bu muydu? Aşağıdan tekrar sesler gelmeye başlayınca kafamı tekrar camdan uzattım.

"Abi anlattım ya sana, eşiniz kafasını pikeyle örtmüştü... Başka kimse de yoktu. Bizim oda sandık!" diye açıkladı Mert. O sırada Onur söze girdi.

"Beyefendi alt tarafı gül dökmüşler üzerine, yapmışlar bir yanlışlık işte... İstiyorsanız kamera kayıtlarını izleyin. Bizim burada harcayabilecek daha fazla vaktimiz yok. Odaya dönmemiz gerekiyor. Eğer görüntüleri izledikten sonra hâlâ şikâyetçiyseniz çağırın polisi, onunla konuşalım. Size daha fazla laf anlatacak vaktimiz yok. Hadi, odaya dönüyoruz..." Onur hastaneye doğru yönelirken peşinden ilerleyen Burak'ın korku dolu sesini duydum.

"Abi ne polisi! Adamı neden yönlendiriyorsun? Hapse girmemizi mi istiyorsun!"

"Ne hapsi?..." dedi Onur gülerek, "Direkt idam edileceksiniz kadının pikesinin üzerine gül döktüğünüz için."

Konuşmalarının gerisini duyamadan hastaneye girdiklerini gördüm. Onur'un telefonunu koltuğa bırakıp hızla yatağa uzandım. Gözlerimi kapatıp üzerimi örttüm ve hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmaya karar verdim. Odanın kapısı açılır açılmaz seslerini işittim.

"Uyuyor galiba..." diye mırıldandı Mert fısıltıyla. Sonra ayak seslerini duydum.

"Aynen uyuyor..." dedi Onur gülerek, "Allah Allah... Telefonumun ekran kilidi kendiliğinden açılıp mesaj sayfama girilmiş,

geçmiş aramalarım açılmış ve odanın camı da kendiliğinden açılmış. Ne ilginç bir hayat değil mi?"

"Telefonunun kilidi nasıl kendiliğinden açılsın Onur ya... Saçmalama abi şifre istiyor..." dedi Burak ciddi bir sesle.

"Burak..." dedi Onur ağır ağır, "Şaka yaptım. Zeynepçiğim senin de uyumadığının farkındayız güzelim, gözlerini açabilirsin." Mert ve Onur gülüşürlerken gözlerimi açtım. Gülerek beni izliyorlardı.

"Sabahın köründe uyandım, hiçbiriniz odada yoktunuz ve telefonun şüpheli bir şekilde koltukta bırakılmıştı. Tabii ki ufak çaplı bir araştırma yapacaktım odanın içinde!" dedim gözlerimi devirerek.

"O zaman sana bir haber daha vereyim, beş dakikadır bizi camdan izlediğini de biliyoruz," dedi Onur kaşlarını kaldırarak.

"Ne?" dedi Burak bir anda, "HAYIR BİLMİYORUZ." Onur şaşkınlıkla Burak'a döndü.

"Bilmiyor musun? Saklandığını sanıyordu ama basbayağı camdan bakıyordu Burak. Görmedin mi?"

"Abi ben de görmedim..." dedi Mert kaşlarını çatarak.

"Yahu gülüşünü de mi duymadınız? Bildiğin kahkaha attı camdan..." Elimle ağzımı kapatırken Burak söze girdi.

"Ne bileyim o an korkudan etrafımda olup bitenlerin farkında değildim ki ben..."

"Peki, senin biz olmadan ayağa kalkman, odada dolaşman, camdan bakman ne kadar doğru Zeynep?" diye sordu Onur ciddi bir sesle. Derin bir nefes aldım.

"Dediğim gibi... Sizi göremeyince korktum... ve gerçekten yatakta yatmaktan çok sıkıldım artık. Hatta bir karar aldım... Bugün doktorla konuşup yarım saatliğine de olsa dışarı çıkmak istediğimi söyleyeceğim."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Onur tekdüze bir sesle. Hayal kırıklığıyla yüzüne baktıktan sonra gözlerimi cama çevirdim.

"Ne oldu?" diye sordu cevabının üzerine, "Cevap vermeyecek misin?"

"Hayır..." diye mırıldandım, "Madem buradan kalkamıyorum uyumam en iyisi..." Gözlerimi kapatıp onlara hafifçe arkamı döndüğümde sanıyorum ki hormonlarım sebebiyle Onur'un cevabına alınmıştım.

"Güzelim..." derken Onur'un elini sırtımda hissettim, "kızdın mı bana?"

"Hayır... Uyuyacağım..." Onur'un cılız gülüşünü duydum.

"Kızmış," diye mırıldandı.

"O zaman biz bir kafeteryaya gidip gelelim, Zeynep'e asla hayır diyemeyeceği o karadutlu bitter çikolatadan alalım!" Burak ve Mert odanın kapısına yöneldiklerinde Onur ağır ağır yanıma uzandı. Beni kollarıyla sardı ve boynuma bir öpücük kondurdu.

"Benim güzel sevgilim bana kızmış mı?" diye sordu bir kez daha. Omuz silktim.

"Uykum geldi sadece..."

"Hayır Zeynep... Uykun gelmedi. Hadi, yüzünü dön bana..." Sonra kulağıma doğru eğildi ve sessizce fısıldadı, "Dön de öpeyim seni... Çok özledim..."

"Uyuyakaldım ben... Şu an uykudayım..." diye mırıldandım.

Onur gülerek yavaşça kendine doğru döndürdü beni. Ben ise hâlâ gözlerimi kapalı tutuyordum. Onur bana yavaş yavaş yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde kalbimin durmak üzere olduğunu hissettim. Beni yavaş yavaş öptü... Dudaklarını o kadar özlemiştim ki size anlatamam...

"Öyleyse dudaklarından öperim. Belki bir parça zehir kalmıştır dudaklarında. Bir zamanlar hayat veren dudakların bu kez son versin hayatıma..." diye mırıldandı Romeo ve Juliet'in en sevdiğim replikllerinden birini bu hafta onuncu kez aklıma getirerek.

"Ah Romeo..." dedim, *"Neden Romeo'sun sen?"*

"Hani uyuyordun?" Onur'un sözleriyle gülerek gözlerimi açtım ve birkaç santim ötemdeki ela gözlerine baktım. Elimi kaldırıp kızıla dönük kahverengi sakalını karıştırdım.

"Onur..." diye mırıldandım sessizce, "sence bir gün bizi birbirimizden ayırabilir mi bu hayat?" Kaşlarını çattı.

"Bu nereden çıktı şimdi?"

"Bilmem... Sanırım korkuyorum..." Ela gözleriyle gözlerime derin derin baktı...

"Madem cevabımı bilmek istiyorsun o zaman söyleyeyim... Hayır Zeynep, bizi birbirimizden ayıramaz bu hayat... Üçümüzü..."

"Üçümüzü?" Gözlerim dolu dolu baktım gözlerine.

"Üçümüzü..." dedi tok bir sesle. Sonra gözlerimden birer damla yaş akarken güldüm.

"Beşimizi," diye düzelttim onu. Onur'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Doğru... Beşimizi."

"Onur..."

"Efendim güzelim?"

"Biraz birlikte uyuyalım mı? Sen yanımdayken daha huzurlu uyuyorum." Beni kollarıyla sararken başını salladı.

"Hayatımda aldığım en güzel teklif..." diye mırıldandı ve gözlerini kapattı. Bir süre gözleri kapalı bir şekilde onu izledim. Elimi sakallarında dolaştırdım. Sonra ben de huzur içinde gözlerimi kapattım. Birkaç dakika sonra odaya Burak ve Mert'in girdiğini duydum.

"Uyumuşlar..." diye fısıldadı Mert.

"Üstlerine gül dökelim mi!"

Burak'ın heyecanlı sesi beni neredeyse kahkaha atacak noktaya getirmişti. Kendimi tuttum ve onları dinlemeye devam ettim.

"Abi neden uyuyan birini görünce hemen üstüne gül dökmek istiyorsun? Saçmalama ya... Ne yapsak biz de mi uyusak?"

"Valla uykusuzluktan bayılmak üzereyim..."

"Gel şu koltuğu açalım, biz de uyuyalım..."

Mert ve Burak refakatçi koltuğunu açarlarken huzurlu bir uykunun kollarına bıraktım kendimi. Onur'un kolları arasında güvenli

bir uykuya daldım. Uykumun ilerleyen noktalarında ise rüyalarımda tek gördüğüm Onur'un yanımdan yok olup gidişi, karnımın yavaşça sönüşü, Burak ve Mert'in uyudukları koltuğun boşalması, annem ve babamın evinin yıkılışıydı... Tekrar tekrar bunları gördüm, belki yüzlerce kez... Defalarca sıçrayarak uyanıp Onur'un kolları arasına sokularak korkumu dindirmeye çalıştım. En sonunda pes edip gözlerimi açtığımda odanın kapkaranlık olduğunu gördüm. Onur'un kolları arasından sıyrılıp duvardaki saate baktığımda saat yirmi otuz altıyı gösteriyordu. Dışarıdaki kar fırtınası günler sonra dinmişti... Fakat camdan göründüğü kadarıyla her yer hâlâ bembeyazdı. Burak ve Mert birbirlerine arkalarını dönmüş derin bir uykuya dalmışlardı... Hepimiz neredeyse on bir saattir uyuyorduk bu odanın içinde. Onur yanımda uyurken yatağımın yanındaki masadan telefonumu aldım. Hiçbir bildirim beklentim olmadan telefon ekranıma bakarken bir mesaj geldiğini gördüm. Mesaj babamdan geliyordu... Kalbim hızlanırken heyecanla mesajı açtım.

"Güzel kızım... Annen sana ne kadar kızgın olursa olsun ben bu ayrılığa daha fazla dayanamayacağım. Annen de kızgınlık evresinden çok üzüntü evresini yaşıyor, inan bana seni affetmesi yakındır... Üzüntüden hasta düştü. Yataktan çıkamıyor. Ne olur en kısa zamanda çık gel. Seni görelim, artık bu ayrılığa dayanamıyoruz... Ama ne olursun bir olgunluk yap ve tek gel çünkü annenin şu an yanında Onur'u, Burak'ı ya da Mert'i görmek istediğini sanmıyorum. Onları da zamanla görmek isteyecektir. Ona zaman ver... Seni çok seven baban..." Gözlerimden birkaç damla mutluluk yaşı akarken titreyen ellerimle babama cevap yazmaya başladım.

"Canımın içi babam... Sizi çok ama çok özledim. Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok özledim. En kısa zamanda yanınıza geleceğim. Söz veriyorum..."

Telefonumun ekranını kapatıp elimi kalbime götürdüm ve burnumu çekerek tavana baktım birkaç dakika. Yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Fakat annemin üzüntüden hastalanmış olması içime çok büyük bir sıkıntı düşürmüştü. Tek istediğim bir an önce gidip

onları görmekti ama bu hastaneden çıkmam kaç haftamı alacaktı bilmiyordum. Gözlerimi Onur'un, Burak'ın ve Mert'in üzerinde gezdirdim. Hastane evime o kadar yakındı ki şimdi çıkıp annemle babamı görüp geri gelsem bu sadece bir saatimi alırdı...

"Zeynep..." Onur'un mayışmış sesi beklemediğim bir anda kulaklarımı bulduğunda korkuyla irkildim.

"Korktun mu?"

"Evet... Oda çok sessizdi..."

"Biz kaç saat uyumuşuz?" diye sordu Onur yataktan kalkarken.

"Neredeyse on iki saat..." Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Uyumak filan değil bu bayılmışız bence!" Gülerek yüzüne baktığımda tuvalete doğru yöneldi. Onur tuvalete girer girmez telefonumu elime alıp babamın mesajını bir kez daha okudum. İçim annemin ne halde olabileceğinin sıkıntısıyla dolduğunda bir şekilde gidip onları göreceğimden emindim. Ama bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Belki de Onur'a söylemeli ve beni kapıya kadar götürüp bırakmasını istemeliydim...

"Günaydın!" dedi Burak yattığı yerden kalkarken.

"Günaydın..."

"İyi misin sen?" diye sordu kaşlarını çatarak. Başımı salladım.

"İyiyim... Uyku mahmurluğu..."

"Günaydın... Ne uyumuşuz ama!" Mert de yattığı yerden kalkarken yapmacık bir gülümseme takındım yüzüme.

"Kaç gündür doğru düzgün uyumuyordunuz ki..."

Onur tuvaletten çıkıp odanın ışığını açtıktan sonra odanın kapısını da açtı ve kafasını koridora uzattı.

"Vardiya değişim saati... Dakikası dakikasına..." diye mırıldandı odaya dönerken.

"O zaman vakit geldi!" Burak'ın Onur'a verdiği cevapla anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Neyin vakti geldi?" Üçü birbirine bakıp gülüşürlerken Onur vestiyerden önce kendi montunu alıp hızla üzerine geçirdi.

Ardından benim montumu alıp yanıma geldi ve montumu omuzlarıma bıraktı.

"Onur? Ne yapıyorsun?" Kulağıma doğru yaklaştı ve gülerek fısıldadı:

"Şşş... Seni kaçırıyoruz!"

"Ne?" Ben şaşkınlıkla Onur'a bakarken Burak ve Mert de montlarını giymiş koridoru kontrol ediyorlardı.

"Açıklayacak vaktimiz yok... Hadi..." Onur beni dikkatlice kucağına aldı.

"Nereye götürüyorsunuz beni?"

"Sessiz olmazsan birazdan yakalanacağız ve hastane koridorunda gezip dönmek zorunda kalacağız!"

Sessiz ve şaşkın bir halde kendimi akışa bırakmış çatık kaşlarla olanları izliyordum. Burak ve Mert koridoru kontrol ederlerken Onur kucağında benimle birlikte hızla asansöre yöneldi.

"Hemşire geliyor!" Burak sessizce fısıldayıp ardımızdan asansöre binerken Mert de son anda asansöre atladı ve kapı anında kapandı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum fısıltıyla.

"Sen birkaç dakikalığına da olsa dışarı çıkmak istemedin mi güzelim? Biz de seni birkaç dakikalığına kaçırıyoruz..." Gülerek yüzlerine baktığım sırada üçü de çok ciddi bir iş yapıyor gibilerdi.

"Saat üç yönünü kontrol et Burak..." diye mırıldandı Onur, "Mert sen de saat yedi yönünü..."

"Temiz!"

"Burası da temiz!"

"İniyoruz!" Hep birlikte hızla asansörden inip hastanenin kapısına doğru yöneldiğimizde gülmekten ölmek üzereydim.

"Zeynep burada ciddi bir iş yapıyoruz ama sen gülüyorsun!" diyerek beni azarlayan Burak'a gülerek baktım.

"Bayağı ciddi..." diye mırıldandığım sırada en sonunda bahçeye adımımızı atmıştık. Neredeyse dizlerine kadar gelen karın içinde benimle birlikte zar zor yürüyorlardı.

"Senin için yaptığımız fedakârlıkları umarım bir gün zengin olduğunda da unutmazsın Zeyno..." Burak'ın sözleriyle birlikte başımı salladım.

"Senin babanın fabrikası var, farkındasın değil mi?" diye mırıldandım.

"Doğru ya... Unutmuşum..."

Karların içinde ilerlediğimiz sırada iki haftanın ardından ilk kez dışarı çıkıyor olmamın verdiği huzurla başımı gökyüzüne kaldırdım. Gökyüzündeki yıldızlar o kadar belirgindi ki sanki bu gece benim için şov yapmak için gökyüzündeki yerlerini almışlardı... Onur beni hâlâ kucağında taşırken Porsuk Çayının hemen önünde durdu. Beni köprünün merdivenlerine oturttuğunda ellerimi merdiven basamaklarında biriken kar birikintilerine dokundurdum...

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Çok ama çok mutluyum..." Onur buz gibi olmuş ellerini yanaklarıma değdirdi.

"Teşekkür mü edersin?" diye sordu gülümseyerek. Ben de ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim..."

"Bu ana güzel de bir şarkı gider. Ve hatta ne gider biliyor musunuz..." diyen Burak'ın sözünü kestim.

"Sıcak çikolata!" Burak gülerek başını salladı.

"Nasıl da biliyor... Hadi Mert, ben şarkı seçerken hemen git şuradan dört tane sıcak çikolata al da gel."

"Tamam kaptan..." Mert gülerek yanımızdan ayrılıp tam karşıdaki kantine yürürken Burak telefonundan şarkı seçiyordu.

"Âşık oldum celladıma... Redd'in şarkısı," diye mırıldandım, "Onu aç..."

"Hay hay efendim! İsteğiniz bizim için emirdir!" Onur yanıma otururken Mert sıcak çikolataları almış bize doğru yürüyordu. Burak şarkıyı açarken Mert tepsiyi yere koydu. Eğilip kendi sıcak çikolatamı aldığımda bir yandan havadaki kar kokusunu kokluyor bir yandan şarkının sözlerini dinliyordum.

KARANTİNA – IV

"Çok soğuk bir kış gibi...

Çatlak dudaklarından donmuş bir gülümsemeyle

dünyaya boş boş bakarken..." diyordu şarkı soğuktan donmuş yüzlerimiz gökyüzüne dönükken.

"Hiç ayna görmemiş gibi renkli güzel gözleri..." derken gözlerim Onur'un ela gözleriyle buluştu.

"Güzel olduğuna şahit...

Arayıp bulamazken saklar avuçlarını ölüm korkusundan, kısacık çizilmişti çünkü bütün çizgileri.

Artık bitti...

*Âşık oldum celladıma..."**

Şarkı devam ederken başımı Onur'un omzuna yasladım. Onur sağ koluyla beni sarıp başımı göğsüne yaslarken yapmam gereken en doğru şeyi yaptım ve konuyu onlara açtım.

"Babam bana mesaj attı..." diye mırıldandım. Üçü de şaşkınlıkla baktılar yüzüme. Onur'un göğsünden başımı kaldırıp doğruldum ve anlatmaya devam ettim.

"Beni çok özlemişler... Annem üzüntüden hastalanmış ve beni hemen görmek istiyorlar..."

"Güzelim... Babanın mesaj atmasına gerçekten çok sevindim ama bu imkânsız. Onlara tatilde olduğumuzu söyleyemedin mi?" Başımı salladım.

"Söylemedim..." dedim, "çünkü ben de onları görmek istiyorum. Annem hastalanmış diyorum... Onu görmeden içim asla rahat etmez..."

"Ama bunun imkânsız olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye tekrar etti Onur.

"Evim buraya çok yakın, siz de biliyorsunuz... Ve eğer beni arabayla beş dakikada götürüp kapıda beklerseniz söz veriyorum içeride en fazla yirmi dakika kalıp çıkacağım. Lütfen Onur..." dedim yalvaran ve çaresiz bir sesle.

---

* Redd'in "Âşık Oldum Celladıma" parçasından. (ed.n.)

"Burada olman bile çok tehlikeli Zeynep..."

"Onur..." dedim bir kez daha, "lütfen." Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra çaresizce ofladı. Ceplerini yokladı ve ayağa kalkıp sıcak çikolatasını çöpe attı.

"Tamam, hemen gidip hemen döneceğiz. Yirmi dakika içinde evden çıkacaksın. Eğer çıkmazsan peşinden gelirim."

"Tamam!" dedim gülümseyerek.

"Onur..." diye mırıldandı Mert ciddi bir sesle, "emin miyiz?"

"Başka çaremiz yok... Araba şurada..." Birlikte arabaya doğru yürüdük. Onur elimden tutuyor ve beni yavaş yavaş yürütüyordu. Arabanın ön koltuğuna, Onur'un yanına oturduğumda içimde güzel bir heyecan vardı... Yola çıktıktan tam beş dakika sonra evimin önüne ulaşmıştık bile. Emniyet kemerimi çıkardığım sırada Onur elimi tuttu.

"Yirmi dakika..." diye mırıldandı.

"Merak etme."

Arabadan indim ve yavaş adımlarla eve doğru yürüdüm. Binanın kapısını montumun cebimde duran anahtarımla açtım ve asansöre yöneldim. Heyecandan yerimde duramıyordum. Asansörün aynasına bakıp saçlarımı düzelttim. Derin bir nefes aldım, elimle karnımı okşadım.

"Sen de heyecanlı mısın?" diye fısıldadım karnıma doğru. Tam o an asansörün kapısı açıldı. Yavaş yavaş indim asansörden. Koridoru dikkatlice geçtim ve evin kapısına geldiğimde bir nefes daha aldım. Anahtarımla kapıyı gülümseyerek açtım. Annemin bana sert bir tepki verebileceğinden korkuyordum ama biliyordum ki beni affedecekti... Kapıyı açıp eve girdiğimde odanın loş atmosferini gördüm ve, "Acaba uyuyorlar mı?" diye düşündüm. Önce oturma odasına yöneldim. Oda boştu...

"Anne..." diye seslendim mutfağa doğru. Mutfak da boştu.

"Baba?" diyerek gülümseyerek yatak odasının kapısını tıklattım.

"Kızım..." diye bir ses geldi içeriden. Kaşlarımı çatarak odanın kapısını açtığımda işte tam o an hayatımın beni en donduran anlarından birini yaşadım.

"Hoş geldin kızım..."

Karşımda duran Ender Zorlu'nun duvardaki gölgesini gördü önce gözlerim, sonra kendi kahverengi gözleriyle buluştu gözlerim. Korkuyla geriye doğru bir adım attığımda nutkum tutulmuştu.

"Anne, baba!" diye bağırdım kendi odama doğru. Koşar adım kendi odama girdim önce.

"Zeynep..." Ender'in sesi kulaklarımı doldururken tuvaletin kapısını açtım.

"Anne, baba?" Korkuyla evin içinde koşuşturuyordum. Tam mutfağa giriyordum ki Ender kollarımdan yakaladı beni.

"Zeynep! Sakin ol, sakin ol kızım... sakin ol birtanem..." diye fısıldayarak kolları arasına aldı beni.

"Bırak beni!" diye bağırarak kapıya doğru ittim onu. Kafasını kapıya çarpsa da hiçbir şey olmamış gibi odama doğru peşimden koştu. Odamın içinde ona karşı kullanabileceğim herhangi bir şey ararken ona doğru döndüm ve korkusuzca konuşmaya başladım.

"Annemle babamın nerede olduğunu söyleyeceksin, hemen!" Ender gülümseyerek ellerini kaldırıp, "Sakin ol..." diye fısıldadı, "tamam mı? Sakin ol Zeynep..."

"Annem ve babam," dedim dişlerimin arasından, "hemen onların yerini söyle. Eğer birazdan buradan çıkıp aşağı inmezsem Onurlar buraya gelecek... Ve bu senin için hiç iyi olmaz." Ender'in gülüşü büyüdü.

"Bu benim için mi iyi olmaz, onlar için mi? Madem az vaktimiz var o zaman sözümü kesme ki işimizi hemen bitirelim..." Ter içinde kalmış yüzümde nefretle ona baktım.

"Konuş," dedim ondan iğrenircesine.

"Üvey annen ve üvey baban güvende, merak etme. Onları bir süre misafir edeceğim."

"Onlar benim üvey anne ve babam değil," dedim öfkeden deliye dönmüş bir halde.

"Her neyse güzel kızım... Dinleyecek misin?"

"Konuş," dedim bir kez daha.

"Dediğim gibi, onlar için şu anlık endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Onur, Burak ve Mert için de endişelenmen gereken bir durum yok... Şimdilik. Eğer dediğimi yapmazsan hepsi için endişelenmen gerekecek birtanem..."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" Gülerek başını salladı.

"Evet güzel kızım..." dedi yumuşak bir sesle, "seni tehdit ediyorum." Çaresizdim. Baştan aşağı çaresizdim...

"Ne istiyorsun?" diye sordum gözyaşlarım benden izinsizce akarken. Yere yığılıp kalmak üzereydim.

"Seni..."

"Ne?"

"Şimdi buradan çıkacaksın... Onurlarla hastaneye döneceksin. Onlara aileni gördüğünü, her şeyin iyi olduğunu söyleyeceksin. Sonra onlar uyuduğunda çıkıp buraya geri geleceksin. Ben seni alıp gideceğim, üvey annen ve babanı bırakacağım, Onurlara da dokunmayacağım. Nasıl, adil bir anlaşma düşünmüş müyüm?"

Titreyen bacaklarım daha fazla ayakta kalmayı kaldıramayacaktı. Yavaşça yatağa tutunduğum sırada Ender endişeyle sol kolumu tuttu.

"İyi misin?" diye sordu korkuyla. Onu öfkeyle ittim.

"Dokunma bana!"

"Gel, otur..."

"Dokunma bana dedim!"

Dikkatlice yatağıma oturdum. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye ve düşünmeye çalıştım. Annem ve babam elindeydi... Üstelik dediğini yapmazsam Onurlara da zarar verecekti. Hiçbir çarem yoktu. Hiçbir çarem yoktu. Hiçbir çarem yoktu! Hiç...

"Tamam..." diye fısıldadım hıçkıra hıçkıra ağlamama engel olamadığım o an.

"Allah belanı versin, tamam! Sen kazandın! Anladın mı? Sen kazandın." Ender önümde eğildi ve gözyaşlarımı silmek için ellerini uzattı.

"O iğrenç ellerini bir kez daha bana dokundurmaya kalkarsan neye uğradığını şaşırırsın."

"Tamam... Bunlar zamanla olacak şeyler birtanem... Korkma, sana asla zarar vermeyeceğim." Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim ve öfkeyle ayağa kalktım. Kapıya doğru ilerlediğim sırada peşimden geliyordu.

"En geç bir saat içinde buraya geri dönmüş ol. Tamam mı?"

Ona cevap bile vermeden kapıyı açtım ve suratına çarpıp çıktım. Asansöre geri bindiğimde hayatımda ilk defa bayılmamak için bu kadar zor tutuyordum kendimi. Aynadaki yüzüme baktım. Yüzümde enerji ve heyecan adına tek bir kırıntı kalmamıştı. Bembeyazdım... Bitmiş görünüyordum... Kendimi toparlamaya çalışarak birkaç derin nefes aldım. Yanaklarıma vurarak canlanmaya çalıştım. Öfkeden delirmek üzereydim. Elimi karnıma koydum...

"Halledeceğim..." diye mırıldandım. "Halledeceğim..." Nasıl olacağını bilmiyordum, ama halletmek zorundaydım. Onu korumak zorundaydım. Onları korumak zorundaydım.

Sert adımlarla indim asansörden. Başım dimdikti. Yüzüm bembeyaz, ellerim buz gibiydi. Yoksa bu bir veda mıydı sevdiğim her şeye ve herkese dair yapmak zorunda bırakıldığım? Süper kahraman olmamın yolu sevdiğim her şeyden vazgeçmem miydi? Onları kurtarmamın yolu hayatlarından çıkmam mıydı? Ben Onur'un âşık olduğu cellat olabilir miydim? En başından beri onların ölüm fermanı ben miydim? Onların yaşamalarının tek yolu benden uzakta olmaları mıydı? Bu muydu her şeyin çözümü? Peki, ya Gece? Onu nasıl koruyacaktım, onu nasıl kurtaracaktım? Her şeyden ötesi ben bu sefer nasıl ayakta kalacaktım?

"Ben Zeynep..." diye fısıldadım içimden, *"Ben bir süper kahramanım... Ve sana yemin ediyorum Gece, güneş batacak ve sen doğacaksın..."*

Bu dünyada
her aslanın kuzuya dönüştüğü
bir orman vardı.

8. Bölüm

Aslan ve Kuzu

Bu dünyada her aslanın kuzuya dönüştüğü bir orman vardı.

(5 Eylül 1995)

"Kim geldi?"

"Uyu sen..."

"Kim geldi dedim sana!"

"Uyu dedim."

Ender yataktan telaşla kalkıp yatak odasından çıkarken Zuhal onun ardında kalmıştı. Fakat Ender'in günlerdir içinde bulunduğu stresli hal Zuhal'i şüphe ve endişe içinde bırakmış ve kendini Ender'in peşinden evlerinin merdiveninden inerken bulmuştu. Sessiz ve korkusuzdu. Ender evlerinin kapısını açıp bahçeye çıktığında Zuhal aralık kapıdan onu gözetliyordu. Ender birkaç adım atmış, bahçeye çıkmış ve tam kapılarının önünde arabasıyla kendisini bekleyen yirmili yaşlarının sonlarındaki sarı saçlı, siyah kürklü bir adamla konuşmaya başlamıştı. Zuhal, Ender'i ilk kez bu kadar korku dolu ve ilk kez bu kadar çekimser görüyordu.

"Benim bir suçum yok!" diyordu Ender. "Elimden gelen her şeyi yaptım... Babamı bulamadım. Hiçbir yerde yok."

"Babanı sen bulamayacaksın da biz mi bulacağız Ender Zorlu?"

"Anlattım size... Babam beni büyütmedi bile. Bırakıp gitmiş... Ben onu nasıl bulayım ağabey? Yapma, etme..."

Zuhal duydukları karşısında şaşkındı. Herkese karşı aslan kesilen Ender şimdi kuzuya dönmüştü adeta...

"Ender," demişti karşısındaki adam belindeki silahı göstererek, "bana babanı bulana kadar gözüm hep üzerinde olacak. Ben anneme o adamdan intikam alacağıma dair yemin ettim."

"Biliyorum, emin olun ben de babamı bulmayı en az sizin kadar çok istiyorum..."

"Annem kırk yedi yaşında Ender. Eğer olur da ben babanı bulup öldürmeden annem ölürse... İşte o zaman senin canını öyle bir yakarım ki Allah'tan seni benim elimden alıp ateşlere atmasını dilersin. Anladın mı? Sana bunu her sene hatırlatacağım. Her sene... Annemin yaşadığı her sene benden bir mektup alacaksın. Ve bir gün annem ölürse, babanı bulamadıysan ve ben yaşıyorsam... bil ki senin ve tüm sevdiklerinin acı çekme vakti gelmiştir. Anladın mı?"

"Anladım," demişti Ender titreyen sesiyle, "Anladım..."

Ve bu gizemli adamın ilk mektubu 1996 yılının Eylül ayında gelmişti ilk kez... Onur doğduktan tam yedi ay sonra. Zuhal, Ender'i bahçede o notla otururken gördüğünde hiç sesini çıkarmamış, sonrasında gizlice okumuştu bu notu.

"Annem yaşıyor. Hâlâ zamanın var. Sevgiler..." yazıyordu o notta.

Ender bir yandan yana yakıla babasını arıyor, bir yandan her sene kendisine gelen bu gizemli notu korku içinde açıyordu. Her sene bu notta, "Annem yaşıyor. Hâlâ zamanın var. Sevgiler..." yazdığını görüp rahat bir nefes alıyor ve hayatına devam ediyordu. Bu dünyada her aslanın kuzuya dönüştüğü bir orman vardı. Bu gizemli adamın yanında Ender'in aslan oluşu bitiyor, kuzuya dönüşüyordu.

(Günümüz)

(Zeynep'in Anlatımıyla)

Merdivenlerden yıkılmış bir halde inerken, titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışarak beni kapıda bekleyen Onur'u gördüğümde güçlü olmak zorunda olduğumu hatırlattım kendime. Onur endişeyle yüzüme bakarken kollarıyla sardı beni.

"İyi misin güzelim?" diye sordu.

"İyiyim... Sadece duygulandım."

"Sorun çıkmadı, değil mi?"

"Hayır... Merak etme. Beni çok özlemişler. Dediğim gibi, sadece duygulandım..." Onur ellerini yanağıma koyup soğuktan kıpkırmızı olmuş burnumu öperken bunların onunla geçirdiğim son dakikalar olabileceği düşüncesi beni mahvediyordu. Birlikte arabaya doğru yürüdüğümüz sırada Burak ve Mert arabada arka koltukta oturmuş gülüşüyorlardı. Onları son kez böyle görüyor olabileceğim düşüncesini bilincimin en altına saklayarak ön koltuğa oturdum. Dikkatlice emniyet kemerimi taktım ve başımı arkaya yasladım.

"Zeyno! İyisin, değil mi?" diye sordu Burak gülerek. Başımı salladım.

"İyiyim..." Sesim zayıf ve düşünceliydi. Kaşlarını çatarak birbirlerine baktıklarını fark eder etmez gülümsedim.

"Merak etmeyin, gerçekten iyiyim... Duygulandım. Hormonlar işte!"

"Heh, öyle desene..." dedi Mert rahatlayarak.

"Kızım sen neden hiç aşermiyorsun? Tatlı bir şeyler aşer de biz de yemek zorunda kalalım senin sayende." Burak yapmacık bir sinirle söylenirken Onur arabayı çalıştırmış ve yola çıkmıştık. Sadece otuz saniye yol gitmiştik ki bir anlığına aklıma gelen bir fikirle başımı camdan dışarı çevirdim.

"Onur..." diye mırıldandım, "senin annenlere de uğrayamaz mıyız? Daha kaç gün hastanedeyiz belli değil. Bari onları da göreyim.

Olmaz mı? Rıza Amca ve Zuhal Teyze'yi çok özledim..." Onur kaşlarını çatarak baktı yüzüme.

"Ama onlar bizi balayında sanıyor..."

"Tamam, döndük deriz... Herkesten saklanmaktan çok yoruldum artık. Hadi, lütfen... Sanırım hormonlarım yüzünden hep bir aile sıcaklığı arıyorum. Olmaz mı?" Onur birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra derin bir iç çekti.

"Tamam," dedi, "sen kazandın. Sadece yarım saat ama..." Hüzünle gülümseyip başımı salladım. Zaten sadece bir saatim vardı...

"Tamam... Sadece yarım saat..."

Onur arabasını bir arka sokağa sokup evlerinin önünde durduğunda zamanın azalıyor olması beni giderek korkutuyordu. Kimseden yardım isteyemeyecek olduğumun da farkındaydım. Ama bu dünyada Ender'i en iyi tanıyan insan Zuhal Teyze'ydi ve belki onunla konuşmak bana bir fikir verir, bir kaçış yolu gösterirdi.

"Bak binanın önüne geldik ya yemin ederim yaprak sarması kokusu alıyorum, yemin ederim!" Burak hızla binaya girerken titrememem her saniye artıyordu. Onur'un elini tutup dikkatli adımlarla Burak ve Mert'in peşinden ilerlediğimiz sırada Onur'un endişeli olduğunun farkındaydım.

"Annenlere gitmek sana iyi gelmedi..." dedi Onur endişeli bir sesle.

"Hayır... Dediğim gibi, sadece duygulandım. Bu kadar. İyiyim ben..." Onur'un gözleri birkaç saniye endişeyle yüzümü inceledikten sonra birlikte merdivenlerden çıktık. Eve giriş anımız, Zuhal Teyze ve Rıza Amca'yla sarılma faslımız, yalan tatil anılarımızı anlatışımızla birlikte ortam sonunda sakinleştiğinde çayları tazelemek için mutfağa doğru ilerleyen Zuhal Teyze'nin peşine takıldım.

"Zeynep?" diye sordu Onur arkamdan.

"Zuhal Teyze'ye yardım edeceğim..."

"Tamam güzelim..."

"Rıza Amca, dünyada bu kız kadar iyi bir gelin daha olabilir mi ya?" Burak arkamdan konuşurken ona gülümseyerek mutfağa daldım. Zuhal Teyze önce arkasından gelen ayak sesleriyle korkup irkildi, sonra bana gülümsedi. Kapıyı kapatıp mutfak tezgâhına yaslandığımda çayın altını açıyordu.

"Biraz daha demlensin..." dedi dolaptan fincanları çıkarırken.

"Zuhal Teyze..." diye mırıldandım.

"Efendim güzel yavrum, tatil sana yaramış. Yanakların al al olmuş!"

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek, "yanlış anlamazsan sana bir şey danışacağım..."

"Tabii, bir sorun yok değil mi Zeynep?" dedi ellerinde fincanlarla kaldığında.

"Hayır, hayır! Hiçbir sorun yok... Sadece... şey..." dedim lafı toparlamaya çalışırken.

"Çekinme, söyle yavrum..."

"Ben bazı kâbuslar görüyorum," diye mırıldandım.

"Kâbuslar mı?"

"Evet... Kâbuslar... Ender'in geri döndüğüyle alakalı. Ve onu en iyi sen tanıyorsun. Sence Ender geri döner mi? Yoksa kabullenmiş midir artık?" Zuhal Teyze elindeki fincanları dikkatlice tezgâha bıraktıktan sonra endişeyle bana döndü.

"Sana zarar vermeyecek," diye mırıldandı. "Sen onun kızısın..."

"Biliyorum... Bana zarar vermez... Ama ben yine de korkuyorum."

"Korkma Zeynep'im... Hiçbir şey olmaz. Gücü tükendi artık. Etrafında çok az insan kaldı. Adamları bir bir terk etti onu. Parası azaldı. Hem sandığınız kadar güçlü değil o... Ben onu korkudan tir tir titrerken de gördüm. Merak etme..." Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda beynimin içinde bir ışık yandığını hissettim.

"Ender'in mi korkudan tir tir titrediğini gördün?"

"Evet... Hem de ne titremek. Geceleri korkudan uyuyamadığı, kâbuslarla uyandığı olurdu..."

"Gerçekten mi? Ender'i korkutacak kadar ne olmuş olabilir ki?" Zuhal Teyze gözleriyle kapının açık olup olmadığını kontrol ettikten sonra yutkundu ve konuşmaya başladı.

"Ender'in babasının bir düşmanı vardı. Ender'in babası Ender'den de beter, pislik adamın tekiymiş... Bir kadıncağıza etmediğini bırakmamış. O kadının oğlu kapımıza gelmişti bir gün. Ben Onur'a hamileydim o zamanlar... İşte o gün o adamın karşısında tir tir titriyordu Ender. Adamın annesi ölmeden Ender'in babasını bulması gerekiyordu. 'Eğer annem ölürse ve babanı hâlâ bulamamış olursam sana acıların en büyüğünü yaşatırım,' demişti. Sonra her sene Ender'e notlar yollamaya başladı..."

"Notlar mı?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Evet... Her sene aynı notu yolluyordu Ender'e."

"Ne yazıyordu notta?"

"Notta *'Annem yaşıyor, hâlâ zamanın var, sevgiler...'* yazıyordu... Her sene aksatmadan gönderiyordu bu notu. Biliyordum ki bir gün o adamın annesi öldüğünde Ender'in acısı başlayacaktı. Ender beni evine hapsettiğinde o adamın annesinin ölmesi için her gün dua ederdim... Çünkü o adam Ender'e dünyayı dar edecekti. Biliyordum..." Zuhal Teyze'nin anlattıkları beni şoka sokarken kalbimin içinde ufak bir umut ışığı yanmıştı. Sanki bu ışık bana labirentin çıkışına doğru bir yol gösteriyordu...

"Ama artık o adamın annesinin ölmesini istemiyorum," dedi gözlerini gözlerimden kaçırarak.

"Artık bunu istemiyor musun? Neden?" dedim şaşkınlıkla. Gözlerini gözlerime çevirdi. Başıyla beni gösterdi.

"Çünkü artık sen varsın. Ender'e acı çektirmek isteyen birinin ilk hedefi sen olacaksın... O yüzden her gece dua ediyorum. Allah o kadına uzun ömürler versin..."

Zuhal Teyze fincanları tepsiye dizerken mutfak tezgâhının önünde öylece kalakalmıştım. Aklıma gelen plan Rus ruleti oynamaktan farksızdı. Herkesi ve kendimi gerçekten de tehlikeye atmalı mıydım? Yoksa tıpış tıpış Ender'in ayağına mı gitmeliydim?

"Zeynep, sen iyisin değil mi?" Zuhal Teyze tepsiyi eline aldığında endişeyle yüzüme baktı.

"İyiyim..." diye mırıldandım, "Ender'den bahsedince biraz kötü oldum..."

"Korkma. Ender'in devri bitti..."

Bana gülümseyip kapıya doğru yöneldiğinde peşinden gitmek yerine mutfakta öylece kalakaldım. Duvara bakıyor ve ne yapacağımı düşünüyordum. Kafamdaki binlerce düşünce arasında savaş veriyor ve kafamdaki her bir düşünceyle vurulup ölüyordum...

"Zeynep..." Onur mutfağın kapısında belirdiğinde irkilerek ona baktım.

"Korktun mu?" diye sordu naif bir gülümsemeyle.

"Dalmışım..."

"Hadi içeri gel güzelim, çayın soğuyacak..."

Başımı sallayarak kapıya doğru ilerledim. Zuhal Teyze ve Rıza Amca'yla yirmi dakika daha oturup havadan sudan sohbet ettikten sonra nihayet kalktık ve vedalaşarak yanlarından ayrıldık. Ender'in yanına gidebilmek için sadece yarım saatim vardı. Kafamın içi o kadar karışıktı ki düşüncelerimi asla toparlayamıyordum... Kendime bir yol haritası çizemiyordum... Evet, elimde bir şeyler vardı ama o ne yapacağımı o kadar bilmiyordum ki çıldırmak üzereydim. Arabadaki sesler yüzünden düşünemiyordum. Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattığımda ise sırf ben uyuyabileyim diye sustuklarını fark ettim.

"Zeynep uyuyor..." diye fısıldadı Burak. "Bebeğin uykusu geldi galiba..."

"Ne alakası var oğlum ya?"

Onur gülerek Burak'a hayret ederken bir yandan üzerime kendi montunu örtüyordu. Ben ise bir yandan onları dinliyor, bir yandan düşünmeye çalışıyordum. Sadece birkaç dakika sonra hastaneye ulaştığımızda Onur hâlâ uyuduğumu sanarak beni kucağına aldı.

"Burak, sen çıkıp yukarıdaki hemşireyi oyala! Mert, sen de odanın kapısını açıp bekle..."

Gözlerimi bile açmadım. Zaten uyuyor olmam onları bu odada bırakıp gidebilmem için tek çaremdi. Çünkü ben uyurken onlar da uyuyacak ya da bahçeye inip oturacaklardı... Onur beni kucağında odama çıkarıp yatağıma bıraktığında eğilip alnıma sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Onur..." Burak fısıltıyla odaya girdiğinde Onur saçlarımı okşuyordu.

"Efendim?"

"Biz Mert'le bahçeye iniyoruz. Çay içeceğiz. Gelecek misin?"

"Siz inin... Ben buradayım..." Lütfen in Onur... Lütfen git... Sen gidersen her şey daha kolay olacak...

"Yahu on dakikalığına ineceğiz. Sen de gel işte, kız da rahat rahat uyusun. Kapıda hemşire var zaten. Hadi ama..." Onur sessizce birkaç saniye düşündükten sonra dilediğim cevabı verdi.

"Tamam, on dakika..." Sonra eğilip bir kez daha alnımı öptü ve kapıya doğru ilerledi. Onlar kapıdan çıkarken gözlerimi açtım ve belki de son kez baktım onlara... Gördüğüm tek şey Onur'un sırtıydı... Sol gözümden ufak bir yaş damlası akarken gözlerimi kapattım. Kapı kapandı, onlar gitti ve ben kendi savaşımla baş başa kaldım. Gözlerimi açıp duvardaki saate baktım. Ender'in bana verdiği sürenin dolmasına yalnızca on beş dakika vardı. Beş dakika içinde buradan çıkmak zorundaydım. İstemeye istemeye kalktım yatağımdan, telefonumu ve cüzdanımı montumun cebine attım. Atkımı montuma sardım, şapkamı başıma geçirdim. Onur'un evden getirdiği küçük çantamın içine eldivenlerimi attım ve aynadaki görüntüme

baktım. Karnım gerçekten de şişmiş gibi duruyordu... Hele böyle kat kat giyinmiş bir halde neredeyse beş aylık hamile gibiydim... Acı içinde ne yapacağımın bilinmezliğiyle camdan kafamı uzattım. Bahçede oturuyorlardı. Sadece iki dakikalığına sohbetlerini dinlemeye karar verdim...

"Heyecanlısın, değil mi?" diye sordu Mert Onur'a.

"Ne için?"

"Bebek için..." Onur'un utangaç gülümsemesini gördüm gözlerim dolarken.

"Hayatımda hiçbir şey beni bu kadar heyecanlandırmamıştı..."

Burak ve Mert, Onur'la dalga geçerlerken derin bir nefes alıp odanın kapısına yöneldim. O an emin olduğum tek bir şey vardı. Gitmek zorundaydım... Onlar için...

Kapının deliğinden dışarıyı kontrol ettiğimde hemşirenin masasında olmadığını gördüm. Kapıyı aralayıp baktığımda koridor tamamen boştu. Hızla odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden de hızlıca indikten sonra arka kapıdan çıktım. Karlı yollara adımımı atarken bir saniye bile düşünmedim. Bir an bile duraksamadım. Bir an bile, "Acaba?" demedim. Ezdiğim kar taneleri bile kızgındı sanki o an bana... Ama gitmekten başka çarem yoktu. Sevdiklerimi kurtarabilmemin tek yolu gitmekti... Hızlı hızlı geçtim tüm sokakları. Hızlı hızlı ilerledim köprülerde. Montumun kapüşonunu kapatmış her yerimi gizlemiş bir halde girdim binaya ve merdivenleri çıkmadan önce birkaç saniye nefes alıp verdim. Telefonumu çıkardım. Sadece üç dakika kalmıştı... Binaya girerken gördüğüm kadarıyla Ender benim odamdaydı. Çünkü sadece benim odamın ışığı yanıyordu. Kapıya oldukça uzaktı.

"Son üç dakikamız Zeynep, düşün, hadi düşün!"

İç sesim bana içimden bağırırken karnıma giren sancılar bana işkence ediyordu. Tüm bedenim acı içindeydi. Son iki dakikam kalmıştı... Zuhal Teyze'nin söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Bir çıkar yol aramaya çalıştım o cümlelerden...

"Eğer annem ölürse ve babanı hâlâ bulamamış olursam sana acıların en büyüğünü yaşatırım diyordu. Sonra her sene Ender'e notlar yollamaya başladı..."

"Notlar mı?"

"Evet... Her sene aynı notu yolluyordu Ender'e."

"Ne yazıyordu notta?"

"Notta 'Annem yaşıyor, hâlâ zamanın var, sevgiler...' yazıyordu... Her sene aksatmadan gönderiyordu bu notu. Biliyordum ki bir gün o adamın annesi öldüğünde Ender'in acısı başlayacaktı. Ender beni evine hapsettiğinde o adamın annesinin ölmesi için her gün dua ederdim... Çünkü o adam Ender'e dünyayı dar edecekti. Biliyordum... Ama artık o adamın annesinin ölmesini istemiyorum. Çünkü artık sen varsın. Ender'e acı çektirmek isteyen birinin ilk hedefi sen olacaksın... O yüzden her gece dua ediyorum. Allah o kadına uzun ömürler versin..."

O an midemin bulandığını hissettim. Bir anda kendimi kapının hemen yanındaki çöp kutusuna kusarken bulduğumda sessiz olmaya çalışıyordum. Karnımdaki sancının şiddeti artarken bana bunun içeriden bir mesaj olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Aynı cümleler kafamın içinde dönmeye başladı.

"Annem yaşıyor. Hâlâ zamanın var. Sevgiler."

Sonra bir cümle daha belirdi kafamın içinde:

"Çünkü artık sen varsın. Ender'e acı çektirmek isteyen birinin ilk hedefi sen olacaksın..."

"Doğru ya..." gibi bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından.

Çöp kutusundan uzaklaştım ve telaşla çantamı açtım. Çantamın içinde her zaman bulunan not defterimi ve kalemimi çıkardım ve telaşla yazmaya başladım. Çantamı burada bırakıp kapının deliğinden görünmemek için resmen sürünerek çıktım merdivenlerden. Sonra sessiz olmaya çalışarak ayakkabılarımı çıkardım. Ayakkabılarımı kapımızın önüne koydum ve ayakkabımın hemen altına da yazdığım kâğıdı bıraktım. Kapının önünde duran bir başka ayakkabımı aldım

ve çoraplarımla hızla merdivenlerden inip çantamı aldım ve koşarak çıktım binadan. Üst katlardan görünmeyecek şekilde ilerledim ve caddeye ulaştığımda derin bir nefes aldım. Birkaç saniye sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Telefonumun çalmaya başlaması beni korkuyla yerimden sıçratırken arayanın Onur olduğunu gördüm. İçim acıya acıya telefonumu cebime attım ve hızla yürümeye başladım. Evet, gidiyordum, bu doğru... Ama Ender'le değil, tek başıma...

Elim karnımda, sancılara dayanmaya çalışarak yürüyebildiğim kadar yürüdüm. Telefonum sürekli çalıyordu. Onur, Burak, Mert, Ender, Rıza Amca, herkes saatlerdir beni arıyordu... Ama o an emin olduğum tek bir şey vardı. Ben sevdiklerimi korumak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Kapımızın önüne Ender'in okuyacağı şekilde ayakkabılarımın altına bıraktığım o notta aynen şöyle yazıyordu:

"Annem öldü, artık zamanın yok. Kızın elimde. Babanı getir, kızını al. Sevgiler."

İşte becerebildiğim tek plan buydu. Onur'un, Burak'ın, Mert'in, Rıza Amca'nın ve Zuhal Teyze'nin yana yakıla beni arıyor olmaları Ender'in kulağına mutlaka gidecekti. Bu sebeple onların yanında olmadığıma inanacaktı. Zuhal Teyze tüm bu notları Ender'den gizlice okumuştu, yani Ender bu notları öğrenmeme ihtimal bile vermezdi. Şu an kafasını odaklayacağı tek şey beni o adamın elinden kurtarmak olacaktı. Bu süreçte ne anneme ne babama ne de Onurlara zarar verecekti. İşte şimdi Ender'in aslandan kuzuya dönüşme hikâyesini izleyecektim. Ender her yerde beni ararken ben her yerde annemle babamı arayacaktım. Bu, Gece ve benim ailemizi korumak için çıktığımız sancılı yolun hikâyesiydi... Çaresiz miydik? Asla. Güçsüz müydük? Asla. Yalnız mıydık? Asla... Ben onunlaydım, o benimle.

Saatler sonunda ilerleyebildiğim kadar ilerledikten sonra bir benzincinin telefon kulübesinde durdum. Soğuktan donmak üzere telefon kulübesinin içine girdim ve cep telefonumdan hastanenin numarasını bulup kulübenin telefonundan numarayı çevirdim.

"Eskişehir Gölen Hastanesi, buyurun?"

"Merhaba... Beni 605 numaralı odaya bağlar mısınız?" dedim titreyen sesimle.

"Tabii, hatta kalın." Korkuyla telefona gelecek cevabı beklemeye başladım. Telefon ilk çalışında açıldı.

"ALO!" Onur'un korku dolu ve endişeli sesi kulaklarıma ulaştığında gözyaşlarımın yanaklarıma ulaştığını hissettim.

"Ender! Sen misin Allah'ın belası! Zeynep nerede or*spu çocuğu seni bulduğum an öyle b-"

"Onur..." diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

"Zeynep? ZEYNEP!"

"Ne, Zeynep mi? ZEYNO!"

"Zeynep mi!?

"Zeynep... Güzelim! Neredesin? İyi misin? Allah kahretsin neredesin sen! Delirdik, sana yemin ederim hepimiz delirdik! Hemen bana nerede olduğunu söyle, gelip alalım seni!"

"Onur..." diye fısıldadım bir kez daha titreyen sesimle, "şimdi değil... Şimdi olmaz..."

"Zeynep ne saçmalıyorsun? Ne oluyor?"

"Onur beni dinle... Sadece dediklerimi dinle, sonra hemen kapatacağım. Çok vaktim yok. Sakın dediklerime itiraz etme ve sakın dediklerimi yapmamazlık etme. Hepsini bir bir yapacaksın. Tamam mı?"

"Zeynep ne oluyor? Ne saçmalıyorsun sen!"

"Ender yanınıza gelecek. Yanınıza geldiğinde onunla kavga edeceksin. Beni onun kaçırdığına inanıyormuşsun gibi davranacaksın. Onu takip edeceksiniz ve her yerde yana yakıla beni arayacaksınız!"

"Sen onun yanında mısın!"

"Hayır, hayır! Dinle beni! Ben iyiyim, tamam mı? Sana herkesin her şeyin üzerine yemin ederim ki iyiyim! Bunu sakın aklından çıkarma! Ben iyi olacağım, sana yemin ederim. Tek başımayım, kimsenin yanında değilim. Ama öyle bir duruma düştük ki yapabileceğim tek şey gitmekti. Ender'in size ve annemlere zarar vermemesi için

tek yapman gereken bu söylediklerim. Ben size haber vereceğim. Birkaç gün benden haber bekleyin ve dediklerimi yapın. Her yerde ama her yerde beni arayın! Söz veriyorum iyi olacağım ve size haber vereceğim!"

"Zeynep!"

"Kapatmak zorundayım... Sen de benim dediklerimi yapmak zorundasın!"

"SEN NEREDESİN ZEYN-"

Telefonu kapatıp kulübenin içinde yere çömelip dakikalarca ağladım. Bağıra çağıra ağladım, canım yana yana ağladım. Ben ağladıkça karnıma sancılar giriyordu. Sanki ben ağladıkça Gece'nin canı yanıyordu... En sonunda kendimi toparlayıp dışarı çıktığımda Porsuk Çayının önünde bir banka oturdum. Titreyen bedenim bankın üzerine yığılmak üzereydi. Ama güçlü olmak zorundaydım... Güçlü kalmak zorundaydım. Çünkü içimde yeni bir yaşam oluşmuştu ve ona öğretmem gereken tek şey güçlü olmaktı... Elimi karnıma koydum ve fısıldamaya başladım:

"Yemek yemek ister misin ufaklık? Korkma, seninle ben herkesi kurtaracağız... Çünkü biz birer süper kahramanız..."

Üzgünüm,
üzgünüm...
Balkona çıktığımda
gecenin gergin cildi çarpıyor parmaklarıma...
Kimse çıkarmayacak beni güneşe,
kimse buyur etmeyecek beni kırlangıçların sofrasına...
Uçmayı hayal edip duran kuş şimdi ölmek üzere.
Furuğ Ferruhzad

Bir varmış bir yokmuş,
küçük bir kırlangıç varmış...

9. Bölüm

Neredesin?

Bir varmış bir yokmuş, küçük bir kırlangıç varmış...

Yemeğimi yemiş, şehrin uzağında bir bankta oturmuş yağan karı izliyordum. Ne yapacağımı, nasıl bir yol haritası izleyeceğimi o kadar az biliyordum ki bana yön gösteren tek bir şey vardı o an, kalbim... Gözlerim Porsuk Çayına düşen kar tanelerine dalmışken hemen yanımdan gelen sesle irkildim.

"Merhaba..." Korkuyla yerimden sıçrayıp başımı çevirdiğimde kumral, uzun saçlı yabancı bir yüzle karşılaştım.

"Korkuttum mu?" dedi endişeyle, "Korkmayın!"

"Kusura bakmayın... Dalmışım da..." Sesim titriyordu... Her şeye rağmen burada bu halde oturuyor olmamı olabildiğince normalleştirmeye çalışıyordum. Kız tedirgin bir şekilde yanıma oturdu.

"Arabayla buradan geçerken sizi gördüm. İyi misiniz diye merak ettim..."

"Ben mi?" dediğimde sanki beynim donmuş gibiydi. Dediklerini tam olarak anlayamıyordum.

"Evet... İyi misiniz?" diye tekrar etti ilgiyle.

"İyiyim..." diye mırıldandım, "Biraz bunaldığım için hava almaya çıktım... İlgilendiğiniz için teşekkür ederim." Yüzüme öyle bir bakıyordu ki sanki içimde dönen kaos ona tanıdık geliyordu bir yerlerden...

"Yanlış anlamayın... Hava çok soğuk, siz de hamilesiniz galiba... Çok da bitkin görünüyorsunuz. Eğer yardıma ihtiyacınız varsa yardım edebiliriz. Sizi evinize götürebiliriz? Eviniz burada mı?" Evim... Sahi ya, evim neresiydi benim? Dolmuş gözlerimi gözlerine çevirdim. Ona hüzünle gülümsedim. Burnumu çekerek derin bir nefes aldım.

"Evim neresi bilmiyorum," diye mırıldandım, "ama ben birinin eviyim... Onu biliyorum..."

Elimi belirginleşmiş karnıma koyup bir kez daha burnumu çektim. Hayatımda ilk kez kendimi bu kadar hiçbir yere ait olmayan bir halde hissediyordum. Hayatımda ilk defa kendimi dışarıda kalmış hissediyordum... Hayatımda ilk defa kendimi bu kadar üzgün hissediyordum. Her şeye rağmen bunları düşünmemin yeri bir yabancının yanı değildi.

"İlgilendiğiniz için teşekkür ederim..." dedim kendimi toparlamaya çalışarak, "Benim artık gitmem lazım..." Karnımı montumla iyice kapatarak zar zor ayağa kalkmaya çalıştığım sırada karşımdaki yabancı bana elini uzattı. Elini tutup ayağa kalktım ve zar zor yürüyerek bir iki adım önüne geçtim bu yabancının...

"Eğer yardıma ihtiyacınız olan herhangi bir şey varsa elimden geleni yaparım... Gözlerinizdeki çaresizlik benim de gözlerimdeydi bir zamanlar. O duyguyu aylarca yaşadım. Eğer size yardım edebileceğim en ufak bir şey varsa yaparım..."

Karşımdaki yabancıdan duyduğum bu cümleler beni olduğum yere çiviledi sanki... Gözlerimdeki çaresizliğin bu kadar belli oluyor olması beni mahvetmişti. Ama o an içime bir his doğmuştu sanki... Sanki bu yabancının karşıma çıkmış olmasının sebebi benim ardımda bir şeyler bırakabilecek olma şansımdı... Ona doğru çaresizce döndüm. Titreyen dudaklarımı araladım.

"Aslında..." diye mırıldandım, "bana yardım edebilirsiniz..." Karşımdaki tatlı kız heyecanla başını sallarken ben ağır ağır yürüyerek ona yaklaştım.

"Bir kaleminiz bir de kâğıdınız var mı... Ufak bir kâğıt parçası da olabilir..."

"Hemen arabadan alıp gelebilirim! Bekleyin!" Hiç beklemeden koşarak yolun karşısına geçti. Onu bekleyen arabaya doğru eğildi ve arabanın içinde sevgilisi olduğunu tahmin ettiğim esmer çocukla konuşmaya ve bir yandan da kalem kâğıt aramaya başladı. Onları hüzünle izledim... Arabaya binmiş bir yolculuğa çıkmışlardı. Onur ve benim asla yaşayamayacağımız bir gerçek... Ben onları izlerken kız çoktan kalem ve kâğıdını almış bana doğru koşuyordu.

"Getirdim..." diye mırıldanarak bana uzattığı kalem ve kâğıdı titreyen ellerimle aldım. Sonra derin bir nefes aldım... Yazmaya başladım. İçimden geçen her şeyi döktüm bu kâğıda. Bu yabancı ve bu kâğıt benim Gece'ye bırakabileceğim tek mirastı. Çünkü ancak bizden olmayan eller arasında güvende olurdu ona yazacağım bu not...

"Gece Boysan. Annesi Zeynep Akay, babası Onur Boysan... Sevgili bebeğim... Daha cinsiyetini bile bilmiyorum ama isminin ne olacağını sen kalbime düştüğün ilk andan beri biliyorum. Baban bir gün, 'Eğer bir gün âşık olursam geceyi ikimize bölüştürmek isterdim,' demişti kulaklarımın tam dibinde. Sen bizim geceyi birlikte bölüşmemizin sonucusun. Sen bizim gecemizsin, üzerinden ay hiç eksik olmasın. Seni hep sevdik, hep seveceğiz. Sevgilerle, annen."

Sonra birkaç saniye boyunca kâğıda baktım. Gece'nin bir gün bu kâğıdı bulup ben hayatında olmasam bile bu satırları okuyabileceği ihtimali içimi huzurla doldurmuştu. Sanki öyle bir his vardı ki içimde gerçekten de Gece günü geldiğinde beni sadece bu kâğıtla hatırlayacak gibi hissediyordum.

"Bu kâğıdın içinde benim doğacak bebeğimin ismi yazıyor... Annesinin ve babasının ismi de yazıyor... Sizden tek istediğim bu kâğıdı saklamanız. Hayat beni öyle bir noktaya sürükledi ki

gelecekte bebeğimin yanında olamayabilirim, hayat onu yapayalnız bir geleceğe sürükleyebilir... Ve benim en büyük korkum onun bana dair sevgisiz ve özlemsiz büyümesi... Yıllar sonra bir gün onu bulup bu kâğıdı ona gönderirseniz benim için dünyada yapabileceğiniz en büyük iyiliği yapmış olursunuz. İşte o zaman evimi bulmuş, içinde yaşamaya başlamış olurum. Anladınız, değil mi?" diye mırıldandım güçlü olmaya çalışarak. Karşımdaki yabancı elimden not kâğıdımı aldığında onun da gözleri doluydu... Bana başını sallarken sarsıldığı belliydi...

"Merak etmeyin, bir gün bu kâğıt bebeğinize ulaşacak. Size söz veriyorum... Ve umuyorum ki o kâğıt bebeğinize ulaştığında siz de babası da yanında olacaksınız..." dedi ve dolu gözleriyle bana umutsuzca gülümsedi.

"Çok güzel bir kalbiniz var," diye mırıldandım fısıltılı bir sesle, "Umarım kalbiniz gibi bir hayatınız olur... Benim artık gitmem lazım. Hoşça kalın..."

"Hoşça kalın... Umarım ışıklarla dolu bir hayatınız olur..." Ona doğru döndüm, son kez gülümsedim ve yürümeye başladım... Işıklarla dolu bir hayat... Artık mümkün müydü bunu yaşamak? Ne komik. Sanki karanlıkta yaşamak için doğmuştum, karanlığı tatmak için gelmiştim bu dünyaya. Üşümek için, yalnız kalmak için, savaşmak için ve yenilmek için gelmiştim bu dünyaya. Hayat bana başka bir seçenek sunmuyordu işte... Hayat beni her seferinde yeniyordu, hayat beni her seferinde üşütüyor, yalnız bırakıyor ve çaresizliği tattırıyordu... Sanırım hayat beni sevmiyordu. Karlar arasında yürürken sol gözümden akan bir damla yaşla birlikte gülümsedim.

"Neden?" diye fısıldadım gökyüzüne doğru, "Neden ben? Neden biz?"

Ne çok isterdim sıradan bir hayat yaşamayı... Oysa bir intikam hikâyesinin başrolüyüm şimdi. Böyle doğmuşum, böyle gelmişim dünyaya. İster kabul edeyim, ister kabul etmeyeyim ama ben Ender Zorlu'nun genlerinden yaratılmışım ve bunları yaşamak zorundayım. Yıllarca hep her şeyin Onur'la ilgisi olduğunu düşünüp dur-

muştum. Yıllarca hep kendimin sadece basit bir yan rol olduğumu, bu savaşın içine tesadüf eseri düştüğümü sanmıştım. Oysa ben savaşın sebebiymişim. Ben kralın kızıymışım... Belki de her şeyi kabullenmeliydim, belki de başıma gelen tüm bu acı gerçekleri yutmalıydım, sindirmeliydim. Tek başıma olmak hayatımda ilk defa bu kadar üzüyordu beni...

Ben, Zeynep Akay.

Sınıfın en arka sırasını kapacağım diye derslere en erken gelen Zeynep...

Şimdi öyle yalnızım ki neredeyse kollarımı kendime sarıp kendi kendime sarılacağım. Çünkü artık korumam gereken bir ufaklık var ve ben bunu yalnız başıma yapmak istemiyorum. Planım işe yaradı mı, Ender bunu yiyecek kadar salak mı inanın bunu da bilmiyorum. Tek bildiğim otogara doğru yürüyor olduğum, tek bildiğim buralardan gidiyor olduğum... Yarım saat boyunca daha yürüdüm o karlı yolda tek başıma. Elimi karnıma götürdüm, karnımı okşadım ve konuşmaya başladım onunla.

"Korkma... Tamam mı? Sakın korkma. Sadece geziyoruz, bak ne güzel kar yağıyor..."

Yürümeye devam ettim yalnızlığımı ve bir başınalığımı arkama alarak. Acaba Onur ne yapıyordu? Acaba Burak ve Mert ne yapıyorlardı? İyiler miydi? Benim iyi olduğuma inanmışlar mıydı? Hüzünle derin bir iç çektim ve yürümeye devam ettim... Otogara girmeme tam on dakika kala arkamdan gelen sesle kaşlarımı çattım önce. Size yemin ederim, bedenim soğuktan donmuştu, ruhum ise o an dondu...

"Zeynep..."

Yolun ortasında durup birkaç saniye boyunca kıpırdamadan başımı gökyüzüne çevirdim. Yukarıdan yüzüme doğru yağan kar tanelerini dudaklarımda ve tenimde hissettim. Derin bir nefes aldım ve bir kahkaha savurdum gökyüzüne doğru. Arkamı döndüm ve gülmeye başladım.

"Zeynep, iyi misin?" Ve bir kahkaha daha attım gözyaşlarımın arasında.

"Üşümüşsün... İyi değilsin, arabaya bin..."

"Geldin..." dedim gözyaşlarımın arasında bir kahkaha daha atarak.

"Geldim kızım. Geldim..."

Gözlerim Ender'in kahverengi gözleriyle buluştuğunda benim için arabasının kapısını açmış öylece bekliyordu. Titremeye başlayan çenem ve kıpkırmızı yanaklarımla ona baktım uzun uzun. Sinirden bir kahkaha daha attım. Sonra söndü kahkaham... Yerini tepkisiz gözyaşlarım aldı. Hiçbir tepki vermeden uzun uzun yüzüne baktım titreyen çenemle.

"Geldin..." dedim bir kez daha. "İnanmadın... Olmadı... Başaramadım..." Sesim tir tir titriyordu. Ender bana acır gibi bakarak başını salladı.

"İyi değilsin Zeynep," dedi bir kez daha, "bunları sonra konuşalım kızım. Lütfen arabaya bin..."

"Neyi yanlış yaptım?" diye sordum kesik kesik. "Planın nesi yanlıştı? Neresi?" Bayılmak üzereydim. Tüm dünyam kararmıştı sanki. Ender ise bana o kadar üzgün bakıyordu ki hayatımda ilk kez onu böyle görüyordum.

"Elyazını tanıyorum Zeynep. Lütfen arabaya bin, sonra konuşalım. Zeynep... Zeynep burnun kanıyor!"

"Ne?" Gözlerim yavaş yavaş kapanırken kendimi Ender'in kollarına yığılmış bir halde buldum.

"Ne?" dedim bir kez daha. "Ne oluyor bana?"

Gözlerimi açmaya çalışıyordum. Karlı bir Eskişehir sokağında Ender Zorlu'nun kolları arasında yerde yatarken, burnumdan akan kanın yanağımdan kayıp yerdeki karların üzerine damladığını hissedebiliyordum...

"Merak etme, iyi olacaksın güzel kızım! Merak etme!" Beni telaşla kucağına alıp arabanın arka koltuğuna yatırdığında doğrulmaya

ve arabadan çıkmaya çalışıyordum, oysa o kadar halsizdim ki kıpırdayamıyordum.

"Seni evimize götüreceğim..." diyordu Ender. "Orada bir doktor senin için bekliyor olacak. İyi olacaksın, tamam mı birtanem? İyi olacaksın... Sana masal anlatmamı ister misin? Küçükken olduğu gibi..."

"Onur..." diye bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından, "beni Onur'a götür... Ne olur..."

"Bir varmış bir yokmuş, küçük bir kırlangıç varmış..." Ender arabayı son hızda sürerken bir yandan bana telaşla masal anlatıyordu. Gözlerim bir açılıyor bir kapanıyor, bilincim ellerim arasından kayıp gidiyordu...

"Bu küçük kırlangıç babasını çok severmiş... Bir gün birlikte pikniğe gitmişler..." Onu dinlemeyi kestiğim sırada gözlerimi kapattım. Elimi karnıma götürdüm. Kalbimin atışı hızlanırken aklımda sadece yıllar önce okuduğum bir şiirin satırları vardı.

"Verandaya çıkıyorum ve hissediyorum parmaklarımla gergin cildini gecenin.

Kimse takdim etmeyecek beni güneşe...

Kimse götürmeyecek beni kırlangıçların şölenine.

Uçmayı hayal eden kuş, ölmek üzere." *

\- - -

(Aralık, 1998)

"Hadi güzel kızım... Uyu artık... Sen babana mı bakıyorsun o güzel kahverengi gözlerinle? Senin o güzel gözlerin için canımı veririm ben..."

Karlı bir İstanbul gecesinde Ender Zorlu kızı Zeynep'i kucağında uyutmaya çalışıyordu... Belki de bu Zeynep'le geçirdiği son günleriydi,

* Furuğ Ferruhzad - "Yalnız Kuşun Şarkısı". (ed.n.)

farkında bile değildi... Dudaklarını Zeynep'in küçük yanağına değdirdi ve kokusunu içine çekti doya doya.

"Sana masal anlatmamı ister misin?" Zeynep o kadar küçüktü ki sadece usul usul bakıyordu babasının gözlerine. Kocaman kahverengi gözleri vardı babasından aldığı...

"Bir varmış bir yokmuş... Küçük bir kırlangıç varmış. Bu küçük kırlangıç babasını çok severmiş... Bir gün birlikte pikniğe gitmişler. Babası küçük kırlangıca demiş ki: 'Sakın benim sözümden çıkma, yoksa bu ormanda kaybolursun ve seni bir daha bulamam...' Oysa küçük kırlangıç babasını dinlememiş. Oyun oynamak için başka canlıların peşine takılmış ve ormanda kaybolmuş. Bir daha ne babası kırlangıcı bulabilmiş ne de kırlangıç babasını... O yüzden sen sakın benim sözümden çıkma tamam mı güzel kızım?"

Ender, Zeynep'i bir kez daha öpmüş ve beşiğine yatırmış. Zeynep babasının gözlerine bakarken gözleri yavaş yavaş kapanmış. Ender iç çeke çeke kızını izlemiş dakikalarca. Sonra arkasında hissettiği ufak bir el ile gülerek arkasını dönmüş.

"Baba, top oynayalım mı?" Ender karşısındaki küçük ela gözlere şefkatle gülümsemiş.

"Tamam oğlum, hadi sen git kaleyi hazırla... Ben kardeşinin üzerini örtüp geliyorum..."

"Tamam, hazırlıyorum!" Küçük Onur koşarak odadan çıkarken Ender bakışlarını cama doğru çevirmiş. Yağan kar taneleri bir bir cama vururken kendini hayatı boyunca ilk kez mutlu hissetmiş. Tattığı en güzel duygu babalık duygusuymuş... Mutluluğunu elinden almaya kalkan kim olursa ona hayatı dar edecekmiş, o gün buna ant içmiş...

\- - -

(Günümüz)

Gözlerim yavaş yavaş açılırken üzerinde yattığım yatak hayatımda bulunduğum en yumuşak yatak olabilirdi. Nerede olduğum,

kimle olduğum, buraya nasıl geldiğim silinmişti sanki beynimden. Sanki kırk yıllık yatağımda uyanmışım gibi sakin bir mahmurlukla doğruldum yataktan. Görüntüler netleşirken gözüme çarpan ilk görüntü karşı duvardaki fotoğraf oldu. Siyah beyaz, büyütüldükçe kalitesi düşmüş kocaman bir fotoğraf... Kucağında bebek Zeynep'i tutan gencecik bir Ender... Tam o an anladım nerede olduğumu, o an gözümde canlandı her şey... Ender'in beni buluşu, burnumun kanaması, yere yığılıp kalmam ve Ender'in arabada bana masal anlatması... Hepsi bir bir geçti gözlerimin önünde. Sonrasını ise asla hatırlamıyordum. Ellerim korkuyla karnıma gitti. Kaç saattir buradaydım? Kaç gündür?

"Bebeğim!" dedim korkuyla. "Bebeğim iyi misin!" O hâlâ içimde miydi bilmiyordum. Bana ne yapmışlardı hiçbir fikrim yoktu. Korkuyla yataktan kalktığımda üzerimdeki uzun pembe geceliği fark ettim, sanki benim için alınmış gibiydi. O kadar oturmuştu üstüme... Telaşla kapıya doğru koşup kapıyı açmaya çalıştığımda kapı şaşırtıcı bir şekilde açılıverdi. Koşarak odadan çıktım. Koridora ulaştığımda bu evi hiç tanımıyor olduğumu fark ettim. Tek gördüğüm her yerde ama her yerde Ender ve benim fotoğraflarımızın asılı olduğuydu... Korkuyla koridoru geçtikten sonra merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden indiğim an Ender'i gördüm. Masada oturmuş gazete okuyordu. Hemen başında bir kadın ona bir fincan kahve uzatıyordu, masanın diğer ucunda ise takım elbiseli başka bir adam vardı...

"Güzel kızım, uyanmışsın!" dedi Ender yüzü aydınlanarak, sonra kendisine kahve uzatan kadına ve masadaki adama kaş göz işareti yaparak onların odadan çıkmasını sağladı. Biri mutfağa doğru ilerlerken diğeri evin kapısına doğru yürüyordu.

"Gel, otur..." diye mırıldandı gazetesini katlarken.

"Selma, bize bir kahve daha!" diyerek mutfağa doğru seslendi ve sonra bana döndü, "İçersin değil mi? Seviyorsun diye biliyorum."

Hiçbir cevap vermeden boş boş yüzüne bakıyordum. Ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Kadın telaşla bir kahve daha getirip masaya bırakırken sakin olmaya karar verdim. Ender

yüzüme gülerek bakarken yavaşça masaya doğru ilerledim ve onun tam karşısındaki ihtişamlı sandalyeye oturdum.

"Güzel..." diye mırıldandı. "İlk defa bana düşmanınmışım gibi davranmadın." O kadar mutluydu ki psikolojisinin iyi olmadığına fazlasıyla emindim.

"Bebeğim yaşıyor mu?"

"Sen şimdi açsındır da... Selma, yaptığın çorbadan bir kâse de Zeynep'e getirir misin?"

"Tabii efendim." Yüzüne ona anlam vermeye çalışırcasına bakıyordum.

"Sana bir soru sordum," dedim sertçe.

"Çorba yeterli olur mu? Brokoli yemeği de yaptırdım senin için... Sen uyurken sana kan tahlili yaptırdım. Tüm sonuçların çıkmadı ama çıkan bazı sonuçlarında vitamin eksikliği görünüyor..." Bir anda öfkeyle masaya vurdum.

"Bebeğim yaşıyor mu?" dedim öfke içinde. Ender sıkıntılı bir nefes aldı.

"Evet, sana sadece kan tahlili yaptık. Neyim ben? Canavar mı? Sen bayılır bayılmaz bebeğini öldüreceğimi mi sandın?"

"Evet, sen bir canavarsın."

"Zeynep... Güzel kızım... B-" derken sözünü kestim.

"Bana kızım demeyeceksin. Hem canavar olmadığını iddia ediyorsun hem bu bebeğin yaşayamayacağını söyledin, hem de, 'Bebeğini öldüreceğimi mi sandın?' diyorsun! Ne istiyorsun o zaman benden? Ne yapmamı istiyorsun?" Ender önündeki gazeteyi sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi kıvırarak dergiliğe koydu. Sonra dergilikten bir fotoğraf albümü çıkardı ve gülümseyerek bana doğru uzattı.

"Bakmak ister misin?" diye sordu.

"Ne bu?"

"Senin bebeklik fotoğrafların..." Kaşlarımı çatarak tahammülsüzce bir ona bir fotoğraf albümüne baktım. Sonra sıkıntılı bir nefes vererek albümü önüme çekip fotoğraflara bakmaya başladım.

"Bak bu seni gördüğüm ilk an... Ağlıyordun," dedi parmağıyla bir fotoğrafı göstererek. Kucağında yeni doğmuş ben, karşımda ağlayan Ender.

"Bunda yüzüme çişini yapmıştın. Bak ne kadar mutluyum..." Gülüyordu, mutluydu...

"Bunda bir yandan öğrencilerimin sınav kâğıtlarını okuyordum, bir yandan da omzumda seni uyutmaya çalışıyordum..." Fotoğrafa bakarken boğazıma oturan bir yumruyla yutkunmaya çalıştım.

"Bunda bir yandan seni ayağımda sallıyordum, bir yandan da sınav sorularını hazırlıyordum," dedi gülerek.

"Bir de bu var bak... Sen sarılık olmuştun. Gecelerce başında beklemiştim..."

"Bunları bana neden gösteriyorsun?" diye sordum sakin bir sesle. Albümü kendine doğru çekti ve kapattı.

"Bunların aynılarının daha fazlası Onur'la vardı..." diye mırıldandığında sesi kesik kesik geliyordu. "Yüzlerce... belki bin tane fotoğraf... Hepsini yırttım." Benden kaçırdığı gözleri dolu doluydu. Mutfak çalışanı önüme bir kâse çorba koyarken gözlerim Ender'in üzerindeydi. Gizlice gözündeki gözlüğün altından gözyaşlarını sildi ve gözlüğünü çıkarıp kutusuna koydu. Gözleri masadaki çorbadaydı.

"İçsene... Çok aç kaldın," diye mırıldandı. Başımı eğip çorbadan bir kaşık aldım. Ender gözlerini benden kaçırarak konuşmaya başladı.

"Ben Onur'u çok sevdim." Sesi kalbimi tekletirken içtiğim çorba resmen boğazımda kaldı. Bir anda öksürmeye başlayarak titreyen ellerimle bir yudum su içtim.

"İyi misin?" diye sorduğunda başımı salladım.

"İyiyim..."

"İyi ol... Her şeyi bir de benden dinle bakalım kaldırabilecek misin Zeynep... Ben Zuhal'e çok âşık oldum. Onur'un annesine yani... Çok sevdim onu. Aylarca peşinden koştum, aylarca... Sonra bir gün

geldi, 'Ben seninle evlenmek istiyorum,' dedi bana. Dünyalar benim olmuştu. Hemen ertesi gün yıldırım nikâhıyla evlendik. Üç hafta sonra geldi dedi ki, 'Ender ben hamileyim.' Dünyalar yine benim olmuştu. Evet, ben sorunlu bir adamdım. Ona çok sorun çıkardım, doğru. Ama ben onu çok sevdim, Onur'u da çok sevdim. Hasta oldular başlarında bekledim, yemedim yedirdim, giymedim giydirdim... Onur sen gelene kadar benim tüm hayatım olmuştu... Sonra bir de sen geldin, mutluluğum ikiye katlandı. Sonra bir gün seni alıp götürdüler benim koynumdan... Neymiş, senin için iyi değilmişim, başkasına gidersen kurtulacakmışsın! Peh... Yıllarca hem Onur'a babalık yaptım, canım ciğerim dedim hem acı içinde seni aradım ben. Bir gün öğrendim ki Zuhal Hanım beni aldatıyormuş. Bir gün öğrendim ki Onur benim oğlum değilmiş. Ne hissederdin Zeynep? Ne hissederdin?" Zar zor yutkundum ve dudaklarımı araladım.

"Ne hissederdim bilmiyorum. Ama sanırım anneyi oğluna öldü gibi gösterip ilaçlarla yıllarca felç edip o sırada oğluna cinayet suçu atıp tüm hayatını mahvedecek bir intikam planı yapmazdım. Sanmıyorum," diye mırıldandım başımı dikleştirerek.

"Yapmazdın. Çünkü sen iyi bir insansın Zeynep. Ama ben kötü bir insanım. Yanlış kişiye hata yaptılar... Yanlış kişiye yanlış yaptılar... Bunun sonucuna katlanmak zorundalardı." Dolan gözlerimle gözlerine baktım.

"Onur sana ne yaptı?" diye sordum titreyen sesimle. "Sen onun doğumunu gördün, büyümesini gördün, her anında yanındaydın... O seni çok seviyordu. Sen ona bunu neden yaptın?" Ender'in gözlerinin bir kez daha dolduğunu gördüm o an.

"O bir piyondu. Derdim onunla değildi..."

"Ama sen onun hayatını mahvettin! Benim, Burak'ın, Mert'in... Hepimizin!"

"Ben!" dedi sertçe, "Onur'u hapishaneye attırdığımda ona hiçbir şey olmayacağına, zarar görmeyeceğine dair herkesi tembihlemiş insanım! O sadece piyondu..." Başımı bir sağa bir sola salladım.

"Onur'a bir şey olup olmaması umurunda olsaydı bunları asla yapmazdın. O seni babası bildi, sevdi... Sen ise ona acı çektirdin. Şimdi benim babam olmaya çalışıyorsun ve ben buna asla izin vermeyeceğim." Ender acı içinde yüzüme baktı.

"İzin vereceksin..." diye mırıldandı.

"Asla."

"Büyük konuşma Zeynep... Sen fedakâr ve tatlı bir kızsın. Sevdiğin herkesin iyi olması uğruna buna izin vereceğini biliyorsun..." O an korkuyla etrafıma baktım.

"Buradalar mı?" diye sordum. "Annem ve babam..." Ender acı içinde güldü ve başını salladı.

"Hayır... Ama iyiler, merak etme. Onları bırakacağımdan da emin olabilirsin. Seninle anlaştığımız ilk an bil ki sevdiğin herkes iyi olacak..."

"Neredeler? Onurlara da mı bir şey yaptın yoksa?"

"Hayır, onlar kendi hallerinde... Merak etme, bir sakin ol yahu! Ben seni üzecek bir şey yapmam. Tabii eğer beni zorlamazsan..." Kaşlarımı çatarak baktım yüzüne.

"Benden ne istiyorsun? Sana, 'Tamam, bebeğimi öldür ve artık sen benim babamsın,' dememi mi bekliyorsun? Ne istiyorsun? Ne bekliyorsun?" Ender derin bir nefes aldıktan sonra başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Gözleri gözlerime o kadar benziyordu ki o an kendi gözlerimden nefret ettim.

"Sen uyurken çok düşündüm Zeynep..." diye mırıldandı, "ve bir karar verdim..." Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım korkuyla.

"Ne kararı?"

"Yol boyunca uykunda 'bebeğim' diye sayıkladın..." deyince kaşlarımı kaldırdım:

"Eee?"

"Ve eğer istersen bir şekilde bebek yaşayabilir..."

"Ne?" Şok içinde yüzüne baktığımda kulaklarıma inanamıyordum. Hayretler içinde kalakalmıştım. Anlam veremez bir şekilde yüzüne baktığımda elini kaldırdı.

"Bir şekilde dedim... Her şekilde değil..."

"N-ne? Ne şekilde?" Umutla gözlerine bakarken Ender konuşmaya başladı:

"Eğer benimle Amerika'ya gelirsen bebeğini dünyaya getirip büyütebilirsin. Ama asla ve asla buradan kimsenin bundan haberi olmayacak. Senin izini kaybedecekler ve bir daha asla sizden haber alamayacaklar. Bebeğini istiyorsan şartım bu... Ama eğer dersen ki ben burada kalacağım, o zaman bir seçim yapman gerek Zeynep. Ya bebeğin ya diğer sevdiklerin..."

Yüzüne hayal kırıklığı içinde baktığımda kafamın içinden bin tane şey geçiyordu. Bin tane plan. Çorba kâsesini kaldırıp içindeki çorbayla birlikte kafasına fırlatmak, su dolu bu bardağı tam burnunun ortasına fırlatmak ve benzeri binlerce plan. Hayatımda bu kadar iğrenç tek bir insanla daha karşılaşmamıştım. Hayatımda bu kadar kalpsiz tek bir insan daha görmemiştim. Gözlerine uzun uzun baktım ve aklımda oluşan yepyeni yol ile dudaklarımı araladım.

"Tamam," diye mırıldandım, "seninle Amerika'ya gelirim."

Kendini bu dünyanın en zeki insanı sanıyordu. Ama maalesef ilk yüz milyona bile giremeyecek kadar küçük bir zekâya sahipti. Kimle savaştığının farkında mıydı bilmiyordum ama benim farkında olduğum bir şey vardı... Yeni bir savaş planım vardı.

(Yazarın Anlatımıyla)

Zeynep hiç bilmediği bir evin duvarları arasında Ender ile karşı karşıyayken Onur, Burak ve Mert tüm Eskişehir boyunca Zeynep'i arıyorlardı. Tam yirmi saat olmuştu Zeynep yanlarından gideli... Zeynep'in telefonda söylediği hiçbir sözün Onur için bir önemi kalmamıştı artık. Çünkü Zeynep gitmişti fakat dediği gibi Ender onları ziyarete gelmemişti. Bu da gösteriyordu ki Ender, Zeynep'i çoktan bulmuştu... Onur bir harabeden farksızdı o an. Yıkılmış bir binayı yürütmeye çalışmak gibiydi sokaklarda yürüyüşü.

Zeynep'inin fotoğrafını avucu içinde tutmuş herkese gösteriyordu. Karların üzerine yığılıp kalmak üzereydi. Canı yanıyordu sanki, canının iki parçası tehlikedeydi çünkü... Dünyayı yakıp yıkmak istiyordu, kaldırımları parçalamak istiyordu. Çaresizce içine sığmayan öfkesiyle etrafına bakındığı sırada arkadan babasının sesini duydu.

"Oğlum..." dedi Rıza elini Onur'un omzuna koyarak, "Eskişehir'de olma ihtimali yok. Bakmadık yer kalmadı, emniyet bile saatlerdir arıyor... Çevredeki şehirlere bakmaya başlamamız lazım." Onur ise ilk birkaç saniye babasını duyup duymadığı konusunda şüpheliydi.

"Ne?" diye sordu dalgın bir sesle.

"Çevredeki şehirlere bakmamız lazım oğlum. Hadi gel. Burak ve Mert bir arabayla gidecekler, biz diğer arabayla. Polis de arıyor olacak, merak etme. Hadi oğlum..." Rıza, Onur'u arabaya doğru çekerken Onur kıpırdamıyordu. Rıza kaşlarını çatarak Onur'a baktığında Onur dolmuş gözleriyle öfkesinden kıpırdayamayacak haldeydi.

"Baba..." diye mırıldandı titreyen sesiyle, "Zeynep hamile." Rıza şok içinde Onur'a baktı.

"Ne?" diye sordu Onur'a iki adım yaklaşarak.

"Hamile... Zeynep..." Onur iyi değildi, hem de hiç iyi değildi.

"Onur, oğlum sen iyi misin? Ne saçmalıyorsun?"

"Bizim... bir bebeğimiz olacak... Şimdi ikisi de yok..." Rıza şoka girmişti ama hayatında ilk kez bu kadar iyi bir haber alıyordu. Onur'a mutluluk ve korku karışımı sarıldı sıkı sıkı.

"Oğlum benim!" dedi sırtını sıvazlayarak, "Onları bulacağız, söz veriyorum sana!" Onur'un öfke dolu gözyaşları Rıza'nın montuna damlarken dudaklarını araladı.

"Ona dünyayı dar edeceğim. Onu doğduğuna öyle bir pişman edeceğim ki..."

"Şşş, hadi bin! Hadi!" Rıza, Onur'u aceleyle arabaya bindirirken Onur öfkeden ellerinin bile titrediğini hissediyordu. Elindeki

telefonunu sıkı sıkı tutmuşken gözleri telefonunun ekranına koyduğu Zeynep'in gülen yüzünün fotoğrafındaydı.

"Kız mı erkek mi?" diye sordu Rıza, Onur'u rahatlatmaya çalışarak. Onur hüzünle Rıza'ya döndü.

"Bilmiyoruz..." Rıza acı içinde gülümseyerek başını yola çevirdi. Onur parmağını ekranındaki Zeynep'in fotoğrafının üzerinde gezdirirken içinden söz verdi Zeynep'inin güzel gözlerine baka baka.

"Neredesin Zeynep? Neredesin? Eğer bir yerlerde benim kafamın içinden geçenleri hissediyorsan bil ki seni bulacağım sevgilim..." dedi içinden gözlerini Zeynep'in gözlerinden ayırmadan. "Dünyanın bir ucuna götürülsen de bulacağım. Gerekirse dünyayı yıkarım ama yine gelir seni bulurum... Söz veriyorum sana. Sana senin üzerine yemin ediyorum..."

Sonra başını kaldırdı, gözlerini camdan dışarıya çevirdi. Gözleri dışarıda yağan karı izlerken kaşlarını çatarak dudaklarını araladı.

"Baba... Nerede olduklarını biliyor olabilirim," dedi aniden aklına gelenlerle birlikte titreyen sesiyle.

"Ne? Nasıl?" Rıza şaşkınlıkla Onur'a bakarken Onur yolun ötesindeki dağlara bakıyordu kafasından binlerce düşünce geçerken.

"Çünkü..." dedi tok bir sesle, "çünkü ben Ender'i herkesten iyi tanıyorum."

Onur, Burak, Mert ve Rıza yollarda Zeynep'i ararken, Zeynep belki de onların çok yakınlarında bir yerlerde bir dağ evinde oturmuş Ender ile yemek yiyordu. Kader onları yeniden bir araya getirir miydi, güneş onlar için bir kez daha doğar mıydı, yoksa artık "Gece" miydi onların tek kaderi, bunu hiçbiri bilmiyordu. Hepsinin tek bir dileği vardı o an, tek istedikleri bir arada olmaktı... Ne de olsa hep beraber düşmüşlerdi, hep beraber kalkmalılardı. Değil mi?

Avucunun içi gibi bildiğin bir yerde
karanlıkta da yürüyebilirsin...

10. Bölüm

Üç Kişi

Avucunun içi gibi bildiğin bir yerde
karanlıkta da yürüyebilirsin...

"Zeynep..." Kapıdan gelen Ender'in sesiyle başımı kapıya doğru çevirdim. Beni hapsettiği bu yatak odasında oturmuş camdan dışarıyı izleyerek nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Şehirden uzaktık, bu doğru. Her yer hâlâ karla kaplıydı, bu da doğru. Yüksek bir yerlerde olduğumuz da kesindi, bu da doğru. Ama buranın neresi olduğunu asla anlayamıyordum. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Ender çoktan odaya girmişti. Elinde kırmızı bir elbise vardı.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandım bitkin bir sesle.

"Sana ufak bir hediyem var..." Gülümseyerek bana yaklaştı ve elindeki kırmızı elbiseyi bana uzattı. Hiç kıpırdamadan bir ona, bir elbiseye baktım.

"İstemiyorum."

"Ama bu sana çok yakışacak. Eminim."

"Ben kıyafetlerimle mutluyum. İstemiyorum." Ender hayal kırıklığı içinde doğruldu. Derin bir nefes aldı ve elbiseyi yatağa bıraktı. Sonra eliyle dolabı gösterdi.

"Dolapta ihtiyacın olan her şeyi bulabilirsin kızım... Şurada da mini bir buzdolabı var. Başka bir ihtiyacın olursa masanın başındaki telefondan 0'a basarak beni arayabilirsin. Başka bir yer de aranmıyor zaten, denemişsindir... Odanın kapısını kilitlemek zorundayım, üzgünüm." Birkaç saniye ona cevap vermemi bekledikten sonra ben yüzüne bile bakmayınca kapıya doğru ilerledi. Kapıyı ardından kilitledi ve beni yalnızlığımla baş başa bıraktı... Sessizce ayağa kalktım. Dolabı açtım ve içindekileri incelemeye başladım. Normalde asla ama asla bu odadaki hiçbir şeyi kullanmazdım ama Gece'nin iyi olması için rahat olmam, tok olmam gerekiyordu. Önce dolapta bulduğum bir geceliği üzerime geçirdim. Sonra dolapta bulduğum bir çift çorabı ayağıma geçirdim. Mini buzdolabını açıp bir tane sandviç aldım ve cam kenarına oturdum.

"Senin için..." diye mırıldandım karnıma bakarak. Çok garip ama sanki o an karnımdan bana gülümsediğini hissettim.

"Bak, dışarıda karların arasında bir kedi dolaşıyor... Umarım kedileri seversin."

"Bak Gece, kedi karlara çişini yapıyor... Ya da bakma! Tuvalet alışkanlığını öğrenemezsin filan... Bakma en iyisi..." Gülerek başımı havaya kaldırdım. Karşıdaki dağlara baktım. Üzerinden yollar geçiyordu karşımızdaki dağların.

"Evet..." diye mırıldandım, "baban o dağların ardında ve iyi. Merak etme, tamam mı? Her şey kontrolümüz altında." Karnıma bakarak ona göz kırptım ve sandviçimi yemeye devam ettim. O sırada izlediğim yolların birinde bir araba gördüm. Çok uzaktan gördüğüm bu araba o yoldaki tek arabaydı... Karnımda hissettiğim kasılmayla birlikte içime doğan kötü his beni camdan bakmam gerektiğine ikna ettim. Telaşla ayağa kalktım. Camı açmaya çalıştım fakat açılmıyordu. Cama yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Aptal nefesim camda buhar yaparken buharı elimle sildim.

"Hayır..." gibi bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından, "Rıza Amca'nın arabası..."

Sonra yola bir araba daha girdi.

"Hayır!" Mert'in arabası hemen ardından yola girerken korku içinde camın önünde donakaldığımı hissettim. Kafamın içinde binlerce hesap dönmeye başladı bir anda. Direkt olarak burayı biliyor ve buraya geliyor olabilirler miydi? Gelmeleri kaç dakika sürerdi? On dakika mı? On beş mi? Kaç? Bu lanet odadan nasıl çıkacaktım? Bu camları nasıl açacaktım? Telaşla bahçeye bakmaya çalıştım, bahçe bir sürü takım elbiseli adamla doluydu! Onlara bir şekilde gelmemelerini söylemek zorundaydım, Allah kahretsin! Onları uyarmak zorundaydım. Onları korumak zorundaydım. Nasıl bulmuş olabilirlerdi burayı? Nasıl?

"Gelme Onur..." diye fısıldadım dolmuş gözlerimle camdan bakarken, "Gelme sevgilim... Gelme..."

Daha fazla vakit kaybedemezdim. Telaş içinde dolabın kapaklarını açtım. Aptal dolabın içine bakarak aptalca bir plan düşünüyordum. Şu ana kadar tek planım Ender'i onunla Amerika'ya gideceğime inandırıp zaman kazanmaktı. Ama Onurların bizi bulacağını asla tahmin edememiştim. Dolabın içinde ne arıyordum onu da bilmiyordum. Bir aptal gibi vakit kaybediyordum yalnızca. Koşarak telefonun başına geçtim ve 0'a bastım. Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Alo, kızım. İyi misin?"

"Eee... Ben... Acıktım. Ve burada sadece soğuk yiyecekler var," diye mırıldandım.

"Tamam güzel kızım, hemen odana sıcak yemek gönderiyorum."

"Hayır!" diye bağırdım telaşla. "Yani... Aslında benim seninle konuşmak istediğim bir konu var. Amerika hakkında... Geleceğimiz hakkında..."

"Öyle mi?" diye sordu şaşırmış bir sesle. "Tamam güzel kızım, hizmetçiyi gönderiyorum... Seni yanıma getirecek."

"T-tamam..." Telaşla cama doğru koştum. Arabalar evin yoluna giderek yaklaşıyorlardı ama sanıyorum ki daha on dakikalık bir zamanım olabilirdi. Peki, ne için? Bu on dakikada ne yapacaktım?

Ender'i mi öldürecektim? Evi mi yakacaktım? Ne yapabilirdim Allah aşkına?

Galiba... hiçbir şey...

"Zeynep Hanım..." Odamın kapısı açılırken korkuyla kapıya doğru döndüm.

"Babanız bekliyor..." Sinirle kadının yanından geçtim. Merdivenlere doğru yöneldiğimde kadın arkamdan geliyordu. Hızla merdivenleri indim ve kendimi gazete okuyan Ender'in karşısında buldum. Bana gülerek baktı.

"Hoş geldin, senden beklemediğim kadar sıcaksın bugün... Kendini odaya kapatmadın..." Seni öldürmek istememin dışında evet, kesinlikle sıcağım.

"Ben... Sadece... Bilmek istiyorum."

"Neyi bilmek istiyorsun?" dediğinde bir gözüm camdaydı.

"Sevdiklerime ne olacak? Sen ve ben buradan gittiğimizde..." Ender başını salladı.

"Hepsi hayatlarına devam edecekler. Sen ve ben hiç var olmamışız gibi..."

"Annem ve babam?"

"Onlar da... Herkes iyi olacak Zeynep. Korkma, bana güven... Gel, otur şöyle. Neden ayakta duruyorsun?" Bir yandan camdan dışarıya bakmaya çalışıyor, bir yandan odanın içini inceliyordum.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım, "sanırım çekiniyorum." Yutkunarak yavaş yavaş koltuğa oturdum. Saçlarımı arkaya attığım sırada Ender'in gözlüğü gazetesinin üzerinden kayıp gitti. Gülerek gözlüğünü almak için yere eğildi. Tam o an sadece ve sadece bir saniye içinde eğilip masanın üzerinde duran vazoyla kafasına vurdum! Hayatımda yaptığım en refleksif hareketti bu. Şok içinde ona baktığım sırada yere yığılmıştı ama gözleri hâlâ açıktı. Gözlerini birkaç kez kırptığı sırada ayağa kalkıp koşarak mutfağın kapısını kapattım ve kapıyı kilitledim. Görevliler mutfağın içinde kilitli kalırken telaşla Ender'in başına koştum. Yaşıyordu ama bilincinin bir kısmını kay-

betmiş gibiydi! Başından yere damlayan bir damla kan içimi titretirken çaresizce etrafıma bakınıyordum.

"İyi misin?" diye sordum öfkeyle. O sırada mutfaktakiler kapıyı zorluyorlardı.

"S-sen..." dedi nefes nefese, "neden?"

"Yapmak zorundaydım..." Sol gözümden bir damla yaş akarken hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladım. Evin arka kapısını buldum ve kapıyı açıp dışarıyı kontrol ettim. Arka bahçe boştu, yalınayak bir şekilde bahçeye çıktım ve koşmaya başladım. Fark edilmemeye çalışarak ön bahçeye baktım. Olsa olsa en fazla on iki, on üç kişi vardı... Bahçenin ağaçları arasından geçip kısa duvarı kolayca atladım ve yola çıktım. Buradan geçeceklerdi. Eğer bu eve geliyorlarsa bu yoldan geçeceklerdi... Ayaklarım yerdeki karlara basarken bacaklarım titriyordu. Üzerimdeki kısa kollu gecelikle bir başıma bilmediğim karlı bir yolda durmuş öylece bekliyordum... Sonra uzaktan bir araba farı göründü. O kadar çok kar yağıyordu ki beni görebileceklerinden emin değildim. Ellerimi sallayarak dikkat çekmeye çalıştım.

"Onur!" diye bağırıyordum araba biraz ötemde durduğunda.

"Zeynep! Zeynep iyi misin?" Onur bağırarak arabadan iner inmez bana doğru koşmaya başladı.

"Gelme! Gelme!"

"Zeynep bana doğru koş!"

Onur bana doğru koşarken Rıza Amca, Burak ve Mert tek tek indiler arabadan. Onur beni kolları arasına aldığında tir tir titriyordum. O da aynı durumdaydı. Telaşla üzerindeki montu çıkarıp üzerime sardı.

"Lütfen arabaya dön Onur! Yalvarıyorum sana!

"Beraber döneceğiz güzelim, hadi!"

"Onur, ben gelemem! Annem ve babam onun elinde, gelirsem size de zarar verecek!"

"Zeynep yürü dedim sana!" Onur'u benimle ilk kez bu kadar öfkeli konuşurken görüyordum.

"Hayır!" dedim sertçe.

"Ben buraya sadece size dönmenizi söylemek için geldim! Hepiniz!" derken gözlerim Onur'un arkasına bakarken şok içinde kala-kaldım.

"Neredeler?" dedim titreyen sesimle. Onur arkasını dönüp Burak, Mert ve Rıza Amca'nın orada olmadığını görünce havaya bir küfür savurdu.

"Hassiktir! Zeynep sen hemen arabaya biniyorsun! Duydun mu?"

"Hayır!" Onur beni kolumdan tutup zorla arabaya doğru götürürken konuşmaya çalışıyordum:

"Ben her şeyi halledeceğim, siz yeter ki gidin buradan! Ben Ender'le kalmak zorundayım Onur anlamıyorsun!" Beni zorla arabaya bindirdi, kapıyı üzerime kilitledi ve ben cama vururken koşarak eve doğru ilerledi. Hayatımda yaşadığım en çaresiz an gerçekten ama gerçekten buydu. Tüm sevdiklerim tehlikedeyken ben bir arabanın içinde mahsur kalmıştım. Bir şey yapmak zorundaydım, buradan çıkmak zorundaydım! Korkuyla arabanın içinde kapıyı açabilecek bir şey arıyordum. Arabanın her bir yerini karıştırdığım sırada torpido gözünde bir anahtar daha buldum.

"Lütfen yedek anahtar ol, lütfen!" diyerek anahtarın üzerindeki tuşa bastım ve arabanın kilidi açıldı. Telaşla arabadan fırladım. Koşarak eve doğru ilerlediğim sırada sonunda görüş alanıma girmişlerdi. Onur, Burak, Mert ve Rıza Amca, Ender'in adamlarının önlerindeydi. Rıza Amca onlara silah doğrultmuş, konuşmaya çalışıyordu.

"Zeynep'in anne ve babası burada. Biliyoruz. Verin onları, siz kendi yolunuza bakın, biz kendi yolumuza," diyordu. Korkuyla onları izlerken bu korkuya daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. Arka kapıya doğru yöneldiğim sırada adamlardan birinin sözlerini duydum:

"Onlar da kız da bizimle kalacak!" Ne yani? Annem ve babam burada mıydı? Korkuyla evin camlarına kaydı gözlerim... Sevdiğim

herkes buradaydı. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Nefes nefese koşarak arka kapıdan eve girdim. Bütün adamlar dışarıdaydı, Ender ise ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Silahın nerede?" diye sordum sertçe. "Söyle yoksa seni şu vazoyla öldürürüm!"

Ender'den hiçbir ses çıkmazken mutfaktan gelen ses beni şoka soktu.

"Tablonun altındaki komodinin ikinci çekmecesinde." Bana çorba veren, beni odamdan alan hizmetçinin sesiydi bu. Şok içinde mutfak kapısına baktığım sırada Ender'in acı içinde inlediğini duydum.

"Kendi adamların bile nefret ediyor senden..." Öfkeyle komodine doğru ilerleyip çekmeceyi açtım ve çekmecenin içindeki kırmızı kumaşın altındaki silahı aldım. Silahla birlikte Ender'e doğru ilerledim.

"Kalk!" diye emrettim silahı ona doğru tutarak.

"Zeynep... Sen bu değilsin..." dedi acı içinde.

"Annem ve babam burada, değil mi?" diye sordum. Hiçbir cevap vermedi.

"Ayağa kalk!" Zar zor ayağa kalkmaya çalıştığı sırada gerçekten de zorlanıyordu. Koluna girip alnına silahı dayadım ve onunla kapıya doğru yürüdüm.

"Ender Bey!" diye bağırdı adamlarından biri silahıyla bize doğru dönerken.

"Zeynep!" Onur korku içinde bana seslenirken gözlerimi ondan kaçırdım. Burak, Mert ve Rıza Amca bana korkuyla bakarlarken yüzümde korku namına tek bir şey yoktu.

"Sakin olun, herkes sakin olsun..." dedi Ender titreyen sesiyle.

"Şimdi adamlarına söyle, hepsi silahlarını yere bıraksın!" diye bağırdım öfkeyle, "Yoksa ilk patlayan silah benim elimdeki olur."

"Ender Bey, bırakalım mı?" diye sordu adamlardan biri. Kısa bir sessizlik oldu o an, gözlerim Onur'un gözleriyle buluştu. Bana öyle

bir bakıyordu ki sanki yok olmak istiyordu benimle... Silinip gitmek, kül olmak istiyordu...

"Ender Bey?" diye sordu başka bir adam.

"Söyle onlara silahlarını bıraksınlar..." diye mırıldandım titreyen sesimle.

Hiçbir ses çıkmadı Ender'in dudaklarının arasından. Onur'u izliyordu sanki, herkes Ender'in ağzından çıkacak sözler bakarken o, o nefret dolu gözlerle dimdik karşıya bakıyordu. Soğuktan donmak üzere olan vücudum güçsüzleşirken derin bir nefes aldım.

"Söyle onlara..." dedim bir kez daha, "silahlarını bıraksınlar. Yoksa..." derken dudaklarını araladı Ender. Ve dudaklarının arasından tüm şehri kasıp kavuran bir cümle çıktı.

"Hepsini vurun."

"Ne?" Titreyen sesim şaşkınlıkla sorduğunda kısa bir şok sessizliği oluştu. Korkuyla Ender'e baktım. Gözlerini gözlerime dikti.

"Beni kendi ölümümle tehdit ediyorsun... Yaşamayı sevdiğimi mi sanıyorsun Zeynep? En azından sen beni öldürürken ben de onların canını alırım..."

"Hayır..." gibi bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından. Gözlerim korkuyla Onur'a dönerken geldiğimiz noktaya inanamıyordum. Ender'in ölümden korktuğunu sanıyordum. Oysa kendi ölümü onun zerre umurunda değildi. Beni sevdiklerimin ölümünü görmeye mahkûm edecekti. Peki, ya ben? Peki, ya ben onu sevdiklerinin ölümünü görmeye mahkûm edersem? Bu umurunda olur muydu?

"Zeynep hayır!" Onur bana doğru koşarken silahı Ender'in alnından çekip kendi kalbime dayadım ve Ender'in tam önüne geçtim. Adamlardan ikisi Onur'u tutarken Burak ve Mert de bana doğru koşuyorlardı. Rıza Amca silahıyla yere doğru eğildiğinde Ender'in korku dolu gözleri kalbime dayadığım silahtaydı.

"Peki, ya bu?" diye sordum titreyen sesimle. "Bu korkutuyor mu seni?"

"Zeynep indir o silahı." Ender korkuyla ellerini kaldırırken başımı salladım.

"Eğer onların gitmesine izin vermezsen kızının ölümünü izlersin. Onur'un, Burak'ın, Mert'in, Rıza Amca'nın, annemin ve babamın. Hepsinin buradan gittiğini göreceğim..."

"Zeynep seni bırakacağımı mı sanıyorsun!" Onur'un acı içindeki sesi kalbimi titretirken başka çarem yoktu. Ender ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam..." dedi teslim olmuş gibi, "Hakan içeri git rehineleri çıkar. Hepsi gitsinler... Sadece kızım kalacak."

"Hiçbir yere gitmiyoruz or*spu çocuğu!" Onur öfkeyle bağırırken başımı ona doğru çevirdim.

"Gideceksiniz..." diye mırıldandım. "Siz gitmeden bu silahı buradan indirmeyeceğim. Lütfen Onur. Annemle babamı al götür buradan..."

"Anneni, babanı ve seni alıp gideceğim buradan Zeynep. Baba vur şunu artık!" Onur öfkeyle babasına bağırırken Rıza Amca'ya yalvaran gözlerle baktım. Ender'i vuramazdı... Vurmamalıydı... Sağ salim buradan gitmelilerdi...

"Getirdim efendim..." Arkadan gelen sesle birlikte göz ucuyla arkama baktığımda elleri, ağızları ve gözleri bağlanmış annemle babamı gördüm. Korku içinde onlara baktığım sırada ağzımı elimle kapattım. Gözlerimden damla damla yaşlar akarken Hakan denen adamın ikisini Onur'a doğru ittiğini gördüm.

"Benim, Onur!" dedi Onur onları arkasına doğru çekerken, "Korkmayın, sizi götüreceğiz buradan! Zeynep'i de!" O sırada tir tir titreyen annem yere yığılırken korkuyla ona doğru bir adım attım elimdeki silahı tamamen unutarak. Ender elimden düşen silahı kaptığı gibi Onur'a doğru tuttu.

"Hayır!" dedim kendimi Onur'un önüne atarak.

"Zeynep..." dedi Ender sakin kalmaya çalışarak, "Bu kadar oyun yeter! Arkama geç, hepsi gidecek, söz veriyorum!"

"Zeynep hayır!" Onur arkamdan bana doğru ilerlerken ona doğru döndüm. Tam o an art arda patlayan iki silah sesiyle korkuyla kulaklarımı kapattığımda hepimiz ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Birincisi, ben iyiydim.

İkincisi, Onur iyiydi...

Annem ve babam iyilerdi, Rıza Amca iyiydi, Mert iyiydi...

"Hayır!" Korkuyla koşmaya başladığımda hayatımın en büyük acısını yaşıyordum.

"HAYIR! HAYIR!" Çığlık çığlığa çıkan sesim dünyayı deldi sanki.

"Burak! Hayır!" Hepimiz Burak'a doğru koşarken Burak onu son anda yakalayan Onur'un kolları arasına yığıldı.

"Mert ambulansı ara!"

"Hayır! HAYIR!" Tek söyleyebildiğim buydu. Her şey birbirine karışmıştı. Her şey ama her şey... Yoldan gelen polis arabalarının sesleri, kucağımıza yığılan Burak, yerde baygın yatan annem ve ikinci kurşunun nereye isabet ettiğini görmeye çalışan gözlerim.

"Ender'e geldi..." diye fısıldadı Rıza Amca ter içinde. "Onu vurdum..."

Korkuyla yere yığılmış Ender'e baktığımda tüm adamları başına toplanmış onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Polis sirenleri giderek yaklaşırken gözyaşlarım Burak'ın montuna damladı. Burak gözlerini araladı o an...

"Zeyno..." dedi zar zor, "deprem mi oluyor?"

Başımı salladım. "Evet, ama birazdan geçecek. Birazdan bitecek... Dayan, tamam mı? Burak ne olur dayan!"

"Oğlum sakın bak!" dedi Mert gözyaşları içinde, "Sakın gideyim deme sakın!"

"Burak... Bak biz buradayız, hepimiz! Hepimiz iyiyiz! Sen de iyi olacaksın tamam mı? Mert ambulansı ara!" Onur gözyaşları içinde bağırırken alnımı Burak'ın alnına yasladım.

"Sen benim kardeşimsin..." dedim fısıltıyla, "Kardeşimsin..."

"Zeyno..."

"Konuşma... İyi olacaksın..."

"Hava çok karanlık oldu... Sizi... göremiyorum..." Titreyen ellerimle Burak'ın gözlerini kapattım.

"Sen bizi karanlıkta da görebilirsin..." dedim titreyen sesimle. "Sen her karanlığı aydınlatansın Burak... Sen bizim ışığımızsın..."

Hiçbir ses çıkmadı Burak'tan. Polisler bahçeyi sararken ambulans sesleri kulağımızı doldururken ve biz başında ağlarken o sessizce yatıyordu yerde. Hiç kıpırdamıyordu. Hiç konuşmuyordu. Hatta... galiba... nefes almıyordu...

"Yürüyüp o karanlıktan çıkmak zorundasın Burak!" dedim ağlaya ağlaya. "Avucunun içi gibi bildiğin bir yerde karanlıkta da yürüyebilirsin... Hadi, dön bize..."

Oysa hiçbir ses çıkmadı, dudakları aralanmadı, göğsü kıpırdamadı...

Yerde biriken kar yığıntısının üzerine akan kan damlaları kadar acımasızdı o an yaşadıklarımız. Dördümüz bir kar yığıntısının üzerinde birbirimize sarılmış öylece duruyorduk. Gözyaşlarımız birbirine kavuşurken öfkem ve acım giderek büyüyordu. Onu kaybedemezdim. Onu kaybedemezdik. Biz dört kişiydik... Üç kişi yola devam edemezdik... Hepimiz korku içinde Burak'tan bir yaşam belirtisi beklerken dizleri üstünde eğilmiş Onur titreyen ellerini Burak'ın boynuna koydu. Sessizce birkaç saniye bekledi ve sonra acı içinde fısıldadı, "Kalbi... atmıyor..."

İşte gerçek karanlık buydu. Sevdiğin birinin hapsolduğu karanlık senin gerçek karanlığındı... Hayatımda ilk defa boğulduğumu hissediyordum. Karanlık etrafımızı o kadar sarmıştı ki ışıksızlıktan boğuluyorduk.

Ne olmuştu? Kaybetmiş miydik bu savaşı? Bitmiş miydi her şey? Durmuş bir kalp bir kez daha atar mıydı bizim için? Her şeye yeniden başlar mıydık? Tutup elinden kaldırabilir miydim onu?

"Lütfen..." diye bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından.

"Bizimle kal..."

Sevgi,
dünyanın
önünde
eğilebileceği
tek duyguydu.

11. Bölüm

Hayat Ağacı

Sevgi, dünyanın önünde eğilebileceği tek duyguydu.

"Çekilin!" Kulaklarımın duyduğu sesler ve Onur'un beni karlar üzerinde kenara çekişiyle neler olup bittiğinin farkında bile değildim. Sanki tüm dünya dönüyordu o an.

"Kalbi atmıyor!" diyordu üniformalı bir kadın.

"Kalp masajına başlıyorum, elektroşoku hazırlayın!" diye bağırıyordu...

"Bir, iki, üç, dört, beş..." diye sayıyordu, "Hadi!" diyordu, "Hadi!"

"Altı, yedi, sekiz, dokuz, on..." Sayılar giderek artarken titremem kaldıramayacağım boyutlara ulaşıyordu.

"Kalbi atıyor! Çabuk sedyeyi getirin!"

Duyduğum son cümle buydu sanki. Bizi cehennemden alıp buzulların üzerine bırakan, bizi ateşlerden alıp karlara atan cümle... Bizi boğulurken tutup sudan çıkaran cümleydi bu... İnanın bana, o an etrafımda ne olup bittiğinin farkında değildim ama ne olup bitmediğinin farkındaydım. Burak ölmüyordu... Burak savaşı bırakmıyordu...

KARANTİNA – IV

(Saatler Sonra)

Sevgili hayat, aldıklarınla ve verdiklerinle tutunmaya çalışıyorum sana... Sen çoğala çoğala başladığım, eksile eksile bitişe gittiğim bir serüvensin. Kaç kişiyi aldın ve yine kaç kişiyi geri verdin bana. Kaç kez ağlattın ve kaç kez güldürdün beni. Her nefes alışım banaysa her nefes verişim sanadır.

"Burak lütfen gitme..." diye fısıldıyordu güçsüz sesim hıçkıra hıçkıra.

Onur'un eli omzuma değdiğinde korkuyla başımı kaldırdım. Bir hastane koridorunda oturmuş acı içinde bekliyorduk. Tam dört saattir bu hastane koridorunda beklediğimiz haber neydi onu bile bilmiyorduk inanın bana. Gözlerimizin önünde en yakın arkadaşımızın bedenine bir kurşun girmiş ve oracıkta kalbi durmuştu... Sonrasına dair hatırladıklarım; gelen ambulansın siren sesleri, yapılan kalp masajının Burak'ın kalbini zayıf bir şekilde olsa da tekrar attırdığı an, derin bir nefes alışım ve kendimi bu hastanenin bu karanlık koridorunda buluşum.

"Zeynep..." Onur sessizce önümde diz çöküp ellerini iki yanağıma koyduğunda yüzünü gözyaşlarımdan zar zor görüyordum.

"Sana bir oda ayarladım, hadi gel güzelim, daha fazla oturma burada..."

"Asla..." diye mırıldandım gözlerimi ameliyathaneye çevirirken. Gözlerim ameliyathanenin kapısında bekleyen Mert'in kıpkırmızı gözleriyle buluştu.

"Zeynep lütfen git..." dedi Mert titreyen sesiyle, "Burak da gidip dinlenmeni isterdi..." Başımı bir sağa bir sola salladım.

"Israr etmeyin. Onu bırakıp gidemem..." Onur elleriyle yüzümü kendi yüzüne çevirdi.

"Gece için..." diye fısıldadı, "kendin için değilse bile onun için..." Birkaç saniye boyunca bana yalvararak bakan gözlerine baktım. Pes etmekten başka çarem yoktu.

"Oda nerede?" diye sordum teslim olmuş bir sesle. Saatlerdir korku ve acı içinde tam burada oturan bedenim yorgunluktan ve

sancılardan yere yığılmak üzereydi. Onur elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Kolunu belime sarıp yürümeme destek olarak beni hemen yan koridora soktu ve koridorun başındaki ilk odanın kapısını açtı.

"Merak etme, seni fazla uzaklaştırmıyorum... Gel bakalım..." Beni dikkatlice yatağa yatırırken elini bırakmak istemiyordum. Gözlerimi yavaş yavaş kapattım ve konuşmaya başladım.

"Uyumayacağım, sadece gözlerimi kapatacağım. Eğer bir haber gelirse hemen bana söyleyeceksiniz. Tamam mı?"

"Tamam..." diye fısıldadı Onur. Sesi o kadar acı dolu çıkıyordu ki neredeyse ağlayacaktı. Bir süreliğine yatağımın başına oturduğunu fark ettim. Gözlerimi araladığımda onun üzgün ve hayal kırıklığına uğramış bakışlarını gördüm. Odanın duvarına bakıyordu... Sanki yıkılmış gibiydi, sarsılmıştı.

"Onur..."

"Efendim?" Başını ilgiyle bana çevirdiğinde içine sığmayan bir öfkesi olduğuna emindim. Öfkesi içinden dolup taşıyordu adeta...

"İyi misin?" Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Sen beni merak etme. Hadi güzelim, kapat gözlerini..." Birkaç saniye boyunca tereddütle yüzünü izledim. Sanki kafasının içinde bir şeyleri tartıyor, ölçüyor, biçiyordu...

"Umarım yanlış bir şey düşünmüyorsundur," diye mırıldandım yüzüne korkuyla baktığım sırada. Onur gözlerini gözlerimden kaçırıp duvara çevirdi. Omuz silkti.

"Uyu Zeynep," dedi. Öfkesini bastırmaya çalıştığı o kadar belliydi ki korkuyla doğruldum. Yatakta oturur pozisyona gelip elimi omzuna koydum.

"Eğer bir intikam peşine düşeceksen..." diyerek söze girdiğim sırada Onur bir anda öfkeyle ayağa kalktı.

"Zeynep... şu an sana kızmak bu dünyada en son isteyeceğim şey. O yüzden lütfen uyu. Bir kez olsun sözümü dinle ve uyu." Bana doğru eğilip beni yatağa yatırdı ve üzerimi örttü. Korkuyla onu izlediğim sırada sinirle odanın içinde dolaşıyordu, saçlarını elleri arası-

na alıyor ve ne yapacağını bilemez bir halde bırakıyordu. Gözlerim yorgunluğuma yenik düşerken Onur'u izleye izleye uyuyakaldım.

"Çıktı mı?" Onur'un sesiyle gözlerimi araladığımda gözlerim saate kaydı. Sadece yarım saattir uyuyor olmalıydım. Onur'un odanın kapısında Mert'le konuştuğunu duyar duymaz korkuyla yataktan kalktım ve kapıya koştum.

"Ne oldu?" diye sordum ikisinin de bakışları bana döndüğünde. Mert başıyla ameliyathanenin bulunduğu koridoru gösterdi.

"Beş dakika sonra çıkaracaklarmış. Ameliyat bitmiş..."

"Durumu neymiş?" diye sordum korkuyla.

"Doktor anlatacakmış..."

"T-tamam... Ben... Hırkamı giyip geliyorum." Telaşla odaya döndüm ve yatağın üzerindeki hırkamı üzerime geçirip ayakkabılarımı da giyip yanlarına döndüm.

"İyisin, değil mi Zeyno?" diye sordu Mert yüzüme endişeyle bakarak. Başımı salladım.

"Ben iyiyim, merak etmeyin." Yanlarından geçip sol taraftaki koridora yöneldiğimde peşimden geliyorlardı.

"Zeynep, yavaş..." Arkamdan gelen Onur'un uyarmasıyla yürüme konusunda dünya şampiyonluğuna koştuğumu fark ettim o an. Dikkatlice hızımı yavaşlatıp yürümeye devam ettim. Rıza Amca ameliyathanenin kapısında bekliyordu. Annem ve babamı ise Onurların evine göndermiştik.

"Zeynep, kızım!" Rıza Amca beni görür görmez endişeyle ayağa kalktı.

"İyisin değil mi yavrum?" Gülümsemeye çalışarak başımı salladım.

"İyiyim Rıza Amca..." dediğim sırada Rıza Amca ellerini omuzlarıma koydu.

"Rıza Amca yok... Artık babanım ben senin..." diye mırıldandığı sırada utanarak Onur'a döndüm. Onur bana gözlerini kırptığı an Rıza Amca'ya sarıldım.

"Teşekkür ederim... baba..." Bu kelimeyi kullanmak beni o kadar zorlamıştı ki neredeyse bir fısıltıyla söylemiştim.

"Torunum nasıl?"

"Ne?" Rıza Amca'nın endişeyle kurduğu cümle beni şoka sokarken korkuyla Onur'a baktım.

"Biliyor... Ben söyledim," diye mırıldandı bana göz kırparak. Utanarak Rıza Amca'ya döndüm.

"İyi... Yani... Keşke bu şekilde öğrenmeseydiniz..."

"Ne olacak kızım, bu kadar mutlu bir haberin öğrenme zamanı, yeri, şekli yoktur... Siz bana dünyanın en güzel hediyesini verdiniz. Gel, otur hadi..." Rıza Amca beni dikkatlice oturturken ameliyathanenin kapısının açılmasıyla ayağa fırlamam bir oldu. Dördümüz birden kapıya yöneldiğimizde önce doktor çıktı kapıdan... Yüzündeki maskeyi indirdi ve konuşmaya başladı.

"Ameliyat bitti..." Korkuyla onu dinlediğimiz ve benim yüzüne bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştığım sırada konuşmaya devam etti:

"Ambulans olay yerine ulaştığında kalbi durmuştu. Neyse ki olay yerinde kalbinin tekrar atmasını sağlamışlar... Fakat beynin kısa bir süre de olsa oksijensiz kalmış olması ve kalbine çok yakın bir noktadan vurulmuş olması işlerimizi oldukça zorlaştırdı. Elimizden geleni yaptık, kurşunu dikkatlice çıkardık. Fakat kendisini uyandırmadan bir süre yoğun bakımda tutmak zorundayız... Uyandığında ise ne olacağını inanın bana hiçbirimiz kestiremiyoruz. Mutlaka birtakım sorunlarla karşılaşacağız. Belki hafıza problemleri, belki refleks problemleri... Fakat bunları görmek ve bilmek için uyanması gerekiyor. Ona da şu an için biz izin vermeyeceğiz." Kalbim durmak üzere bir halde dinledim doktorun konuşmasını. Titrek bir nefes verdikten sonra gözyaşlarımı sildim ve Onur'a baktım.

"Kaç gün?" diye sordu Onur güçsüz bir sesle.

"Refleks derken? Yürüyemeyebilir mi? Ya da ellerini kullanamayabilir mi?" Mert korku içinde sorularını sıralarken doktor ellerini kaldırdı.

"En azından birkaç gün boyunca uyuyacağına emin olabilirsiniz. Fakat diğer saydıklarım kesinliği olan şeyler değil. Olabilirler de olmayabilirler de... Hafızasını kaybedebilir, ellerini kullanamayabilir, yürüyemeyebilir, birçok şey sayabilirim. Ama dediğim gibi, hiçbiri kesin değil bunlar sadece birer ihtimal..." Nefes nefese arkamı döndüğümde Rıza Amca beni kolumdan tutup koridordaki koltuklardan birine oturttu ve doktorun yanına döndü.

"Peki, doktor bey, daha kapsamlı, daha büyük bir hastaneye götürsek... Bir faydası olur mu?"

"Hiçbir değişiklik olmaz. Burası zaten saydığım her şey için fazlasıyla yeterli bir hastane... Bunları düşünmemeye çalışın. Zamana ve bize güvenin..."

"Peki, onu görebilecek miyiz?" diye sordum oturduğum yerden.

"Tabi, yoğun bakımın camından izleyebilirsiniz... Şu an direkt olarak ameliyathaneden çıkarılıp yoğun bakıma götürülecek..." O sırada ameliyathanenin kapısı açılınca elim kalbimde ayağa kalktım.

"Burak..." diye fısıldadım titreyen sesimle.

"Burak, oğlum bak hepimiz buradayız!" Onur acı içinde hemşirelerin peşinden ilerlerken Mert koridorda olduğu yere oturup kalakalmıştı.

"Abi ne olur ya! Ne olur!" Mert acı içinde peşlerinden bağırırken Rıza Amca beni tutuyordu.

"Lütfen hepiniz sükûnetinizi korumaya çalışın. Pozitif olun, emin olun Burak bunu hissedecektir..." Doktor, Mert'in omzuna dokunduktan sonra koridorda ilerleyip ortadan kaybolurken öylece kalakalmıştık... Onur yoğun bakımın kapısında, ben koltuklardan birinde, Mert ise öylece yerde... Hiç bu kadar dayanılmaz olmamıştı beklemek, hiç bu kadar katlanılmaz olmamıştı sabretmek. Zar zor ayağa kalkıp Onur'un hemen yanında durduğumda Burak tam karşımızdaydı... Camın ardında... Sonra Mert geldi yanımıza, sonra Rıza Amca... Her tarafına takılmış borularla, her tarafına yapıştırılmış bantlarla, serumlarla bir ton saçma sapan şeyle orada öylece yatıyordu...

"Ya yürüyemezse?" dedi Mert acı içinde.

"Oğlum, böyle şeyler konuşmak yok. Duymadınız mı doktoru?" Rıza Amca hüzünle söylenirken zar zor yutkundum.

"Burak resim yapıyor biliyor musunuz?" Hemen yanımda konuşan Onur'a şaşkınlıkla başımı çevirdim.

"Ne?" Mert de şaşırırken Onur acı içinde gülümsedi.

"Bir tek bana söylemişti... Oldukça profesyonel bir şekilde sürekli resim yapıyor... En büyük hayali de bir gün sergi açmak... Eğer ben resimlerini yanlışlıkla görmeseydim bana da söylemeyecekti..." Şaşkın ve acı içinde gülümsedim.

"Burak ve sanat..." diye mırıldandım sinir bozukluğuyla gülerek.

"Ulan Burak..." Mert cama kolunu dayayıp söylenerek derin bir iç çekti, "Neden vuruldun sen abi durduk yere?"

"Baksanıza, ilk defa bu kadar ciddi görüyorum onu..." dediğimde hepimiz onu izliyorduk.

"Sanki bir anda cama yapışıp BURAK'LANDINIZ diye bağıracak gibi..." Onur'un cümlesiyle gülmeye başladım. Hepimiz hem üzülüyor hem gülüyorduk. Buna tıpta kafayı yemek deniyordu. Ya da öyle bir şey...

"Burak'ın annesi ile babasına haber verdim," diye söze girdi Mert. "Bugün burada olurlar. Onur, sen Rıza Amca ve Zeynep'i al eve götür. Ben buradayım, anne ve babası da gelecek. Siz biraz dinlenin. Yarın gelirsiniz..."

"Hayı-" diye söze girdiğim sırada Mert sözümü kesti.

"Asıl sana hayır Zeynep! Artık senin bizi yönetmene izin vermiyoruz, hadi bakalım, tıpış tıpış eve götürüyor Onur seni..."

"Ama..." dediğim sırada bu sefer sözümü kesen Onur oldu.

"Aması maması yok Zeynep... Hadi, gidiyoruz. Hadi baba..." Rıza Amca derin bir nefes alıp başını kaldırdı.

"Oğlum siz gidin, ben bir süre daha burada kalayım. Burak'ın anne ve babası gelene kadar yalnız bırakmayayım Mert'i... Bir şey lazım olur..."

"Tamam, ben de akşam uğrayacağım zaten. Şu inatçı keçiyi bir eve kilitleyeyim de..." Onur'a kaşlarımı çatarak baktığımda bana bir kez daha göz kırptı.

"Ben de akşam geleceğim..." diye mırıldandım. Mert, Onur'a gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Abi valla yandın sen..."

"Ben onunla tanıştığım ilk an yanmıştım zaten... Hadi bakalım inatçı keçi, yürü. Bir şey olursa arayın beni... Birkaç saate gelirim."

Onur'la birlikte merdivenlere doğru yürüdüğümüz sırada arkamı dönüp son kez Burak'a baktım. Derin bir nefes alıp merdivenlere doğru ilk adımımı attığımda Onur'un kolu omzumdaydı. Birlikte ağır ağır merdivenlerden inip hastanenin bahçesine çıktığımızda Onur direkt olarak montunu çıkarıp üzerime örttü. Arabanın kapısını açıp beni arabaya bindirdi ve koşarak şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırırken ikimiz de donuyorduk.

"Araba şimdi ısınır, merak etme..."

Başımı salladım. Onur arabayı hastane bahçesinden çıkarıp caddeye sürdüğünde hüzünle dışarıyı izliyordum. Yerler o kadar karlıydı ki arabanın tekerlekleri zincirli olmasına rağmen araba kaya kaya ilerliyordu. Üstelik kar birikimleri yüzünden arabayı olabildiğince yavaş sürüyordu.

"Sana kızdığım için özür dilerim," diye mırıldandı Onur radyodan kısık bir müzik açarken. Kaşlarımı çattım.

"Bana kızmadın ki. Kızdın mı?" Onur moral bozukluğuyla hafifçe gülümsedi.

"Hastane odasında biraz kızdım sanırım..."

"Haa, onu diyorsun... Bir daha olmasın." Onur yüzüme bakıp bir kez daha gülümsedi.

"Emredersiniz Zeynep Hanım." Sonra durdu ve bir kez daha söze girdi, "Zeynep..."

"Efendim?"

"Her şey nasıl oldu?"

"Ne nasıl oldu? Gördün işte..."

"Benim görmediklerimi soruyorum... Ender seni nasıl kaçırdı? Sen hastane odasından nasıl yok oldun? Bana söylediğin şeyler neyin nesiydi?"

"Onur... Şu an bunları konuşmak istemiyorum. Gerçekten çok yoruldum ve tükendim. Ne olursun biraz izin ver..." Elimi Onur'un elinin üzerine koyup yüzüne yalvaran gözlerle baktığım sırada başını salladı.

"Tamam güzelim... Ama kaçışın da yok, anlatacaksın. Haberin olsun."

"Anlatacağım... Peki, Ender'e ne oldu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Adamları aldı götürdü. Ne olduğunu, nereye götürdüklerini bilmiyoruz. Babam araştırıyor..."

"Peki, araştırıp ne yapacak?" Onur tahammülsüzce gözlerini devirdi:

"Şu an bunları konuşmak istemiyorum. Gerçekten çok yoruldum ve tükendim. Ne olursun biraz izin ver..." diye mırıldandı sesimi taklit ederek. Öfkeyle koluna vurdum.

"Çok gıcıksın."

"Biliyorum," derken kaşlarını çatarak camdan bakmaya çalıştı.

"Hey Allah'ım ya!" diye söylendi Onur sinirle, "Zeynep arabada kal." Kendi kapısını açarken korkuyla sordum.

"Ne oldu?"

"Araba gitmiyor, baksana. Resmen ilerlemiyor. Şu s*kik kapı bile açılmıyor..."

"O zaman inme, arabanın içinde bekleyelim!" diyerek korkuyla Onur'un kolunu tuttum. Onur kapıyı itmeye çalışırken bana doğru döndü.

"Neyi bekleyelim güzelim? Karların erimesini mi bekleyelim? Yazın gelmesini mi bekleyelim? İneceğim tabii ki." Zar zor kapıyı açıp aşağı atladığında kar birikintisi neredeyse dizlerini geçiyordu.

"Bari montunu al!" diye bağırdım içeriden. Omuz silkip arabanın önüne doğru ilerledi.

"Çok fazla birikmiş! Bu arabanın buradan geçmesi imkânsız!" Merakla kendi kapımı ite ite açmaya çalıştığım sırada Onur bana doğru koştu.

"Zeynep sen ne yapıyorsun Allah aşkına ya? Güzelim benim, sana arabada kal dedim, değil mi? Nasıl açacaksın bu kapıyı sen bu halde?" Kafamı kapının aralığından uzatıp yola bakmaya çalıştım. Kafam resmen kapıya sıkışmış gibi görünüyordu.

"Baktınız mı uzman hanım? Ne yapmamızı önerirsiniz?"

"Baktım. Arabaya girip yaz mevsimine kadar beklememizi öneriyorum." Onur sinir bozukluğuyla gülerek ofladı ve kapımı kapattı. Kendi kapısına yönelip arabaya bindi.

"Ee?" dedim. "Ne yapacağız şimdi?" Onur telefonunu çıkarmış ekranına bakarken konuşmaya başladı:

"Yardım isteyeceğim... Gelip yolu açmaları lazım." Onur telefonuyla bir numara çevirip kulağına dayadığında ben sıkıntıyla arka koltuğu inceliyordum. Sanırım acıkmıştım. Ben arka koltuktaki çantaları incelerken Onur ise bulunduğumuz yeri tarif etmeye çalışıyordu.

"Heh..." dedim çantaların birinden bisküvi bulduğuma sevinerek. Koltuğuma dönüp oturdum ve bisküvi paketini açıp yemeye başladım. O sırada telefon konuşmasını bitiren Onur bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bisküvi bulmuş gibi değil de avlanmış gibisin. Saçlarına bak." Telefonunun ekranını bana çevirip bana kendi yansımamı gösterince gülmeye başladım. Darmadağın olmuştum ve hırs içinde bisküvi yiyordum.

"Hormonlar..." diye mırıldandım. Onur bisküvimden bir tane aldı ve anlatmaya başladı.

"Yarım saat içinde burada olacaklar. İstersen arka koltuğa geçip uyu biraz güzelim, yorgunluktan ölüyor olmalısın..." Omuz silktim.

"İnan bana, şu an en son isteyeceğim şey uyumak. Hatta Burak uyanana kadar uyumayı düşünmüyorum."

"Gece'ye sor bakalım bir de... En fazla bir saat içinde uykusuzluktan bayılmış olursun."

Kısa bir sessizlik oldu o an. Radyodan gelen keman sesi ve cama vuran kar tanelerinin güçsüz sesi kulaklarımızı doldururken sessizliği böldüm.

"Onur..."

"Efendim?"

"Ya doktorun dediği ihtimallerden biri gerçekleşirse? Yani... Ya Burak uyandığında kötü bir sonuçla karşılaşırsak?" Onur derin bir iç çekti.

"Burak iyi olacak... Sadece bunu düşüneceğiz, sadece buna inanacağız... Başka bir seçenek yok."

"Peki, ya biz? Ender hâlâ bir intikam istiyorken biz nasıl iyi olacağız?"

"Bir şekilde iyi olacağız Zeynep... Bu sefer bana güven, olur mu?" Korkuyla yutkundum.

"Sanki... yanlış bir şeyler yapacaksın gibi geliyor..." Onur burnunu çekerek başını koltuğuna yasladı.

"Bize çok yanlış yapıldı. Belki de yanlış yapma sırası bizdedir."

Kurduğu cümle içimi korku içinde titretirken elimdeki bisküvi paketini arka koltuğa geri bıraktım. Arkama yaslandım ve gözlerimi camdan dışarıya çevirdim. Ömrü hayatım boyunca yaşamadığım kadar yoğun ve soğuk geçiyordu bu kış. Yüzümüze vuran kar taneleri kalbimizi üşütüyordu. Kalbimizi üşüten kar taneleri yüzümüze vuruyordu. Sanki gökyüzü hayatımıza dair her şeyi soğutmak ve dondurmak istiyordu. Sanki evren zamanı durdurmak istercesine yağdırıyordu kar tanelerini. Sanki sokaklar buz tutarsa duracaktı zaman. Sanki donmak durmaktı... Oysa içimden bir his kahkahalarla ağlamak istiyordu çünkü o hisse göre her şey giderek kötüleşiyordu. Bir intikam oyunuyla başlayan hikâyemiz sanki bu sefer gerçekten

de bir savaşa dönüşüyordu. Tüm bu karmaşanın ortasında en yakın arkadaşımızı kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olmamız Onur'u öfkeden delirtirken beni delirtmiyor muydu? Ben intikam düşüncesiyle yanıp tutuşmuyor muydum? Benim zihnimden binlerce plan geçmiyor muydu? Peki, ya Mert'in? Peki, ya Rıza Amca'nın? Peki, ya Ender'in? Sanırım artık hepimiz aynı noktadaydık. Bir çizgi kadar yakındık birbirimize ve o çizginin ismi öfkeydi...

Hayat ikiye ayrılıyor; eksilmek ve çoğalmak. Doğarak çoğaltıyorduk dünyayı, ölerek eksiltiyorduk ve buna hayat diyorduk. Hayat bir eksilme serüveniydi aslında... Tüm bunlardan anladığım bir şey vardı, bu hikâye eksilmezse çoğalarak devam edemezdi. Bizim hikâyemiz eksilmek zorundaydı... Birinin gitmesi gerekiyordu. Çünkü bu dünya beni dünyaya getiren o adama ve bana fazlaydı. İkimizin aynı dünyayı paylaştığımız bir senaryo kaderlerimizde yoktu. İşte bu sebeple alınmıştım onun kollarından ve yine işte bu sebeple verilmemeliydim onun kollarına...

Sevgili hayat, diyerek konuşmaya başladım içimden, *Bence sen de bizim ayrılmamızı istemiyorsun. Onur'un, Burak'ın, Mert'in ve benim... Değil mi? Hadi o zaman, yap bir güzellik... Olmaz mı?*

Olurdu. Bal gibi de biliyordum olurdu. Yıllar önce birçok şeyin hayalini kurmuştum oysa şimdi tek hayalim sıradan bir hayattı. Tek hayalim dünyanın en sıradan hayatını yaşamaktı. Dünyanın en monoton hayatını istiyordum. Her gün kalkmak, sevdiğim adamla kahvaltı yapmak, bütün gün dünyanın en sıradan şeylerini yapmak ve uyumak istiyordum. Ertesi gün yine bunu tekrarlamak istiyordum ve sonra yine... Sıkılmak istiyordum, anlıyor musunuz? Sıkılmak benim için bir lükstü artık... En son ne zaman odamda oturup müzik dinlemiştim? En son ne zaman huzur içinde yemek yemiştim? En son ne zaman huzur içinde ağır ağır duş almıştım? En son ne zaman oflamıştım? Bünyem de ruhum da tüm bu olanları kaldıramayacak noktaya gelmişti... Bir gün sıradan bir hayatım olur da bundan şikâyet edersem bana bugünleri hatırlatın, olur mu? Bence olur...

"Bu arada..." diye mırıldandı Onur pantolonunun cebine uzanırken, "sana bunu almıştım. Hastanede verecektim... Ama fırsat olmadı..."

"Ne bu?" diyerek elindeki kutuya uzandığımda heyecanlandığımı hissettim. Kutuyu açtığımda karşımda bir hayat ağacı kolyesi gördüm.

"Hayat ağacı kolyesi... Bana mı?" diye sordum. Başını salladı. Elini uzatıp yanağıma koydu.

"Sen benim hayat ağacımsın Zeynep..."

Dolu gözlerimle bir ona, bir kolyeye baktım. Bu dünyada bana hediye verebilecek birçok insan bulurdum belki... Ama bana, "Sen benim hayat ağacımsın," diyecek kaç tane insan bulabilirdim ki? Burnumu çekerek ona doğru yaklaştım. Alnımı alnına yasladım.

"Seni seviyoruz..." diye mırıldandım titreyen sesimle. Onur'un duygusal gülümsemesini duydum.

"Ben de sizi seviyorum..." dedi ve dünya birkaç saniyeliğine durdu bizim için.

Soğuk değil ama sevgi durdurabilirdi zamanı... Sevginin yapamayacağı hiçbir şey yoktu bu dünyada. Sevgi, dünyanın önünde eğilebileceği tek duyguydu. Hiç unutmayın, olur mu?

Bence olur...

Gökyüzü
kimseyi
karanlıkta
bırakmıyordu.

12. Bölüm

Sıradan Bir Hayat

Gökyüzü kimseyi karanlıkta bırakmıyordu.

"Anne... Zeynep uyudu, odamın kapısını açsana..."
"Ah yavrum, nasıl yorulmuştur kim bilir!"

Onur'un kolları arasında yumuşacık bir yatağa bırakıldığımın ve üzerimin örtüldüğünün farkındaydım. Muhtemelen arabanın içinde uyuyakalmış ve buraya kadar Onur'un kucağında gelmiş olmalıydım. Onur beni yatağına yatırıp annesiyle odadan çıkarken gözlerimi araladım. Kapkaranlık odanın içinde öylece birkaç saniye boyunca boşluğa bakarken içeriden Onur'un annem ve babamla konuşmasını duydum.

"Sahra Teyze... Harun Amca... Nasıl oldunuz? İyisiniz, değil mi?"

"İyiyiz..." dedi babam mesafeli bir sesle. Annemden ise hiç ses çıkmadı. Kısa bir sessizlik oldu ortamda. Kimse konuşmuyordu. Yaklaşık beş dakikalık bir sessizlikten sonra annem dudaklarını araladı.

"O iyi mi?" diye sordu beni kastederek.

"İyi... Çok yoruldu... Görmek isterseniz..." Onur kibar bir şekilde konuşurken annem Onur'un sözünü kesti.

"Hayır. İstemiyorum." İçim acıyla dolarken sol gözümden bir damla yaş aktı. Annemin beni görmek istemediği bir gün gelecek

miydi diye düşünürdüm ara ara onlara yaşattığım bunca şeyden sonra... O gün gelmişti işte.

"Ben görebilir miyim? Nerede?" Babamın özlem dolu sesi kulaklarımı bulduğunda aceleyle gözyaşlarımı sildim ve gözlerimi kapattım.

"Tabii ki... Gel Harun Amca, benim odamda..."

Onur ve babam yattığım odaya doğru ilerlerlerken ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Uyuyor gibi mi davranmalıydım yoksa uyanmalı mıydım bu kâbustan? Kalkıp sarılmalı mıydım babama? Koşup yanına gitmeli miydim annemin? Ne yapmalıydım? Odanın kapısı açılırken Onur'un sesini duydum.

"Siz geçin... Ben sizi yalnız bırakayım..."

Onur kapıyı kapatıp odadan çıkarken kapalı gözlerimi açtım. Kapının önünde duran babama dolmuş gözlerimle baktım ve doğruldum.

"Baba..." diye fısıldadım titreyen sesimle.

"Kızım..." Sesi titreyen yalnızca ben değildim... Babam zar zor yürüyerek gözyaşları içinde bana sarıldığında birlikte ağlıyorduk. Bu sarılma benim evimdi. Bu sarılma benim odamdı. Bu sarılma benim üzerime örttüğüm yorganımda. Anneme, babama, Onur'a, Burak'a ve Mert'e her sarıldığımda odamda üzerime yorganımı örtmüş de güvenli bir şekilde uyuyormuşum gibi hissediyordum. Sevdiğimiz insanlar bizim yorganımızdı...

"Baba özür dilerim..."

"Şşşş, hiçbir şey söyleme yavrum... Yaptın bir hata ama ben seni affediyorum, tamam mı? Her şeyin üzerini kapatıyorum ve seni affediyorum..."

"Peki, ya annem?" diye sordum babam yüzümü ellerinin arasına aldığında.

"O da affedecek... Sadece biraz zamana ihtiyacı var... İyisin, değil mi Zeynep'im?" Gözyaşları içinde başımı salladım.

"İyiyim baba... Düşe düşe büyüdüm ben, kimse zarar veremez bana..."

Babamla dakikalarca sarıldık, dakikalarca konuştuk. Onunla konuşmayı, ona sarılmayı o kadar özlemiştim ki tamamlanmaya giden yolda eksik taşlarımdan biri daha tamamlanmış gibi hissediyordum...

"Hadi, sen yat uyu güzel kızım... Çok yorgunsun, hasta olma..."

"Tamam baba..." Babam beni alnımdan öpüp odadan çıkar çıkmaz kendimi yatağa geri attım. Burnumu çeke çeke birkaç dakika boyunca duvarı izledikten sonra odanın kapısı açıldı ve içeri Onur girdi. Odanın ışıklarını yakmadan yanıma gelip yatağa uzandı ve bana arkamdan sarıldı. Boynumu öperken derin bir iç çekti.

"Annen anneme mantı yapmayı öğretiyor şu an..." diye fısıldadı romantik bir sesle.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim. Baban da babamla tavla oynuyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim şok içinde doğrulurken. "Rıza Amca eve mi geldi? Annen ve annem nasıl birlikte yemek yapabilir? Babam ve baban nasıl tavla oynuyor? Dalga mı geçiyorsun Onur?"

"Ciddiyim..." dedi başını sallayarak. "Annem ufak bir taktik uyguladı sanırım... Aldı anneni karşısına, bunca yıldır Ender tarafından kendisine yaşatılan her şeyi anlattı. Esir tutulduğu yılları anlattı annene... Sonra şey dedi: 'Yemek yapmayı bile unuttum.' Annenin gözleri doldu resmen. Bir anda, 'Hadi kalk, sana mantı yapmayı öğreteyim,' dedi. Sonra bir baktım mutfağa girip mantı yapmaya başladılar. Baban zaten ılımlı bir adam..." Şaşkınlıktan dolan gözlerimle yüzüne baktım inanamayan bakışlarla.

"Bazı şeyler normale dönmeye ne kadar yatkın, görüyor musun?" diye mırıldandım, "Ender olmasa sanki her şey düzelecek gibi... Sanki Ender gitse yaz gelecek hayatımıza..." Onur elini uzatıp yanağımı okşadı.

"İçindeki kışı yaza çevireceğim Zeynep... Güven bana." Ona minnettar ama korku dolu gözlerle baktım.

"Yanlış bir şey yapman beni o kadar korkutuyor ki..." diye mırıldandım sessizce.

"Seni üzecek hiçbir şey yapmayacağım. İnan bana... Ama yapacaklarımdan sonra üzülenler olacağı kesin..."

"Onur..."

"Zeynep lütfen, artık bu konulara karışmanı istemiyorum. Canım yeterince yandı. Hastane odasından bir anda kaybolduğunda yaşadığım acıyı tahmin edebiliyor musun? Yaşadığım korkuyu tahmin edebiliyor musun? Düşünsene... Sen bir anda kayboldun! Bir anda yok oldun. Aklımı kaçırmaya hiç bu kadar yakın olmamıştım. Şimdi sakın kalkıp da bana otur oturduğun yerde deme. Ben tabii ki bir geri zekâlı gibi boş boş oturmayacağım. Sen ne dersen de bu olmayacak. Sen ne dersen de ben o adamın ağzına s*çmasını çok iyi bileceğim. O yüzden o güzel dudaklarını boşuna yorma... Konuyu kilitliyorum. Bir daha açılmayacak."

Onur kararlı bir şekilde sert sözlerini art arda sıralayıp ayağa kalktı ve dolabını açtı. Onur dolabının içini karıştırırken ben hayal kırıklığı içinde oturduğum yerde kalakaldım. Sanki tüm bu olanlar asla sona ermeyecekti. Sanki hayalini kurduğum o sıradan hayat asla gelmeyecekti. Sanki güzel günler hep geçmişte kalmıştı...

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Sana bir sweatshirt vereceğim..."

"Neden?" dediğim sırada Onur bana doğru döndü ve güldü. Sonra kaşlarıyla karnımı gösterdi. Başımı eğip baktığımda hafiften belirginleşmeye başlayan karnımı gördüm.

"Bazen onu unutuyorum..." diye mırıldandım elimle karnımı okşadığım sırada.

"Merak etme, benim hep aklımda," diyerek bana bir kazak uzattı. Tam elinden alacağım sırada kazağı geri çekti ve yatağın başına geldi.

"Kollarını kaldır..."

"Neden?"

"Ben giydireceğim..." Sessizce kollarımı kaldırıp yüzüne baktım. Dikkatlice kollarıma geçirdi ve ben kollarımı indirirken başımdan geçirdi kazağını. Sonra bana bakıp güldü.

"Şu an büyük geliyor ama birkaç ay sonra tam olacak, biliyorsun değil mi?" Gülerek başımı salladım.

"Maalesef..."

"Hadi bakalım, içeri gidelim gelin hanım. Anneniz ve kaynananıza mantı yaparken yardım etmeyecek misiniz?" Kaşlarımı çatarak baktım yüzüne.

"Burak'ı ziyarete gitmeyecek miyiz? Mert'le konuştun mu?"

"Mert'le konuştum... Burak'ın durumu aynı ve ben birazdan hastaneye gideceğim. Ama sen evde oturup mantı yapacaksın..."

"Ne?"

"Artık seni dünyadan biraz uzaklaştırıp kapalı alanlarda tutmaya karar verdim Zeynep..." dedi Onur gülümseyerek.

"Beni eve hapsetmeye mi karar verdin yani?" Başını salladı.

"Tam olarak öyle demeyelim... Bak güzelim..." dedi yanıma gelip yüzümü elleri arasına alarak.

"Artık biraz daha dikkatli olman lazım... Ender'in tek istediği sensin. Farkındasın, değil mi? Bir süre bizimle her yere gelmeni istemiyorum. Üstelik yatıp dinlenmen gerekiyor... Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Hayır Onur! Tabii ki hastaneye gelip Burak'ın yanında olacağım," dedim öfkeyle. Onur beni sakinleştirmek ister gibi ellerini saçlarıma kaydırdı.

"Hayır Zeynep..." dedi sakince. "Bu kadar güçlü olmak zorunda değilsin, başına ne gelirse gelsin ayakta kalmaya çalışmak zorunda değilsin. Ne olursa olsun bizim yanımızda olmak zorunda değilsin. Sana yemin ederim, Burak uyandığında seni yanında görmediğine sevinecektir evde dinleniyor olduğun için." Ben ona kaşlarım çatılı bir şekilde bakarken alnını alnıma yasladı.

"Zeynep'im..." diye mırıldandı, bana ilk kez böyle hitap ediyordu. Yutkunarak gözlerimi kapattım alnı alnıma yaslıyken. O sırada Onur konuşmaya devam etti.

"Sal kendini... Yükünü bana bırak, bize bırak... Rahatla biraz. Ayaklarını uzat, televizyon izle. Ailelerimizle sohbet et, kahveni iç, gelecekle ilgili hayaller kur... Rahat bir duş al, güzel bir yemek ye, güzel bir kahvaltı yap... Senden tek istediğim normal bir hayat yaşaman Zeynep. Bunlardan mahrum kaldığın için o kadar üzgünüm ki... Lütfen, beni mutlu et ve dediklerimi yap. Her şeyi bırak da ben halledeyim. Sizi güvende tutmak bende olsun... Sen sadece sal kendini..." Sonra bir kez daha fısıldadı kulağıma doğru.

"Bırak kendini..."

Bir süre öylece odanın karanlığında alın alına birbirimize sarılı bir halde sessizce durduk. Odanın içini sadece nefes alışlarımız dolduruyordu. Yan odadan annemin gülüşünü duydum, sonra oturma odasından gelen Rıza Amca ve babamın kahkahalarını. Gözlerimi kapattım ve her şeyin normale dönmeye ne kadar da yatkın olduğunu bir kez daha düşündüm.

"Onur..." diye mırıldandım.

"Efendim?"

"Ama eğer kendine zarar verecek tek bir şey yaparsan... Bil ki seni asla affetmem. Asla." Sonra başını kaldırdı, elimi alıp dudaklarına doğru götürdü ve elimi nazikçe öptü.

"Söz veriyorum. Zarar gören ben olmayacağım..."

"Peki, ne yapmayı düşündüğünü bana söyleyecek misin?"

"Hayır," dedi gülümseyerek.

"Peki, ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın?"

"Evet," dedi bir kez daha gülümseyerek, "hadi içeri gidelim."

Ondan uzaklaşıp saçlarımı tepeden topladım ve odanın kapısını açıp koridora çıktım. Onur peşimden gelirken tereddütle mutfağa girdim. Annemi ve Zuhal Teyze'yi birlikte mantının hamurunu

açarlarken gördüğümde annemin yüzünün gülüyor olması beni bir an için umutlandırdı.

"Kolay gelsin..." diye mırıldandım çekinerek. İkisinin de başı bana doğru döndü. Annemin gözleri özlem doluydu. Zuhal Teyze ise gülümsüyordu.

"Sağ ol güzel kızım..." dedi Zuhal Teyze. "Acıktın mı?"

"Yok... Acıkmadım..."

"Acıktı, acıktı." Onur arkamdan söylenerek mutfağa daldığında annemle göz gözeydik.

"Acıkmıştır tabii! Onur, oğlum, ocakta çorba var. Zeynep'e de kendine de birer kâse koy da yiyin. Mantı olunca da hep beraber mantı yeriz..."

Ben yalvaran gözlerle anneme bakarken annem dolmuş gözlerini benden kaçırıp yer sofrasına çevirdi. O sırada Onur yanımdan geçip dolaptan iki kâse çıkardı ve kâselere ikişer kepçe çorba koydu. Çekmeceyi açıp birer de kaşık çıkardı ve kâseleri balkona götürdü.

"Gel Zeynep, balkonda yiyelim. Camlar kapalı. Üşümezsin," diyerek beni peşinden çağırırken bir süre daha annemin gözlerine baktıktan sonra hüzünle balkona ilerledim. Onur'un karşısına oturup çorbamdan bir kaşık aldım. O sırada Onur bana doğru eğilip konuşmaya başladı.

"Merak etme, yumuşaması yakındır..." diye fısıldadı bana göz kırparak.

"Sanmıyorum..." dedim ve sessizce çorbamı içmeye devam ettim.

"Beni hastaneye gerçekten götürmeyeceksin, değil mi?"

"Evet, götürmeyeceğim. Şu an orada yapabileceğin hiçbir şey yok. Ama söz veriyorum, yarın sabah götüreceğim. Lütfen dediklerimi unutma, dediklerimi yapmaya başla da tüm stresini at artık Zeynep..."

Hiçbir cevap vermeden dakikalarca sessizce çorbamı içtim. Sonra Onur yanağıma bir öpücük kondurdu ve beni balkonda bırakıp herkesle vedalaştıktan sonra hastaneye gitmek üzere evden çıkıp gitti.

Ben de yaklaşık on beş dakika boyunca mutfağa girmeye çekinerek balkonda öylece tek başıma oturdum. Sonra ayağa kalktım, ağır ağır yürüyerek mutfağa girdim. Tereddütle mantılara kıyma yerleştiren anneme ve Zuhal Teyze'ye baktım.

"Kahve içer misiniz?" diye sordum.

"İçeriz!" dedi Zuhal Teyze gülerek. "Yani sizin adınıza da konuştum ama... İçer miyiz?" Korkuyla anneme baktım. Donuk bir ifadeyle başını salladı.

"İçeriz..."

"Ben babamlara da sorayım..." diyerek oturma odasına doğru ilerledim. Kahkahalarla tavla oynayan babam ve Rıza Amca'nın yanına ulaştığımda bana gülerek döndüler.

"Kızım, uyandın mı?" diye sordu babam. Ben başımı sallarken Rıza Amca söze girdi.

"Benim güzel gelinim, iyi misin?"

"İyiyim... Kahve içer misiniz diye soracaktım..."

"Senin ellerinden kahve içmeyi o kadar özledim ki..." diye mırıldandı babam. "İçmem mi..."

"Eh, ben de içerim tabii ki!" Rıza Amca'dan da onayı aldıktan sonra gülümseyerek mutfağa döndüm. Cezveye beş kişilik kahve ve su koyduktan sonra mutfak masasına oturup çekinerek yerdeki halıyı izlemeye başladım.

"Ben bunu evde tam buğday unuyla yapıyorum... Bir gün onu da yapalım. Çok güzel oluyor, kalorisi de daha düşük..." Annem Zuhal Teyze'ye tavsiyeler verirken içim hâlâ umut doluydu.

"Evet..." diye söze girdim bir anda, "tam buğday unuyla çok güzel oluyor." Annem başını kaldırıp bir süre bana baktı. Sanki söze girmeme şaşırmış gibiydi.

"Tamam o zaman, haftaya da öyle yapalım. Yine beraber kız kıza bir mantı günü yapalım!" Zuhal Teyze keyifle konuşurken annem bana bakmayı bırakıp mantılara döndü. Ayağa kalkıp kaynayan kahveyi fincanlara döktüm. İki fincanı babam ve Rıza Amca'ya

götürüp diğerlerini ise Zuhal Teyze'ye ve anneme verdim. Kendi kahvemi de alıp masaya koydum ve başımı kaldırıp duvardaki televizyona baktım. Televizyonda saçma sapan bir yarışma programı vardı... Ama annem ve Zuhal Teyze programa bakıp bakıp gülüyorlardı. Bir anlığına kendimi ortama kaptırmış bir halde buldum.

"Nasıl vuramaz o topa ya!" diye yükseldiğim an annemin şaşkın bakışlarını üzerimde hissedip ona gülümsedim. Sanki o da bana gülümseyecek gibiydi de son anda yüzünü televizyona çevirip gülümsedi.

O akşam tam iki saat boyunca mutfakta annem ve Zuhal Teyze ile oturup hem yemeklere yardım ettim hem televizyondaki saçma sapan programlara gülüp onların yorumlarına katıldım. Sanırım uzun süredir geçirdiğim en normal zaman buydu. Onur henüz hastaneden dönmemişti, bana bir mesaj atıp Mert'i yalnız bırakmamak için akşam yemeğini onunla yiyeceğini yazmıştı. O yüzden o akşam annem, babam, Zuhal Teyze ve Rıza Amca ile birlikte güzel bir yemek yedik... Tabii ki ortam hâlâ gergindi ama sanki mutlulardı da... Hatta ben de mutluydum. Birlikte salonda oturup meyvelerimizi yiyerek televizyon izlemeye devam ettik. Sohbetlerini dinledim, öylece anı yaşadım sadece.

"Bak Gece..." dedim içimden, *"Bu senin anneannen. Biraz sert, biraz alıngan, biraz kindar. Ama tanıdığında çok seveceksin. Bu da deden... O kadar tatlı, sıcak ve affedici bir deden var ki onu çok seveceksin. Bu da diğer deden... Eminim ki iki deden de senin oyun arkadaşların olacak. Babaannenin ise büyüdüğünde sana anlatacak çok şeyi olacak benim minik arkadaşım. İnan ki bu aileden çok şey görüp öğreneceksin, bir sürü oyun arkadaşın olacak... Kimse sana koşarken düştüğün için kızmayacak. Herkes sen düştüğünde kalk diye tezahürat yapacak. Çünkü bilmelisin ki düşmek kalkmanın ilk adımıdır..."*

Zuhal Teyze, anne ve babama salonda bir yatak hazırladıktan sonra ben de herkese iyi geceler dileyerek Onur'un odasına geçtim. Telefonumu elime alıp karanlıkta bir süre sosyal medyada gezindikten sonra kısık sesle bir müzik açtım ve telefonu yatağımın yanına

koyup yorganı üzerime çektim ve gözlerimi kapattım. Sadece on dakika sonra ben henüz uyumamışken odamın kapısı açıldı. Gözlerimi açmadan öylece bekledim. Ayak sesleri yatağıma yaklaştıktan sonra saçlarımda bir el hissettim.

"Güzel kızım benim..." dedi annemin fısıltılı sesi.

Sonra saçlarıma bir öpücük kondurdu. Ben öylece gözlerim kapalı bir şekilde dururken eğilip boynumu koklayıp bir kez de yanağımı öptü ve uzaklaşıp çıktı odadan. Gözlerimi açıp karanlıkta birkaç dakika boyunca akan mutluluk gözyaşlarımı tanıttım Gece'ye.

"Sevgili Gece, insanlar sadece üzüntüden ağlamaz... Bazen insan mutluluktan da ağlar. Bu, bizim seninle ilk kez mutluluktan ağladığımız o an. Sakın unutma, tamam mı?"

Sonra karnımı okşayarak yatağa geri uzandım. Gözlerimi kapatmadan telefonumu elime alıp saate baktım. Tam Onur'u arayacaktım ki evin kapısı açılıp kapandı. Sonra odamın kapısı açılınca doğrulup kapıdan giren Onur'a gülümsedim.

"Uyandırdım mı?" diye sordu fısıldayarak kapıyı kapatırken.

"Uyumuyordum..." Onur hızlıca dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra üzerini değiştirdi ve yorganın altına girip bana sıkıca sarıldı.

"İnsan birkaç saatte bu kadar özler mi?" diye söylendi kendi kendine.

"O zaman beni de yanında götürseydin..."

"Sen güvende ol da ben özleyeyim. Sorun değil..."

"Burak nasıl?"

"Aynı... Şu an için ters giden hiçbir şey yok. Fakat hâlâ uyandırmıyorlar."

"Peki, Mert? Yorulmamış mı?" diye sordum merakla.

"Senin için tuttuğum hastane odasında uyuyor şu an... Yarın gündüz eve gidip duş alacak, dinlenecek; o sırada ben duracağım Burak'ın başında. Anne babası da burada gerçi... Ama ikimizden biri de yanlarında bulunsun dedik."

"Peki, ya ben?" diye sordum kaşlarımı çatarak, "Beni iyice dışladınız." Onur gülümsedi.

"Sen artık ev hanımısın."

"Onur!"

"Tamam, tamam şaka yapıyorum! Sabah hastaneye seninle birlikte gideceğiz güzelim... Yorulana kadar benimle kalırsın. Yorulduğunda seni eve bırakırım. Anlaştık mı?" Başımı salladım.

"Anlaşalım bakalım... Biliyor musun, bugün tam da dediğin gibi bir gün geçirdim. Mantı yapmalı, kahve içmeli, ailece televizyon izlemeli, bol kahkahalı..."

"Biliyorum, babamdan aldım haberlerini..." dedi ufak bir kahkaha atarak.

"Bir de şey oldu..." diye mırıldandım tereddütle.

"Ne oldu?"

"Az önce annem benim uyuduğumu sanarak odaya girdi. Saçlarımı okşayıp beni öptü ve gitti..." Onur gülerek derin bir nefes aldı.

"Sana ne demiştim? Annen yumuşayacak. En fazla iki günü var."

"Onur... Sanırım bugün kendimi mutlu hissediyorum. İçim korku dolu olsa da bir yanım çok mutlu, biliyor musun?" Onur, ela gözleri dolu dolu olmuş bana uzun uzun baktı.

"Sana o kadar güzel bir hayat sunacağım ki içinde korkuya dair hiçbir şey kalmayacak Zeynep... Söz veriyorum. Hadi artık uyuyalım." Uzanıp onu yanağından öptüm ve gözlerimi kapattım.

Gökyüzündeki ay penceremize vuruyordu. Bu bize gecenin güzel bir hediyesiydi sanki. Gece her zaman ışıklarıyla geliyordu, en başta gökyüzü kimseyi karanlıkta bırakmıyordu. Bizim Gece'miz de ışıklarıyla gelecekti, biliyordum...

Sanki tüm o kaosun içinde
o zamanlar bile anlamışsın
seni korumak için her şeyi
yapabileceğimi...

13. Bölüm

İşaretparmağı

Sanki tüm o kaosun içinde o zamanlar bile anlamışsın seni korumak için her şeyi yapabileceğimi...

Son yılların en garip sabahını yaşayarak başladım bugüne. Onur, ben ve ailelerimiz hep birlikte bir masanın etrafında oturmuş kahvaltımızı yapıyorduk. Annemin yüzü gülüyordu, babam mutluydu, Onur'un anne ve babası bize gülerek gençlik hikâyelerini anlatıyorlardı. Gözlerim her birinin üzerinde tek tek gezerken en sonunda Onur'un yüzünde durmuştu. O an fark etmiştim ki Onur gözleri dolu dolu izliyordu gençliğini anlatan babasını. Sanki ucundan köşesinden dâhil olmak istiyordu hayatlarına, sanki ömründen bir on yıl verip çocukluğunu onlarla birlikte geçirmek istercesine bakıyordu yüzlerine. Hayatlarımız en başından beri birbirimizi bulmak üzerine kurgulanmıştı sanki. Bu masada oturan altı kişinin kaderleri en başından beri birlikte olmak üzerine kurgulanmıştı... Bebekliğimde, "Al bak bu senin kız kardeşin!" diyerek verilmiştim Onur'un kollarına. Beni kaç gün ya da kaç hafta kız kardeşi olarak bilmişti bilmiyordum... Tek bildiğim onun kafasında silik bir hatıra olarak kaldığımdı. Hayatı boyunca ara ara aklına gelen o "Zeynep" hep bendim aslında.

KARANTİNA – IV

Ben ilkokul sıralarında eve dönmek istediğim için ağlarken Onur'un başka bir ilkokul sırasında gözlerinin dalıp da hatırladığı o küçük kundaktaki bebek bendim. Hayatım hep oradan oraya sürüklenmekle geçerken sabit kaldığım tek yer Onur'un kafasının içiydi belki de... Benim durulduğum ve durduğum tek yer onun hafızasının en derin yeriydi. Gözlerimi açıp gördüğüm ilk iki göz beni doğuran kadının gözleriydi, sonrakiler ise küçük Onur'un ela gözleri. Ne çok el değiştirmiştim, ne çok kucaktan kucağa gezip kendime bir yuva aramıştım ve bunların hiçbirini nasıl da fark etmemiştim... On sekiz yaşıma kadar içimde hep şu hisle büyümüştüm halbuki: Sanki hiç sabit durmuyormuşum da sürekli hareket halinde bir hayat yaşıyormuşum hissi hiç peşimi bırakmamıştı. Onur'un gözlerini o gece o okulda ilk kez gördüğümde ise aslında içimde bir yerlerde biliyordum ki içine derin derin baktığım ilk gözler Onur'un ela gözleriydi.

O an fark etmeden elimi uzattım ve Onur'un elinin üzerine koydum. Onur'un başı hareket edip gözleri benim gözlerimle buluştuğunda içimin titrediğini hissettim. "Tamam," dedi beynim, "burası bizim ait olduğumuz yer. Burası o bebeğin beşiği, burası küçük Zeynep'in güvenli yeri..."

"İyi misin?" diye fısıldadı Onur kulağıma doğru eğilip. O sırada elimi avucunun içine almış sıkıca tutuyordu.

"Çok iyiyim..."

"Senden bu cümleyi ilk kez duyuyorum," dedi şaşırmış gözlerle.

"Hangi cümleyi?"

"Çok iyiyim... Seni ilk defa çok iyi görüyorum ve sanırım bu benim hayatımda gördüğüm en güzel manzara."

Gözlerine derin derin baktım ve gülümsedim. Sanki o an yemek masasının ortasında herkes birbiriyle sohbet ederken biz o ortamdan soyutlanmış ve zamanı durdurmuştuk. Size bilmediğiniz bir şey söyleyeyim mi? Zaman durdurulabilir bir kavram... Eğer bir gün biriyle tanışır ve gerçek aşkı yaşarsanız zamanın durdurulabilir olduğunu anlayacaksınız. Çünkü size tam şu an Onur'un gözlerine bakarken

yemin edebilirim ki bir saniye bile ileri gitmiyoruz. Belki de gerçek aşk durmaktan ibarettir, ilerlemekten değil...

"Onur, yavrum bugün hastaneye bensiz gitseniz olur değil mi?" Rıza Amca'nın sesi zamanı tekrar akıtırken bakışlarımı Onur'un gözlerinden ayırıp masaya çevirdim.

"Olur baba, işin mi var?"

"Şu Ender'in hangi bok çukurunda olduğunu araştırıyorum. Bu sefer onun oradan çıkmasına izin vermeyeceğim, işimizi sağlama alalım..." Onur düşünceli bir ifadeyle başını sallarken masada Ender'in isminin geçmesiyle kısa bir sessizlik oluştu.

"Çayları tazeleyeyim mi?" Zuhal Teyze sessizliği bölüp ayağa kalkarken Onur'un da aynı anda ayağa kalktığını gördüm.

"Siz çaylarınızı için, sohbetinizi edin... Biz de Zeynep'le hastaneye geçelim."

"Tamam yavrum, doydunuz değil mi?" Zuhal Teyze'ye mahcup bir yüz ifadesiyle gülümsedim.

"Doyduk, hatta o kadar çok yedim ki bir hafta boyunca hiçbir şey yemesem acıkmam." Herkes bana gülerken gözlerim annemin gülüşünü tutmaya çalıştığını her halinden belli eden yüz ifadesindeydi.

"O zaman biz gidip hazırlanalım... Size afiyet olsun," diyerek masadan uzaklaşıp odaya doğru ilerlediğim sırada Onur da peşimden geliyordu. Elini belime koyup beni hızlıca odaya çekti ve hiç beklemediğim bir anda bana sıkıca sarılıp dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. O halde derin bir nefes alıp nefesimi içine çektikten sonra beni istemeye istemeye bıraktı.

"Pijamalarla ve dağınık topuzunla nasıl bu kadar güzel göründüğünle ilgili soruşturma açtırmak istiyorum sana..." dedi dolabındaki kıyafetlerine bakarken. Utanarak gülümsedim.

"Emin ol bu halde bir tek sen güzel görüyorsun beni!"

"Emin ol seni bu halde güzel bulmayacak tek bir insan yoktur Zeynep... Hadi hazırlan sen d..." derken montunun cebinden dü-

şen telefonla birlikte hızla yere doğru eğildi ve telefonu alıp cebine soktu. Fakat yere düşen telefon Onur'un telefonu değildi. Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Bu kimin telefonu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Benim..." diyerek arkasını döndü ve üzerini değiştirmeye başladı.

"Hayır," dedim, "saçmalama. Tabii ki senin telefonun değil."

"Yahu tabii ki benim telefonum güzelim. Yanlış görmüşsün işte, başka kimin telefonu düşebilir cebimden..."

"Onur... Senin telefonunla alakası olmayan bir telefon düştü cebinden, farkındasın değil mi?" Onur bana cevap bile vermeden hızla üzerini değiştirip montunu üzerine geçirdikten sonra kapıyı açtı.

"Ben kapıdayım, hemen hazırlanıp gel de çıkalım güzelim..."

"Onur!"

Arkasından seslenmeme rağmen yüzüme bile bakmadan kapıya doğru ilerledi. Cebinden kimin telefonu düşmüş olabilirdi Allah aşkına? Burak'ın veya Mert'in telefonu değildi, kendisinin telefonu hiç değildi, üstelik bunu benden saklıyor olması içime öyle büyük bir sıkıntı vermişti ki birkaç saniye üzerimi değiştirmek yerine öylece arkasından bakakalmıştım. Sonra hızla üzerimdekileri çıkarıp kırmızı triko elbisemi, montumu, şapkamı ve atkımı giyip kapıya doğru ilerledim. Onur bana önden geçmem için eliyle yol verirken önce kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Hiç öyle bakma Zeynep. Sana artık her şeyi bana bırakmanı söyledim, bana güvenmeni söyledim. Sorgulamadan yaşamaya devam et, tek istediğim bu..."

"Ha, yani bir şeyler sakladığını kabul ediyorsun..." diye mırıldandım. Ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Kabul ediyorum."

"Ve bunları bana açıklayacaksın Onur," dediğim sırada eliyle bir kez daha merdivenleri gösterince susarak merdivenlere yöneldim. Birlikte merdivenlerden indiğimiz sırada hızla önüme geçip benim için

binanın kapısını açtı. Açtığı kapıdan geçip karlar içinde arabaya doğru yürüdüm. Onur benim için arabanın kapısını açarken dışarıdaki dondurucu soğuk birkaç saniye içinde bile ellerimi titretmeyi başarmıştı. Onur kapıyı kapatıp kendi koltuğuna geçer geçmez arabayı çalıştırdı.

"Hadi..." dediğim sırada elini kaldırıp dudaklarımın üzerine koydu.

"Soru yok, sorgulamak yok. Ne yapıyoruz? Bana güveniyoruz, tamam mı?" Yüzüne anlam veremeyerek baktığım birkaç saniyenin sonunda susmaya karar vererek önüme döndüm. Nasıl olsa ne yaptığını öğrenecektim. Onur dikkatimi dağıtmak için güzel bir müzik açıp havadan bahsetmeye başladı...

"Hayatımız boyunca gördüğümüz en sert kış oluyor bu, değil mi?"

"Bilmem."

"Ne demek bilmem, sen daha önce böyle bir kış yaşayıp yaşamadığını hatırlamıyor musun?"

"Bilmiyorum." Onur gülerek bana döndü.

"Gördüğüm kadarıyla birisi bana alınmış..."

"Bilmem."

"Bir insan birine alınırken nasıl bu kadar güzel olabilir diye düşünüyorum şu an..." Gözlerimi devirerek koluna vurdum ve uzanıp radyo kanalını değiştirdim. Karşımıza çıkan şarkıyı duyar duymaz dönüp birbirimize baktık.

"Yedinci Ev!"

"Yedinci Ev!"

Aynı anda tepki verir vermez gülmeye başladık. Bu grup resmen bizim grubumuzdu... Şarkıları bir zamanlar her an kulağımızdaydı. Hüzünle gülerek başımı camdan dışarıya doğru çevirdim. Onur elini uzattı ve elimi tuttu.

"Bu şarkının ismini biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandım düşünceli bir sesle. Onur kaşlarını çattı.

"Şarkının tüm sözlerini ezbere biliyorum ama ismini hatırlamıyorum. Neydi?" Durgun bir ifadeyle başımı ona çevirdim. Gözlerimi gözlerine diktim.

"*Anlat Ona...*" diye mırıldandım, "şarkının ismi bu." Onur gülümseyerek önüne döndü.

"Söyle nefesim, söyle anlat ona..." diyordu şarkı.*

Onur'un benden bir şeyler gizlediği aşikârdı. Fakat şu an öyle bir noktadaydık ki artık birbirimizden bir şeyler gizleyemeyecek kadar dibe batmıştık. Burak hastanede uyandırılmayı bekliyordu, daha iki gün önce Ender tarafından kaçırılmıştım ve hepimiz ölümle burun buruna gelmiştik. Şimdi birlik olmamız gereken zamanda Onur'un tek başına hareket ediyor olması bu sefer kafasından geçenlerin küçük çaplı olmadığının tek göstergesiydi. Her ne planlıyorsa bu daha önce Ender'in bile ihtimalini düşünmediği bir şey olmalıydı. İçim sevdiklerimi koruma iç güdüsüyle tir tir titrerken karnımda hissettiğim ufak sancıyla elimde olmadan güçsüz bir ses çıkardım.

"Ah!"

"Zeynep?" Onur korkuyla ani bir frenle durup bana döndüğünde elimi kaldırdım.

"Bir şey yok!" dedim telaşla, "Karnıma... ufak bir... sancı girdi..." dedim acı içinde. O an sanki aynı sancıyı o yaşıyormuş gibi bir acı gördüm Onur'un gözlerinde.

"Senin yatman gerekiyordu... Biliyorsun, değil mi?"

"Ben iyiyim, devam edebiliriz... Arkadakilerin küfürlerine daha fazla konu olmak istemiyorum," dedim korna sesleri arasında yola tekrar çıktığımızda.

"Şimdi hastaneye gittiğimizde seni de bir doktora gösterelim..."

"Gerek y-"

""Zeynepçiğim, sorgulamak yok, itiraz yok. Bundan sonra kararları ben alıyorum."

Gözlerimi devirerek camdan dışarıyı izlemeye devam ettiğim sırada sadece birkaç dakika sonra hastaneye ulaşmıştık bile. Arabanın kapısını açıp dikkatlice dışarıya doğru adımımı attığım an Onur koşarak yanıma geldi ve beni belimden tutarak dikkatlice arabadan indirdi.

---

* Yedinci Ev'e ait "Anlat Ona" adlı şarkı. (ed.n.)

"İyiyim..."

"Ben iyi değilim." Onur'un cümlesiyle şaşkınlıkla ona döndüm.

"Neden?"

"Bilmiyorum... Canın yanınca kendimi kötü hissettim..." Gülümseyerek başımı önüme doğru çevirdim ve Onur'un kolunun altında dikkatlice hastaneye doğru ilerlemeye devam ettim. Hastaneye girip asansöre bindiğimiz sırada kendimi Onur'un kolundan kurtardım ve elini tuttum. Bir kat yukarı çıkıp yoğun bakımda iner inmez koridorda oturan Mert'i gördük.

"Mert..." Onur, Mert'e seslenir seslenmez Mert'in ayağa kalktığını gördüm. Gülümseyerek bize yaklaştı ve önce sıkıca bana sarıldı.

"Hoş geldiniz!" Sonra Onur'a sarıldı ve gülümseyerek kònuşmaya başladı.

"Burak'ı birazdan uyandıracaklar. Ben de tam sizi arayacaktım." Heyecan ve şaşkınlıkla Mert'e baktığım sırada gözlerim yoğun bakım camına kaydı. Hızla cama doğru yürüyüp gülümseyerek uyuyan Burak'a baktım. Elimi kaldırdım ve selam verdim ona.

"Biz geldik Burak..." Gözlerim dolu dolu onu izlerken Onur'un elini sırtımda hissettim, Mert ise sol yanıma geçmişti.

"Arkadaşımızın doğum anına şahit oluyoruz gibi hissediyorum!" Mert'in heyecanlı sözleriyle gülmeye başladığım sırada Onur'un da dolu gözleriyle güldüğünü gördüm.

"Hadi be oğlum, sapasağlam uyan da kaldığımız yerden devam edelim... Hadi..." diye fısıldadı Onur cama doğru. O sırada yoğun bakımın kapısından giren bir doktor ve üç hemşireyi gördük.

"Geldiler!" Mert heyecanla doktoru gösterirken heyecanla onları izliyorduk.

"Ailesi nerede?" diye sordum gözlerimi Burak'tan ayırmadan.

"Onlar sabaha kadar uykusuz kaldılar, ben de sabah onları zorla otele yolladım. Büyük ihtimalle bu anı kaçırdıkları için bana kızacaklar... Ama annesi hamile, babasının astımı var, gidip uyusunlar istedim..."

"İyi yapmışsın..."

O sırada doktor Burak'ın serumuna bir ilaç enjekte ederken hemşireler parmağından satürasyon ölçümü yapıyorlardı. Doktor ilacı enjekte ettikten sonra eğilip Burak'ın göz kapaklarını kaldırarak gözlerinin durumuna baktı. Biz gergin bir halde Burak'ın uyanmasını beklerken doktor hemşireye bir şeyler söyleyerek dosyaya yazmasını işaret etti. Sonra tam o an, tam o saniye gözleri açıldı Burak'ın.

"Uyandı!"

"Abi gözünü açtı!"

"Uyanıyor!"

Üçümüz aynı anda heyecanla tepki verdiğimizde adeta cama yapışmış gibiydik. Doktor, Burak'a doğru eğilip bir kez daha gözlerini kontrol ettikten sonra ona bir şeyler söyledi. Burak ağır hareketlerle anlam vermeye çalışarak etrafına bakınırken doktor eliyle camı gösterdi. Sanki, "Arkadaşların burada," diyor gibiydi. Tam o an Burak doğrulmaya çalışırken doktor onu nazikçe göğsünden bastırarak yatakta kalmasını sağlamaya çalıştı.

"Kalbim duracak valla..." Mert nefes nefese konuşurken elim kalbimdeydi.

"Korkuyor sanki..." diye fısıldadı Onur. "Çok gergin uyandı."

"Bir düşünsene en son hatırladığın şey vurulduğun... Bir anda gözlerini açıyorsun ve bambaşka bir yerde, bir odadasın. Başında beyaz önlüklü insanlar. Tanıdığın kimse yok. Abi bizi içeri alsalar ya!" Mert sinirle söylenirken doktor Burak'ın bacaklarını kontrol ediyordu. Burak ayak parmaklarını yavaş yavaş oynatırken derin bir nefes aldım.

"Bacaklarında sorun yok gibi, Allah'ım... O kadar korkmuştum ki ya bir daha yürüyemezse diye..." diye mırıldandığım sırada doktor Burak'ın sol kolunu tutup havaya kaldırdı. Burak sol kolunun parmaklarını ağır ağır oynatırken derin bir nefes daha aldım.

"Kolunda da sıkıntı yok gibi, hadi be oğlum kalk da maça gidelim!" Onur'un gergin cümlesi kulaklarımıza ulaştığında doktor

eğildi ve Burak'ın sağ kolunu eline alıp havaya kaldırdı. Biz korkuyla camdan olanları izlerken Burak'ın sağ kolunda veya parmaklarında hiçbir hareket olmadı.

"N-neden oynatmıyor parmaklarını?" diye kekelediğim sırada doktor Burak'ın sağ kolunu yatağa geri bıraktı ve hemşireye bir şeyler söyledi. Hemşire telaşla odadan çıkarken Mert hemşirenin peşinden koştu.

"Pardon, bir şey mi oldu?" Hemşire cevap vermeden pansuman masasından birkaç şey alıp hızla odaya geri döndü. Mert öfkeyle yanımıza dönerken sol elimle Mert'in, sağ elimle Onur'un kolunu tuttum.

"Sağ koluna bir şey olmamıştır değil mi?" diye sordum korkuyla. İkisinden de bir ses çıkmazken doktor Burak'ın sağ kolunu bir kez daha eline aldı ve parmaklarına tek tek iğne batırmaya başladı. Parmaklarında hiçbir hareket olmuyordu.

"S*keyim böyle işi abi oynatsana parmaklarını!" Onur öfkeyle konuşurken gözlerimden akan gözyaşlarını durduramıyordum.

"Ne oluyor şimdi abi! Ne oldu yani oynatamıyor mu parmaklarını!" Mert öfkeden deliye dönmek üzere bağırırken gözlerim yatakta yatan Burak'ın gözleriyle buluştu. O an Burak'ın bizi gördüğü ilk andı. Bizi gördü, şaşırdı ve gülümsedi. Bu halde bile, başında duran doktor parmaklarına tek tek iğneler batırırken ve parmakları kıpırdamazken bile bize gülümsedi.

"Buradayız!" diye fısıldadım ona gözyaşlarımın arasından. Üçümüz de cama yapışmış ona bakıyorduk.

"Hadi be abi, şaka yaptım de, oynat şu parmaklarını!" Mert çaresizce yalvarırken doktor Burak'a uzun uzun bir şeyler açıkladıktan sonra serumuna bir ilaç daha enjekte etti. Sonra Burak'ı başında bir hemşireyle bırakıp odadan çıktığı an telaşla kapıya koştuk.

"Doktor bey!" Mert doktorun önüne geçtiğinde doktor sıkkın bir ifadeyle durdu.

"Siz arkadaşlarısınız, değil mi?"

"Evet!" dedi Mert telaşla ve hemen ardından söze Onur girdi:

"Durumunu öğrenebilir miyiz acaba?" Doktor başını sallayarak konuşmaya başladı.

"Şöyle ki benim korktuğum gibi büyük bir hasar taşımıyor... Ben hafıza kaybından korkuyordum. Fakat her şeyi hatırlıyor, bacaklarında ve sol kolunda da hiçbir problem yok. Fakat sağ kolu ve sağ elinde ciddi bir his kaybı yaşıyor..."

"His kaybı derken? Yani hissedemiyor ama hareket ettirebiliyor, değil mi?" Mert çaresizce bir çıkış yolu ararken doktor hayır der gibi başını salladı.

"Maalesef... Hissedemiyor ve hareket ettiremiyor."

"Ne demek bu?" diye sordum korkuyla. "Yani sağ kolunu kullanamıyor mu? Kullanamayacak mı?"

"Şu an kullanamıyor, görünüşe göre bir süre daha kullanamayacak. Belki de hiçbir zaman..."

"Hiçbir zaman mı?" Onur şok içinde araya girdiğinde doktor başını salladı.

"Bakın, tıp bazen her zaman geleceği öngöremiyor. Size durum düzelecek de diyebilirim, düzelmeyecek de... Bunu bilemeyiz. Ama tabii ki düzeleceğine dair bir umudumuz var. Hastaneden çıkar çıkmaz fizik tedaviye başlaması gerekiyor. Moral ve fizik tedavi şu an için önerebileceğim tek tedavi yöntemi. Ona üzgün olduğunuzu belli etmeyin... Hastane çıkışı için iyi bir fizik tedavi merkezi araştırmaya başlasanız çok iyi olur. Bulduklarınızı bana gösterirseniz seçmenizde yardımcı olurum çocuklar. Umuyoruz ki her şey düzelecek, moral bozmak yok..."

"Peki, onu görebilir miyiz?"

"Tabii... Hemşire hanım size yardımcı olacak..."

Hemşire bizi Burak'ın odasına alırken üçümüzün de bir harabeden farkı yoktu tam o an. Yıkılmış bir halde Burak'ın odasına girdik. Burak ise bizi gördüğü an gülümsemeye başladı. Dolu gözlerimle gülümseyerek ona doğru koştum ve dikkatlice ona sarıldım.

"Zeyno dur, kurşunla ölmedim ama sarılmanla öleceğim!" Gülerek doğrulduğum sırada Onur ve Mert ne yapacaklarını bilemeyerek öylece bize bakıyorlardı.

"Bu ikisini de mi getirdin?" diye sordu bana bakarak. "Sarılmıyorlar bile baksana." Mert ve Onur gülerek Burak'a doğru eğilirken aralarında kaldım ve tam o an küçük çaplı bir kaos yaşadık.

"Eziliyorum!" diye bağırıyordu Burak en son.

"Doğuruyorum!" diye bağıran benim sesim ise üçünü de kahkahalara boğdu.

"Sen hâlâ hamile misin? Ben birkaç yıldır uyuduğumu düşünüyordum!" diyen Burak'a gülümsedim:

"Bu ikincisi... Birinciyi doğurdum..." Burak şok içinde yüzüme bakarken ufak bir kahkaha attım.

"Şaka şaka! Hep sen mi şaka yapacaksın?" Burak gülerek üçümüzü de baştan aşağı süzdükten sonra dudaklarını araladı:

"Size bir sürprizim var..." diye mırıldandı, "sağ kolumu kıpırdatamıyorum. Nasıl sürpriz ama!" Kendi kendine güldüğü sırada biz sessizce birbirimize bakıyorduk.

"Kıpırdatacaksın..." dedi Onur ciddi bir sesle, "hastaneden çıkar çıkmaz seni en iyi fizik tedavi merkezine götüreceğiz."

Odada oluşan birkaç saniyelik sessizlikten sonra Burak konuşmaya başladı:

"Hadi ama üzülmeyin. Böyle üzgün üzgün duracaksanız hemşireyi çağırıp sizi çıkarttırırım bu odadan!" Yapmacık bir ifadeyle gülümsediğimiz an Burak konuşmaya devam ediyordu:

"En azından sol kolum çalışıyor!" Güldüğü sırada bir anda sol gözünden akan birkaç damla yaşla acı içinde Onur'a baktım.

"Burak..." dedi Onur acı içinde bir sesle.

"Sıkıntı yok, buna da katlanırım. Problem etmiyorum." Derken Burak'ın sesi giderek neşeliden üzgüne evriliyordu.

"Sol kolumla resim yapmayı öğrenmem biraz zaman alacak gerçi..." Tam o an iki gözünden de akan yaşlarla sol elini kaldırıp

yüzünü kapattığında kendimi tutamayıp ben de ağlamaya başladım ve ona arkamı döndüm.

"Abi yapma!" Mert ağlayarak Burak'ın başına geçerken Onur da aynı halde Burak'ın elini tutuyordu.

"Oğlum bak bu geçici bir durum! Sana söz veriyoruz bunu halledeceğiz! Sen bize güvenmiyor musun?"

"Tamam ya ağlamıyorum, öyle gözüm doldu biraz!" dediği sırada hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Köşede ağlayan bana laf attı bir anda:

"Zeyno sen neden ağlıyorsun Allah aşkına ben bile ağlamıyorum!"

"Ben de ağlamıyorum..." dedim hüngür hüngür ağladığım sırada, "gözüm doldu sadece..."

Burak bir anda kendi haline ve bana bakarak gözyaşlarının arasından kahkaha atmaya başladı.

"Zeynep'le beni buradan çıkarıp ruh ve sinir hastalıkları bölümüne yatırsanıza..." diye mırıldandı bir yandan ağlayıp bir yandan gülerek.

Gözyaşlarımın arasında büyük bir kahkaha attım. Onur ve Mert bir Burak'a bir bana bakıyorlardı. Burak'la aynı anda yaşadığımız ağlama ve gülme krizimiz sona erdiğinde halsiz düşmüş bir şekilde nefes nefese koltuğa oturdum.

"Kız hem gülmekten hem ağlamaktan halsiz düştü, bir tansiyonunu filan ölçtürün..." dediğinde ikimiz de kıpkırmızıydık. "Benimkini de bir ölçtürsenize Allah aşkına!" dedi gülerek.

"Sen makineye bağlısın zaten. Kalp atışların ve tansiyonun ekranda görünüyor," diye açıkladı Mert gülerek.

"Doğru ya, şu makinenin şeylerini benden çıkarıp Zeyno'ya taksanıza, onun da tansiyonuna bakalım bir..." diyerek doğrulmaya çalışırken Mert, Burak'ın omzundan tutup onu yatağa geri yatırdı.

"Oğlum manyak mısın günlerdir uyuyordun, uyanır uyanmaz mizaha başladı çocuk ya! Yat yatağında, valla doktoru çağırırım geri uyuturum seni!" Mert, Burak'ı yatakta tutmaya çalışırken Onur benim yanıma geldi.

"Kıpkırmızısın..." dedi elini alnıma koyarken. Başımı salladım.

"Uzun zamandır bu kadar gülmüyordum."

"Eee ben uyuyunca güldürecek kimse de kalmıyor!" Burak arkadan söze atlarken bir kez daha gülmeye başladım. Onur da gülerek Burak'a göz kırptığında bir yandan elini yanağımda gezdiriyordu.

"Ateşin var gibi..." diye mırıldandı. "Hadi gel Mert, Burak'la ilgilenirken bir de seni doktora gösterelim..." Başımı sallayarak sıkıntılı bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

"Nereye, doğuma mı?" diye sordu Burak bizi izlerken.

Gülerek gözlerimi devirdiğim sırada Mert, Burak'a kaç gündür uyuduğunu ve neler olduğunu anlatırken biz odadan çoktan çıkmıştık bile. Onur elimi tutup asansörün tuşuna basarken kendi kendime gülüyordum.

"Sağ elini kıpırdatamıyor ama uyandığından beri espri yapıyor. Küçükken de böyleydi bu..." diye söylendi Onur asansöre bindiğimiz sırada.

"Tahmin edebiliyorum! Keşke sizinle çocukluk arkadaşı olsaymışım..." Onur sıcak bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"Çok garip ama üçümüz de sanki sen tüm hayatımız boyunca bizimleymişsin gibi hissediyoruz... Bunu onlarla da konuşmuştum. Sanki hayatımıza sonradan girmedin de hep varmışsın gibi. Sanki biz hiçbir zaman üç kişi değilmişiz de dört kişiymişiz gibi... Sanki yakartop oynarken ben hiç Burak ve Mert'e karşı tek başıma takım olmamışım da hep seninle takım olmuşum gibi..." Asansörden indiğimiz sırada durgun bir bakışla Onur'a baktım.

"Onur sana bir şey soracağım..." diye mırıldandım.

"Sor güzelim."

"Sen benim bebekliğimi ne kadar hatırlıyorsun?" Onur hüzünle gülümsedi.

"Çok küçüktüm... Bizimle çok az kaldın ama ben o kadar çok şey hatırlıyorum ki inanamazsın," dedi hastane koridorunun ortasında durduğumuz sırada.

"Nasıl bir bebektim?" diye sordum heyecanla.

"Hiç ağlamazdın... Hep benim işaretparmağımı tutardın... Hatta benim işaretparmağımı tutmadan uyumazdın. Sanki tüm o kaosun içinde o zamanlar bile anlamışsın seni korumak için her şeyi yapabileceğimi, parmağımı tuttuğun her an güvende olacağını biliyormuşsun sanki..."

Hüzünle gülümsedim ve elimi uzatıp Onur'un işaretparmağını tuttum. Onur gözlerimin içine derin derin bakıp bana gülümsedikten sonra yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. Elim Onur'un işaretparmağını sıkıca kavramışken öylece geçtik koridorları. Sonra Onur beni bir koltuğa oturtup kimliğimle beraber bana sıra numarası alırken uzaktan uzağa hayranlıkla izledim onu. Üzerindeki yeşil parkasını, ayağındaki asker yeşili botlarını, kızıla dönük kahve saçlarını ve çok şey anlatan o bakışını... O bana yaklaşırken elimi karnıma koydum ve bir dua ettim...

"Umarım ona benzersin Gece... Umarım..."

İnsan birine gerçekten âşık olunca her şey ona benzesin istiyordu. İnsan birine gerçekten âşık olunca dünyaya ondan bir tane daha getirmek istiyordu. Onur bana başıyla doktorun kapısını işaret edip göz kırptığında dikkatlice ayağa kalktım. Özel hastanede olmamızın getirdiği şansla hiç beklemeden muayeneye giriyor olmamız içimi rahatlatırken Onur doktorun kapısına vurdu.

"Buyurun!" İçeri girdiğimizde bizi oldukça sıcak bir gülümsemeyle bir kadın doktor karşıladı.

"Hoş geldiniz..." diyerek bilgisayar ekranına baktı, "Zeynep Hanım ve Onur Bey... Buyurun." Gülümseyerek sandalyelere oturduğumuz sırada doğrudan söze girdim.

"Ben... hamileyim..." diye mırıldandım utanarak. Doktor gülümseyerek başını salladı.

"Evet, geçmiş muayenelerinizden görebiliyorum bunu. Tebrik ederim, şikâyetlerimiz ne durumda?"

"Bu aralar pek bulantım olmuyor... Ara ara baş dönmeleri ve sancılar yaşıyorum."

"Sancılar mı?" diye sordu doktor kaşlarını çatarak. Başımı salladım.

"Evet."

"Bu bizim gebelikte pek sık rastladığımız bir şikâyet değil. Sizi şöyle alayım, ultrasonda incelersem daha sağlıklı bir yorum yaparım... Uzanıp karnınızı açıp lütfen." Başımı sallayarak ayağa kalktım. Montumu çıkarıp Onur'a verdim ve ultrasonun yanındaki yatağa uzandım. Elbisemi yukarı doğru çekiştirip karnımı ve kasıklarımı açıkta bırakıp üzerime hastane önlüğünü örttüm. Onur başıma gelir gelmez uzanıp işaretparmağını tuttum ve birbirimize gülümsedik.

"Hazır mıyız?"

"Hazırım," diye seslendim doktora. Doktor perdeyi çekip yanımıza gelerek ultrasonu çalıştırdı ve ultrasonu kayganlaştırıcı bir sıvıyla karnıma koyup ekranı incelemeye başladı. Onur da ben de heyecanla ekrana bakıyorduk.

"İşte burada..." diye mırıldandı doktor, "Gelişimi gayet iyi görünüyor. Fakat etrafında çok sayıda kist var... Sancıların sebebi bu kistler olmalı," diyerek anlatırken bizim gözlerimiz ekrandaki o küçücük karaltıdaydı.

"Selam Gece..." dedim içimden, ***"Hâlâ orada olduğun için teşekkür ederim..."***

"Şu an için bebeğe de size de bir zararı yok bu kistlerin... Ara ara sancılar yaşamanız beklenilir bir durum. Fakat eğer olur da bu kistler büyümeye devam ederse bebeğin kesesini sıkıştırabilirler. Bu sebeple eğer olur da büyümeye devam eden olursa hamilelik esnasında bir kist ameliyatı geçirmek zorunda kalabilirsiniz. Fakat bu hiç gerçekleşmeyebilir de... Ben size olasılıklardan bahsediyorum... Şimdilik bir sıkıntı yok. Endişelenmenizi gerektiren bir şey yok. Size birkaç vitamin yazacağım, onları düzenli olarak kullanın. Beslenmenize dikkat edin, hiçbir öğünü kaçırmayın ve en önemlisi stresten uzak durun..."

"Duydun, değil mi?" diye sordu Onur bana. Gülerek başımı salladım.

"Teşekkür ederim..." dediğim sırada doktor konuşmaya devam etti.

"Ben hastalarıma bu tarz tehlikeli hamileliklerde kendilerine zaman ayırmalarını tavsiye ediyorum. Günün belli saatlerinde uzanıp mumlarınızı yakıp sakinleştirici bir müzik eşliğinde bebeğinize bir günlük yazabilirsiniz örneğin. Bu hem ruhen sizi rahatlatacak, stresinizi azaltacak hem de emin olun bebeğinizi rahatlatacaktır... Bunun dışında hiçbir sorun yok. Siz hazırlanın, ben de reçetenizi yazayım." Doktor masasına doğru ilerlediği sırada Onur karnımı siliyordu.

"İşte bu yüzden artık bir şeyleri tek başıma halletmem gerekiyor Zeynep... İşte bu yüzden artık seni tüm bu savaştan uzak tutmam gerekiyor, anladın mı?" Hiçbir cevap vermeden üzerimi düzeltip ayağa kalktım ve Onur'un yardımıyla montumu giydim. Sessizce doktorun yanına döndüğümde Onur peşimden geliyordu.

"Buyurun, reçetenizi yazdım. Bir sorun olursa alttaki numaradan bana ulaşabilirsiniz. Bir sonraki ay yine kontrole bekliyorum. Hem belki o zaman cinsiyetini de öğreniriz ufaklığın..." Gülümseyerek reçeteyi aldım.

"Çok teşekkür ederim, çok memnun olduk..."

"Görüşmek üzere." Onur da doktorun elini sıktıktan sonra birlikte odanın kapısına yöneldik.

"Ah, bu arada..." Doktorun sesiyle kapıda durduğumuzda doktor bize Gece'nin ultrason fotoğrafını uzatıyordu. Ultrason fotoğrafını gülerek aldım.

"Tekrar teşekkür ederiz."

"Görüşmek üzere..." Odadan çıkar çıkmaz Onur elimdeki ultrason fotoğrafını çekip aldı ve koridorun ortasında durup gülümseyerek fotoğrafa bakmaya başladı.

"Sana benziyor..." dedi heyecanlı bir sesle, gözlerimi devirerek güldüm.

"Bence fasulyeye benziyor."

"Sen de fasulyeye benziyorsun," diyerek güldü ve burnumu öptü.

"Kime veya neye benzer bilmiyorum ama umuyorum ki sana benzer Onur..." dedim koridorda yürüdüğümüz sırada. Onur omuz silkerek fotoğrafı cüzdanına koydu.

"Sana benzeyecek," dedi üzerine basa basa.

"Nereden biliyorsun?"

"Fotoğrafı var işte elimizde daha nereden biliyor olabilirim Zeynep! Baksana aynı sen!"

"Onur fotoğrafta siyah renk bir fasulye var!"

"Tamam işte aynı sen!" Koluna vurup gözlerimi devirerek asansörün tuşuna bastım.

"Küstün mü?" diye sordu kolunu omzuma atıp beni göğsüne çekerken.

"Evet."

"Sana siyah fasulye dediğim için mi?"

"Hayır." Onur büyük bir kahkaha attığı sırada asansöre biniyorduk.

"Tamam, hormonların bu haldeyken sana espri yapmayacağım... Burak espri yapınca gülüyorsun, ben yapınca alınıyorsun..." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Sen Burak'ı mı kıskandın?" Onur omuz silkince bu sefer gülen bendim.

"Burak benim siyah bir fasulyeye benzediğimi iddia etmiyor ama..." dedim yüzüne gülerek baktığım sırada.

"Eskiden benim esprilerime de gülerdin."

"Hâlâ gülüyorum! İnanamıyorum sana Onur! Bir keresinde internette bir yazı okumuştum. Hamilelik dönemlerinde sadece annelerin değil, babaların da hormonları bozuluyor diye. Doğruymuş!"

"O zaman sana şöyle bir şey söyleyeyim..." diyerek kulağıma doğru eğilip beni boynumdan öptü. "Şakaları çok çabuk yiyorsun

be güzelim... Tabii ki sana alınmadım!" Gülerek benden uzaklaşırken taklidimi yapıyordu.

"Burak benim siyah bir fasulyeye benzediğimi iddia etmiyor ama!" Sesini inceltip taklidimi yaparken gözlerimi devirerek asansörden indim. Peşimden gülerek geldiği sırada ona çok merak ettiğim bir soruyu sormak için durdum.

"Bir şey soracağım," dedim ciddi bir sesle.

"Sor bakalım..."

"Bu aralar sende bir değişiklik var... Benim hamile olduğumu öğrendiğinden beri..."

"Ne gibi bir değişiklik?"

"Diğerleriyle değil de benle konuşurken hep mutlusun, hep gülüyorsun, hep pozitifsin... Yanında ben yokken ise hep ciddi, sert hatta sinirli görünüyorsun. Mesela az önce Burak'ın sağ kolundaki sıkıntıyı öğrendiğimizde sana yemin ederim yüzünde bir an önce Ender'i bulup bunun hesabını sormak istemenin sinirini gördüm. Ama sonra odadan çıktık ve çıktığımızdan beri beni güldürmeye çalışıyorsun. Sen..." dedim kaşlarımı çatarak, "bana rol yapıyorsun... değil mi? Sırf benim morale ihtiyacım var diye."

"Zeynep..." derken sözünü kestim.

"Ben yokken gerçek Onur'a dönüşüyorsun. Yıkayım, yakayım ama Zeynep varken güleyim diyorsun. İçin kan ağlarken yanına ben geliyorum espriler havalarda uçuşuyor."

"Zeynep bu konuyu kapatabilirsek seni eve bırakacağım..."

"Bu konuyu sen bunu kabul etmeden kapatmayacağız Onur. Bunun doğru olduğuna adım gibi eminim. Bu sen değilsin ve ben bunu istemiyorum. Ben, bana rol yapan Onur istemiyorum. Ben içi kan ağlarken, öfkeden delirirken bana espriler yapan Onur'u istemiyorum. Bağırıp çağıran Onur'u istiyorum, duygularını bana anlatan, gösteren Onur'u istiyorum. Lütfen Onur... Bunu kendine de bana da yapma. Kendin ol."

Gülüşü sönmüş ciddi yüzüyle koridorun duvarlarına baktıktan sonra başını salladı. Altdudağını ısırıp birkaç saniye ne demesi ge-

rektiğini düşünürken alnında beliren damar öfkesini ele veriyordu. Burnunu çekip başını dikleştirdi ve konuşmaya başladı.

"Evet... Anlaşılması kolay bir durumu çözmüşsün. Seni kaçırdılar, arkadaşımı vurdular, kolunu kullanamayacak hale getirdiler ve kalkıp espri yapacak kafada değilim ve emin ol öfkemi senin yokluğunda bir sürü duvardan çıkardım ama senin içimde ne fırtınalar koptuğunu görmeni istemiyorum Zeynep. Senden bu süreçte tek istediğim mutsuz olmaman. Sana bunu yüz kere söyledim. Sorgulama, soru sorma, düşünme, bana bırak. Yüz kere söyledim."

Bir anda elimi sabah gördüğüm telefonu almak için Onur'un montunun cebine doğru uzattığımda Onur kolumu nazikçe tuttu.

"Zeynep... Lütfen..."

"Seninle bir anlaşma yapalım, bana neyin peşinde olduğunu söyle, ben de bir daha başka hiçbir şeyi sorgulamayacağıma dair sana söz vereyim."

"Böyle bir şey olmayacak. Salak değilim, sana tek bir cümle kurarsam altından on cümle çıkaracaksın. Bu yüzden bunu unut, hiçbir şeyi bilmeyeceksin. Ama sana söz verdiğim gibi, kimse zarar görmeyecek... Ne ben ne sen ne de bir başkası... Korkma." Sinirle şapkamı çıkarıp saçlarımı karıştırdığım sırada çaresizce etrafıma bakınıyordum.

"Hadi seni eve bırakayım..."

"Burak ne olacak?"

"Mert yanında... Seni bıraktıktan sonra ben de geri döneceğim zaten..."

"Peki, biz ne zaman kendi evimize geçeceğiz?" Onur derin bir nefes aldı.

"Babam birkaç usta tuttu... Evi komple yapıp bırakacaklar. Burak hastaneden çıkar çıkmaz onu ve Mert'i de alıp oraya taşınacağız. Seni oraya tek başına yollayamam..." Başımı sallayarak arkamı döndüm ve Burak'ın odasına girdim.

"Ben gidiyorum..." diye mırıldandım gülerek, "Onur beni bırakıp geri gelecek. İyisin, değil mi?"

"İyiyim Zeyno. Hadi git dinlen, beni de kafaya takma... Ben iyi olacağım, bana hiçbir şey olmaz."

"Biliyorum, görüşürüz..." Moralsiz bir şekilde odadan çıkıp koridora yöneldiğim sırada Onur da peşimden geliyordu. Mert'in arkamızdan seslendiğini duydum.

"Onur, bir şey mi oldu? Zeynep'in neyi var?"

"Dönünce anlatırım..."

Ben merdivenlere yöneldiğimde Onur bana yetişmeye çalışıyordu. Sinirle merdivenleri hızla indim ve karlı hastane bahçesine ulaşır ulaşmaz başımı yukarı kaldırıp gözlerimi kapattım ve üzerime yağan kar tanelerinin altında derin bir nefes aldım. Birkaç saniye öylece durup kar tanelerini yüzümde hissettiğim sırada Onur eliyle sırtıma dokundu.

"Güzelim..." diye fısıldadı ciddi bir sesle, "yapma böyle..."

"Her şeyini bana anlattığın günlerden her şeyini benden sakladığın günlere geldik ve sen benden buna razı olmamı istiyorsun Onur," diyerek dolmuş gözlerimle yüzüne döndüm.

"Senin iyiliğin için istiyorum bunu. Başka ne için isteyebilirim?"

"Sen sanıyor musun ki ben senin ne planladığını, ne yaptığını bilmeden kafam rahat yaşayacağım! Sen beni tanıdığına emin misin Onur? Ben sence eve gidip mumlarımı yakıp klasik müzik eşliğinde her şeyi boş verip saf saf Gece'ye günlük yazabilecek bir insan mıyım? Sevgili Gece, baban kim bilir ne yapıyor, ne planlıyor bilmiyorum belki yarın bir gün öldüğünün haberini filan alırım ama boş ver mumlar çok güzel, hadi seninle gelecek hayallerimi paylaşayım mı yazacağım! Ne bekliyorsun?"

"Zeynep! Beni çıldırtmak mı istiyorsun? Sana diyorum ki kimse zarar görmeyecek, endişelenecek hiçbir şey yok. Bana inanmıyor musun? Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır..." dedim titreyen sesimle, "benden bir şeyler saklamaya devam ettiğin sürece sana güvenmeyeceğim... Hatta... hatta ben eve

yürüyerek döneceğim! Benden her şeyini saklayan biriyle aynı arabaya da binmeyeceğim," dedim ve öfkeyle dönüp adeta bir penguen gibi yürümeye başladım dizime kadar ulaşan karların içinde.

"Nereye gidiyorsun? Ev o tarafta bile değil!" Onur'un sesini duyunca ciddiyetimi hiç bozmadan yönümü değiştirip ters yöne doğru yürümeye başladım.

"Zeynep havanın buz gibi olduğunun farkında mısın?"

"Seni ilgilendirmez. Nasıl ki senin planların beni ilgilendirmiyorsa benim üşüyüp üşümemem de seni ilgilendirmiyor..."

"Hay Allah'ım, gerçekten beni çıldırtmak filan istiyorsan tam şu an başarıyorsun."

"Beni ilgilendirmiyor seni çıldırtıp çıldırtmadığım. Nasıl ki senin planların beni ilgilendirmiyorsa senin çıldırıp çıldırmaman da b-" derken Onur beni kollarımdan tutup kendine doğru çevirdi.

"Zeynep akli dengemi yitirmemi istemiyorsan benimle arabaya gelir misin güzelim? Hadi..."

"Gelmeyeceğim. Madem artık birbirimize karışmıyoruz, benim ne yaptığım seni ilgilendirmiyor..." Onur sakinleşmeye çalışır gibi gökyüzüne bakıp derin bir nefes aldı. Sonra öfkeyle elini cebine atıp cebindeki telefonu çıkarıp bana uzattı.

"Al, bak... Ama başka soru sormayacaksın. Telefona bakmak istedin, izin veriyorum... Baktıktan sonra da tıpış tıpış arabaya bineceksin." Tereddütle elindeki telefonu aldım ve ekranı açtım. Ekranda şaşırtıcı bir şekilde benim fotoğrafım vardı.

"Benim fotoğrafım..." diye mırıldandım. "Bu senin telefonun mu? Yeni mi aldın?"

"Hayır..."

"O zaman kimin? Şifresi ne bunun?"

"80768076." Hızla şifreyi yazıp telefonun ekranını açtığımda galeriye girdim. Karşıma çıkan Ender'in fotoğraflarıyla şok içinde Onur'a baktım.

"Bu... Ender'in telefonu mu?"

"Evet."

"Sende ne işi var!"

"O gün vurulduktan sonra adamları onu alıp götürürken cebindeki her şey yere düştü... Cüzdanı, telefonu, kimliği... Eh, hayatım boyunca kendisini babam sandığım için her şeyinin şifresini tahmin edebiliyorum..." Şaşkınlıkla bir Onur'a bir telefona baktım.

"Peki, sen bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hani daha fazla sorgulamayacaktın?"

Telefona öylece baktığım sırada gelen bildirimle karşıma bir sms ekranı açıldı. Sms'te yazanları hızlıca okumam ve şoka girmem bir oldu.

"****378392 numaralı hesabınızdaki 5(beş) milyon 7(yedi) yüz 56(elli altı) bin TL tutarındaki bakiyeniz *******161636 numaralı banka hesabına aktarılmıştır."***

"Bir şey mi geldi?" diye sordu Onur telefonu elimden alarak. Ekranda yazan yazıyı okudu ve telefonun ekranını kapatıp cebine attı.

"Bu ne şimdi? O senin hesap numaran değil mi?"

"Hadi güzelim, arabaya gidiyoruz..."

"Onur... Sen... ne yapmaya çalışıyorsun?" Durdu, yutkundu ve yüzüme bakarak derin bir nefes aldı.

"Elindeki her şeyi kendi üzerime geçiriyorum," dedi dünyanın en nefret dolu sesiyle, "Neyi var neyi yoksa... Hepsini."

"Ne?"

"Tuttuğu kiralık evler, kullandığı kiralık arabalar, kiraladığı yüzlerce adam... Hepsini neyle yapıyor sanıyorsun Zeynep? Parasıyla... Parası olmadığında Ender şuradan şuraya tek bir adım bile atamaz ve ben bu sefer kılımı bile kıpırdatmadan onun her şeyini elinden alıyorum... Cüzdanı elimde, banka kartları, kimliği, tüm parası... Her şeyi elimde. Üstelik artık adamlarının tamamının telefon numaraları da bende. Yani artık onlar onun adamları değil. Benim adamlarım... Ve şu an Ender onların elinde rehin durumunda. Kendisi bunun farkında değil fakat yakında öğrenecek. Yani için rahat

olsun, mumlarını yakıp günlüğünü tutabilirsin. Artık bir düşmanımız yok."

Şok içinde Onur'un yüzüne bakakaldığım sırada Onur beni elimden tuttu ve ben farkında bile olmadan arabaya kadar yürüttü. Tam o an beynimin uyuştuğunu hissediyordum. Arabaya binerken, kapı üzerime kapanırken ve hatta biz yola çıkarken bile bilincimin yerinde olduğunu hissedemiyordum.

"Yani..." diye bir fısıltı çıktı ağzımdan, "artık Ender'den korkmamıza gerek yok... Öyle mi?"

"Öyle... Artık korkması gereken kişi Ender... Benden korkmaya başlasa iyi olur."

Kar taneleri arabanın camına karşı açtıkları savaşı kazanırlarken radyoda çalıp kulaklarımı dolduran şarkı, "Siliniyor yavaş yavaş hüznüm gözlerimden..." diyordu.* Güçlendiğimi, hüznümün ve korkumun beni terk ettiğini hissediyordum. Karşımda hiçbir şeyi kalmayan bir adam vardı artık. Kralın tek bir askeri, tek bir atı, tek bir sarayı dahi kalmamıştı... Üstelik kralın kızı karşı safların en önünde kralın düşmanının elini tutuyordu... ***İşaretparmağından.*** Sanırım bu sefer Ender Zorlu'nun gerçekten de bittiğini hissediyordum. Tarihten silindiğini, yok olduğunu ve bir daha asla var olamayacağını...

(İki Ay Sonra)

"Sevgili Gece...

Artık neredeyse dört aylıksın... Ve birazdan doktora gidip senin cinsiyetini öğreneceğiz. Biliyorsun ki herkesin seni öğrenmesi annem ve babam açısından fazlasıyla olaylı geçse de şimdi herkes deliler gibi senin cinsiyetini merak ediyor. Üstelik sana güzel bir haberim de var... Dün fizik tedavi sırasında Burak Dayı'n sağ kolunun işaret parmağını oynatabildi... Bu da bize gösteriyor ki çok yakında diğer

* Gözde Öney - "İki Gölge". (ed.n.)

parmaklarını da oynatabilecek ve eski günlerine geri döneceğiz. Üstelik bugün bizim yeni evimize taşınmamızın birinci ay dönümü ve sanırım artık babanın ısrarlarına dayanamayıp sana bir oda yapmaya başlamamızı kabul edeceğim. Seni merakla ve heyecanla bekliyoruz... En sevdiğin şarkının ne olacağını, en sevdiğin rengin ne olacağını, en sevdiğin yemeğin ne olacağını, kaç yaşında yürüyeceğini, kaç yaşında konuşacağını, ilk kelimenin ne olacağını o kadar çok merak ediyoruz ki sürekli bunları konuşuyoruz... Mert Dayı'n dün sana çok güzel bir hediye getirdi. Ay şeklinde bir gece lamban var artık. Dedi ki, "Ay olmadan gece olur muymuş?" Sen dünyanın en parlak gecesi olacaksın, bunu her birimiz adımız gibi biliyoruz. Sana çok iyi bakacağız. Seni her şeyden koruyacağız, söz veriyorum...

– Annen."

"Zeynep... Hadi güzelim..."

"Geliyorum!"

Defterin kapağını kapatıp masamın çekmecesine yerleştirdikten sonra dikkatlice ayağa kalktım ve üzerime baharlık kırmızı ceketimi geçirip kapıya doğru ilerledim. Onur üzerindeki kot ceketle dünyanın en karizmatik bakışlarıyla beni bekliyordu.

"Geldim..." diye mırıldandım.

"Hoş geldin..." Alnıma bir öpücük kondurup kolunu omzuma koydu ve birlikte merdivenlere yöneldik. Merdivenleri yavaş yavaş indikten sonra aylarca süren karlı havanın sonunda bitmiş olmasının sevinciyle hâlâ soğuk olsa da artık titretmeyen havayı derin bir nefesle ciğerlerime doldurup arabaya doğru ilerledim.

"Hastaneden çıkınca şey yapalım diyorum... Annenleri, annemleri, Burak'ı ve Mert'i alıp hep birlikte yemeğe gidelim."

"Olur... Zaten hepsi bebeğin cinsiyetini öğrenmek için deliriyor. Sabahtan beri hepsiyle on kere filan telefonda konuştum."

"Seni yine az aramışlar. Beni en az yirmişer kez aradılar!" Gülüşerek yola çıktığımız sırada telefonumu çıkarıp yolun fotoğrafını çektim ve hem annemlerin hem Onur'un ailesinin hem Burak ve Mert'in bulunduğu mesajlaşma grubumuza fotoğrafı atıp altına bir mesaj yazmaya başladım:

"Yoldayız! Akşam kimseye söz vermeyin, hep birlikte yemek yiyeceğiz!"

Telefonun ekranını kapatıp çantama attıktan sonra arkama yaslandım. Onur elini elimin üzerine koydu. Başımı ona doğru çevirip dudaklarımı araladım.

"Heyecanlı mısın?" diye sordum.

"Heyecandan kalbim durmak üzere desem..." deyince gülümseyerek önüme döndüm.

"Sen heyecanlı mısın?"

"Sence heyecanlı mıyımdır?" Gülerek yola devam ettiğimiz sırada elimle karnımı okşuyordum. Sanırım hayatımın en heyecanlı günü bugündü. Benim de Onur'un da daha önce başka bir şey için bu kadar heyecanlandığımızı hatırlamıyordum. Hastaneye ulaşır ulaşmaz Onur'un kapımı açmasını beklemeden arabadan hızla indim. Onur'la el ele hastaneye doğru ilerleyip üst kata çıkıp doktorun odasının kapısını çaldık.

"Girin!" Doktor bizi gülerek karşıladığında heyecandan bacaklarımın titrediğini hissediyordum.

"Hoş geldiniz... Nasılız?" diye sordu bana bakarak.

"İyi sayılırım... Sancılarım ara ara devam ediyor ve bayağı uykulu bir süreçten geçiyorum. Yemek masasında uyuyakaldığım bile oldu!" Doktor gülerek başını salladı.

"Bu çok normal, zaten bol bol dinlenmen gereken bir hamilelik yaşıyorsun... Bol bol uyuman senin için en iyi tercih olur. O zaman sizi daha fazla bekletmeyeyim, çok heyecanlı olduğunuzu görebiliyorum. Uzanıp hazırlan ben geliyorum Zeynepçiğim."

Onur'dan destek alarak ayağa kalktım ve birlikte perdenin arkasına geçtik. Yatağa uzanıp kazağımı kıvırarak karnımı açtığımda

Onur yerinde duramıyor gibiydi. Ultrason makinesinin tuşlarına basıyordu.

"Bozacaksın!" dedim gülerek.

"Heyecandan ne yaptığımın farkında bile değilim şu an..." diyerek yanıma geldi ve ellerimi tuttu.

"Sakin ol..." diye fısıldadım.

"Sen de..." diyerek ellerimi öptü. Doktor perdeyi açıp içeri gülerek geldi ve karnıma kayganlaştırıcı sıvıyı döküp derin bir nefes alarak ulrason cihazını karnıma doğru tuttu.

"Hazır mıyız?"

"Hazırız," dedik aynı anda. Doktor uzun uzun ekrana baktı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Onur endişeyle.

"Bir sorun yok, değil mi?" diye devam ettim Onur'un cümlesine.

"Hayır, hayır... Bir sorun yok..." diyerek gözlerini kısarak uzun uzun ekrana bakmaya devam etti doktor. O sırada Onur bir kez daha korkuyla söze atladı.

"Emin misiniz?"

"Eminim, endişelenecek hiçbir şey yok. Öncelikle size ufaklık hakkında öğreneceğiniz ilk özelliği söyleyeyim... Öyle böyle değil gördüğüm en inatçı bebeklerden! Önünü dönmüyor sıpa!" Onur'la duyduğumuz sözlere gülüşerek ekrana baktığımız sırada Onur konuşmaya başladı.

"İlk özelliğini annesinden almış belli ki..."

"Hadi dön ufaklık... Hmm, dönecek gibi, bakın şurası göbeği. Biraz daha dönerse cinsiyetini öğreneceğiz..." Kalbim duracak gibi ekranı izlediğim sırada Onur'un elini o kadar sıkı tutuyordum ki bir daha o eli kullanabilecek miydi bilemiyordum.

"Evet... Aferin sana..." diyerek büyük bir gülümsemeyle bize döndü doktor.

"Bir kızınız olacak!" dedi heyecanla. Dolu gözlerle şok içinde Onur'a döndüğümde Onur'un kıpkırmızı olmuş, ne yapacağını bilemeyen, her an ağlamaya hazır yüzüyle karşılaştım.

"Kızımız mı olacak?" diye sordu Onur titreyen sesiyle.

"Kız mı!" dedim ben de doktor bir geri zekâlıya anlatır gibi tane tane bir kez daha açıklasın diye.

"Evet kız! Hadi bakalım, durumu da çok iyi. Vitaminlerimizi aksatmıyoruz ve bol bol moral depoluyoruz. Tam bir ay sonra sizi tekrar bekliyorum. Şimdi doğuma yetişmem lazım, siz hazırlanıp çıkabilirsiniz."

"Çok teşekkür ederiz!" dedim gözyaşları içinde.

"Görüşmek üzere, çok teşekkürler..." dedi Onur titreyen sesiyle.

"Zeynep..." diye fısıldadı Onur çıkan doktorun arkasından, "bizim bir kızımız olacak..."

"Evet..." dediğimde sesim tir tir titriyordu.

"Sana benzeyen bir kızım olacak..." Onur sevinçten ne yapacağını bilemez bir halde eğildi ve alnını karnıma yasladı.

"Annene benze, tamam mı güzel kızım? Her şeyinle... Saçınla, kaşınla, burnunla, dudaklarınla, kalbinle, ruhunla, her bir şeyinle annene benze... Çünkü bu dünyada başıma gelebilecek en iyi şey küçük bir Zeynep'e daha sahip olmak... Seni seviyorum... Seni seviyoruz..." Sonra doğruldu, dudaklarımdan uzun uzun öptü.

"Ve seni de seviyorum güzel kız..." diye fısıldadı, "bana dünyanın en güzel hediyesini verdin."

"Ben seni daha çok seviyorum," dedim gözyaşlarım Onur'un yanaklarını ıslatırken.

Son iki ay hayatımızın belki de en güzel iki ayıydı. Hiçbir sorun yaşamadan, hiçbir kaosun ortasında sıkışıp kalmadan, sadece kendimizi düşünerek, bazen en büyük derdimizin akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz olduğu, ailemizle ve sevdiklerimizle her zaman yan yana geçirdiğimiz bir iki ay geçirmiştik ve bu iki ayın sonunda şimdi artık biliyorduk ki bir de kızımız olacaktı. İnatçı mı inatçı, ufak bir kız çocuğu...

Gece...

Bizim Gece'miz...

Ay da bizim,
gece de bizim Zeynep...

14. Bölüm

Güzelim

Ay da bizim... gece de bizim Zeynep...

Sevgili Gece...

Benim güzel kızım...

Bugün itibariyle artık bir odan olacak. Bir yatağın, bir yastığın, bir dolabın, rengârenk ışıkların... Gece nasıl ki yıldızlarıyla geliyorsa her gün, biz de senin odanı yıldızlarla süsleyeceğiz, Ay'la... Sana söz veriyorum, biz yaşadığımız sürece asla karanlıkta kalmayacaksın.

– Annen.

Gece'ye yazdığım günlüğü yanımdaki komodinin çekmecesine koyduktan sonra yatağımdan dikkatli hareketlerle kalkıp oturma odasına doğru ilerledim. Onur'un dinlediği şarkının sesinin mutfaktan geldiğini duyarak yönümü mutfağa çevirip mutfak kapısından adımımı attım ve Onur'un bana kahvaltı hazırladığını gördüm.

"Günaydın... Sabah sabah bu romantizm nereden esti acaba?" Onur başını kestiği domateslerden kaldırıp gülerek bana baktı.

"Ben odadan çıkarken ne kadar güzel uyuyor olduğunu görseydin bu soruyu sormazdın. Hadi, masaya geçin bakalım."

Gülerek masaya oturduğumda Onur kestiği domatesleri tabağa diziyordu. Bu arada yanlış duymadınız, Onur artık benimle çoğulmuşum gibi konuşuyor. Mesela sabahları uyandığımı görünce, "Uyandınız mı?" diyor ve bu o kadar hoşuma gidiyor ki size anlatamam... Kendimi bu duruma kaptırmış bile olabilirim. Artık eve, "Biz geldik!" diyerek giriyorum mesela. Gece çoktan aramıza katıldı gibi sanki...

"Gece iyi uyuyabildin mi?"

"Sayılır... Beş altı kez uyandım... Artık kesintisiz uyuyamıyorum." Onur tabağıma omlet koyarken kaşlarını çattı.

"Peki, bu normal mi?" diye sordu endişeyle.

"Bilmiyorum. Diğer hamileliklerimi hatırlamıyorum!" Kıkırdayarak omletimden bir çatal aldığımda Onur eline telefonunu alarak karşıma oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kaşlarımla telefonunu göstererek.

"Annemlerin olduğu gruba yazıyorum, bu normal mi diye soracağım..." Bir de bu var bakın, artık benim annemden ve kendi annesinden "annemler" diye bahsediyor ve bunu her söylediğinde ben eriyorum.

"Onur saçmalama, normaldir tabii ki!"

"Olsun, sormazsam içim rahatlamaz." Mesajını yazıp telefonu masaya bıraktıktan sonra kahvaltımızı yapmaya başladık.

"Yarım saat sonra bebek odasının tüm eşyaları gelecek, Burak ve Mert'i de çağırdım. Üç dört saate odayı bitiririz diye düşünüyorum... Tabii Burak ve sen hiçbir şeye karışmayıp sadece izleyeceksiniz... Mert ve ben halledeceğiz."

"Burak'ın kolu sakat, onu anladım da ben neden karışmıyorum?"

"Güzelim sen içinde insan taşıdığının farkında mısın?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"İnsanlar hamileyken neler yapıyor bir duysan şoka girersin. Ben alt tarafı bebek odasının yapımına yardım etmekten bahs-AH!" diyerek elimi karnıma götürdüğümde Onur korkuyla yerinden kalkıp bana doğru eğildi.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle. Başımı ağır ağır kaldırıp yüzüne gülerek baktım.

"Tekme attı!"

"Kim!" diye sordu Onur öfkeyle.

"Kim olabilir? Gece! Bana tekme attı!"

"Ne?" Onur kafası karışmış bir halde bir bana bir karnıma baktı.

"Ah!" dedim bir kez daha, üzerimdeki tişörtü sıyırıp karnımı açtım ve işte o an hayatımızın en mucizevi anını yaşadık. Karnımın alt kısmındaki oynamayı ikimiz de görebiliyorduk.

"Bu..." dedi Onur nutku tutulmuş bir şekilde, "onun... ayağı mı?"

"Evet!" Büyük bir kahkaha attığım sırada Onur elini ağır ağır yaklaştırıp karnıma koydu. Karnımdan gelen üçüncü bir tekme hissi bu sefer direkt olarak Onur'un eline çarptı.

"Bana da tekme attı..." dedi şok içinde. Resmen nutku tutulmuştu.

"Şu an bizi dövüyor farkında mısın?" dedim kahkahalarla. Ama Onur dediklerimi duymuyordu bile. Öylece karnıma bakıyordu.

"Hayatımda yaşadığım en garip an..." diye mırıldandı titreyen sesiyle, "en değişik... en özel... hatta en güzel..."

"Benim de..." diye mırıldandım eğilerek alnımı önümde eğilmiş karnıma bakan Onur'un alnına yaslayarak.

"Hareket ediyor... Resmen içinde hareket ediyor..."

"Mucize..." dedim, "buna başka ne denir ki?" Onur dolmuş gözlerini gözlerime çevirip derin bir nefes aldı.

"Bizim mucizemiz... Ama çok acıktığı için bize tekme atıyor olabilir. O yüzden hemen yemek yemeye devam ediyorsun." Gülerek önüme döndüğümde Onur da masanın karşısına geçmiş benim tabağıma peynir ve salatalık diziyordu.

"Ne oldu, korktun galiba, yemek vermezsek bu çocuk bize ne yapar diye," dedim ufak bir kahkaha atarak.

"Annesine çektiğini bir kez daha anladım..." diye mırıldanarak yemek yemeye döndüğü sırada ıhlamurumdan bir yudum aldım.

"Uykumu açamıyorum... Neredeyse kafamı masaya koyup uyuyacağım şimdi..."

"Kahvaltını yapıp odaya geçip uyu güzelim. Hem biz de işleri bitirelim... Kendini boşu boşuna zorlama bize yardım etmek için," derken istemeye istemeye başımı salladım.

"Bir yarım saat kestirebilirim, sonra gelip size yardım ederim. Ah!" diyerek elimi karnıma götürdüm hissettiğim dördüncü tekmeyle.

"Ne oldu?"

"Yine tekme attı!" Onur kocaman bir kahkaha attı.

"Çalışmak istemiyor, uyumak istiyor işte anlasana!" Onur gülerek konuşurken çalan kapı ziliyle ayağa kalkıp kapıya yöneldi. O sırada ben de karnımı okşuyordum.

"Sakin ol..." diye mırıldandım karnıma, "şiddetle hiçbir sorunu çözemezsin..."

"Hoş geldiniz, mutfağa geçin kahvaltı masası hâlâ duruyor..." Onur, Burak ve Mert'i içeri alırken onlarla birlikte eve çok güzel bir simit kokusu girdi.

"Simit mi aldınız?" diye seslendim içeri.

"Hemen hissetti ya..."

Burak gülerek mutfağa girerken hemen ardından Mert gülümseyerek elinde dört simitle içeri girdi. İkisi de beni tek tek yanağımdan öpüp simitleri masaya bırakırlarken Onur onlara çay koyuyordu.

"Ne yaptınız, eşyalar geldi mi?" diye sordu Mert.

"Hayır, yarım saate gelecekmiş."

"Biz de Gece'yle uğraşıyorduk..." diye mırıldandı Onur masaya çayları koyarken.

"Gece'yle uğraşıyorduk derken?" Mert sorusunu sorarken Burak kaşları çatılmış bir şekilde karnıma bakıyordu.

"Sabahtan beri tekme atıyor." Onur'un açıklamasıyla Mert gürültülü bir kahkaha atarken Burak'ın kaşları hâlâ çatıktı.

"Tekme mi atıyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet... Tam şu an atıyor mesela! Gel, bak..." diyerek karnımı açtım. Burak da Mert de merakla önümde eğilirken Onur başımızda dikilmiş gülerek bizi izliyordu.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu Burak karnımın hareket halindeki kısmına elini uzatarak. Başımı salladım.

"Tabii ki." Burak karnıma elini koyup tekmeyi hissedince şok içinde geri çekildi.

"Abi bu ne? Elim acıdı resmen! Sabahtan beri böyle tekme mi atıyor?"

"Evet!" dedim gülerek.

"Ve siz buna gülüyorsunuz..." dedi Burak. "Polisi filan arasanıza abi, bildiğiniz tekme atıyor!" Kahkahalarla Burak'ı dinlediğimiz sırada o da gülmeye başladı.

"Tamam bu sefer şakaydı... Geçen gün kardeşim de annemin karnında tekme atıyordu... Tanıdığım herkes hamile, artık alışığım böyle şeylere..." Hepsi yerlerine geçerken karnımı kapattım ve uyku sersemliğiyle art arda üç kez esnedim.

"Uykun mu var?" diye sordu Mert bana simit uzatırken.

"Birkaç gündür sürekli uykum var..."

"O sebeple Zeynep biz odayı yaparken uyuyacak." Onur'a gözlerimi devirerek ıhlamurumdan bir yudum daha aldım.

"Yarım saat uyuyup sonra size yardıma geleceğim... Bakmayın siz Onur'a." Birlikte sohbet ederek kahvaltımızı yapmaya devam ettiğimiz sırada Mert haftalar sonra ilk kez Ender'in konusunu açtı.

"Ender ne durumda?" diye sordu Onur'a kaşlarını çatarak. Onur önce boğazını temizleyerek beni işaret etti.

"Doğru ya, Zeynep'in yanında konuşmayacaktık... Unuttum salak gibi!" Gözlerimi devirerek sıkıntılı bir nefes verdim.

"Tabii ki konuşacaksınız. Ender'in durumu hakkında bilgi almak benim de hakkım..."

"Ender'in durumu aynı... Tüm adamlarının parasını artık ben ödüyorum ve onu saklandığı o evde tutuyorum... Bu kadar basit.

Her şeyi bende. Bu saatten sonra da o evden çıkması ve bizim karşımıza bir kez daha çıkması imkânsız. İçiniz rahat olsun. Sıkıntı yok."

Masada oluşan birkaç saniyelik sessizlikten sonra ıhlamurumu bitirip ayağa kalktım. Onlara yarım saat kestireceğimi söyleyerek mutfaktan çıktım ve uykusuzluktan bayılmak üzere olduğumu hissederek yatak odamıza doğru ilerledim. Yatak odasına girer girmez kendimi yatağa attım ve belki de sadece birkaç saniye içinde uykuya daldım. Rüyadan rüyaya koşarken, arka planda duyduğum sesleri takip ederek kaç dakikadır uyuyor olduğumu hesaplamaya çalışarak, ara ara uyanıp tekrar uyuyarak bölük pörçük bir uyku sonrasında uyandım. Esneyerek yatağın üzerinde unuttuğum telefonumu aldım ve saate baktım. Şok içinde doğrulduğumda tam altı saattir uyuyor olduğumu fark ettim.

"Hay Allah'ım o kadar oldu mu!" diye söylenerek yataktan kalktım ve aynanın karşısında saçlarımı tepeden topuz yaptıktan sonra esneyerek yatak odasından çıktım. Hava yeni yeni kararmaya başlamıştı. Evin içi oldukça sessizdi. Önce gözlerimi zar zor açmaya çalışarak oturma odasına girdim. Onur koltuğa oturmuş perdenin arasından dışarıyı izliyordu.

"Neden beni uyandırmadın?" Başını perdenin arasından bana doğru çevirdiğinde yüzünde yorgun bir ifade vardı.

"İnan bana seni uyandırmayı denedim güzelim... Ama sen uyumak istedin. Hatırlamıyorsun, değil mi?" Başımı sallayarak yanına doğru ilerledim ve tam önüne oturup sırtımı göğsüne yasladım. Beni sol koluyla sarıp yanağımı defalarca öperken perdeyi araladı.

"Yağmur yağıyor..." diye mırıldandı. "Onu izliyordum..." Derin bir nefes alıp aralık camdan yağmur kokusunu içime çektim.

"Sen de İstanbul'u özledin mi?" diye sordum dolan gözlerimle.

"Nereden aklına geldi bu şimdi?"

"Bilmem... En son böyle gök gürültülü bir yağmur yağdığında İstanbul'daydık... Yağmurun kokusunu içime çekince bir anda aklım eskilere gitti. Sen de özledin, değil mi?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. Hüzünle başını salladı.

"Özlemez miyim... Tüm hayatımız, tüm anılarımız, her şeyimiz orada kaldı... Ama bak Eskişehir bize yepyeni bir hayat sundu. Mutluluğu burada bulduk. Savaşa İstanbul'da başladık ama Eskişehir'de kazandık... O yüzden buranın yeri de benim için hep ayrı kalacak." Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Peki, sence bir gün İstanbul'a tekrar döner miyiz? Tüm sular durulduğunda..."

"Bilmem... Dönmek mi istiyorsun?"

"Bilmiyorum... Sadece... orayı gerçekten özledim..."

"Eğer bir gün sular gerçekten durulursa ve sen hâlâ istiyor olursan döneriz güzelim. Yeter ki sen iste..." Gözlerimi kapatıp sırtım Onur'un göğsüne yaslı bir şekilde uzun uzun yağmurun sesini dinledim. Tenim onun tenine değdikçe, sırtımı onun göğsüne yasladıkça dinleniyordu vücudum. Sesini kulaklarımda hissettiğim her an gerçekten nefes alıyor olduğumu hissediyordum. "İşte," diyordum içimden, "işte şimdi yaşıyorum..."

"Aaa," dedim bir anda şaşkınlıkla, "siz odayı bitirdiniz mi? Ben onu tamamen unuttum!" Doğrulup yüzüne baktığımda Onur gülümseyerek başını salladı.

"Bitirdik... Görmeye hazır mısın?"

"Hazırım!" Heyecanla başımı salladım ve Onur'un elini tutup dikkatlice ayağa kalktım. Birlikte Gece'nin odasına doğru ilerledik. Onur kapının kolunu tutup açmadan bana doğru döndü.

"Gerçekten hazırsın, değil mi?"

"Hazırım..."

Onur odanın kapısını açar açmaz derin bir nefes alıp ağır adımlarla girdim içeriye... Siyah ve sarının dans ettiği odada başka hiçbir renk yoktu. Bunu ben istemiştim... İstemiştim ki siyah geceyi temsil ederken, sarı ay ve yıldızları temsil etsin... Sapsarı duvarlar, siyah perdeler... Minik sarı yastıklar ve siyah battaniyeler... Tavandaki fosforlu yıldızlar, duvardaki ay şeklindeki gece lambamız... Dolu gözlerle Onur'a doğru döndüm ve tam o an kapının yanındaki duvara kesilmiş kartonlarla yazılmış yazıyı gördüm...

"Ay benim, gece senin..."* yazıyordu duvarda kocaman harflerle. Bir anda kendimi tutamadım ve yerdeki sarı halının üzerine oturdum.

"İyi misin Zeynep?" Onur telaşla önümde eğildiğinde öylece gözlerimden akan yaşlarla yerde oturmuş duvardaki bu yazıya bakıyordum. Halsizce başımı salladım. Bu sözleri uzun zaman sonra bir duvarda görmek bana eski odamı hatırlatmıştı. Titrek bir nefes aldım...

"İyiyim, duygulandım..."

"Bak, sana bir sürprizim daha var..." dedi Onur yerinden doğrulurken. Bebek beşiğinin yanındaki masada duran küçük bir kutuyu aldı ve yanıma döndü.

"Bu ne?"

"Bu bir müzik kutusu..."

"Bana mı aldın?"

"Evet... Burayı çevirince müzik çalıyor... Çevir bakalım." Titreyen ellerimle müzik kutusunu alıp kenarındaki çubuğu çevirdim yavaş yavaş. Bu bizim şarkımızdı. Bu sözlerini duvarlara yazdığımız o şarkının ta kendisiydi...

"Ay benim, gece senin..." diye eşlik ettim şarkıya güçsüzce sol gözümden ufak bir damla yaş akarken.

Onur elini uzattı, elimi tuttu ve bana sessizce fısıldadı:

"Ay bizim... gece de bizim Zeynep..."

Gözyaşlarım arasında gülerek ona doğru uzandım ve ona sıkıca sarıldım. Müzik kutusu yanımızda aynı sözleri tekrar edip dururken bir bebek odasının ortasında yerdeki halının üzerinde oturmuş birbirimize sarılıyorduk.

"Sen benim hayat arkadaşımsın..." diye fısıldadım kulağına.

"Sen benim her şeyimsin," dedi tok sesiyle.

O geceyi orada geçirdik. O yuvarlak sarı halının üzerinde sırtımızı ardımızdaki beşiğe yaslayıp müzik kutusundan çalan şarkıyı tekrar tekrar başa sararak ve gözlerimizi cama vuran yağmur damlalarından

---

* Son Feci Bisiklet'e ait "Elektrot" adlı parçaya gönderme. (ed.n.)

ayırmadan... Bugün de zamanı burada durdurmayı seçmiştik işte. Belki de burası bizim zaman makinemizdi artık.

"Her şey birkaç aydır yolunda gidiyor... Ya her şey bir anda yeniden bozulursa Onur?"

"Sen benim buna izin vereceğimi mi sanıyorsun Zeynep?"

"Peki, ya bizim iznimize kalmadan her şey bozulursa?"

"O zaman... her şeyi yeniden düzeltiriz. Daha önce yaptık, yine yaparız..." Burnumu çekerek başımı omzuna yasladım.

"Hani sana bir keresinde daha ne kadar burada kalacağız diye sormuştum... Hatırlıyor musun? Sen de sonsuza kadar demiştin..."

"Hatırlıyorum..."

"Doğru söylemişsin... Bak, sonsuzluğun tam ortasındayız." Onur saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Sonsuzluğun sadece başındayız Zeynep... Ve hep başında kalacağız..."

Birkaç dakika boyunca öylece yağmuru izledik. O an dünyanın en konforlu yeri bu halının üzeriydi bizim için. Elleri ellerimde, ela rengi gözleri geceyi aydınlatan Ay gibi benim geceye benzeyen karanlık gözlerimdeydi.

"Acaba ilk kelimesi ne olacak?" diye mırıldandım elimi karnıma götürerek.

"Şey diyormuş... Kayantina." Gülerek başımı kaldırdım.

"Ya da şey diyormuş... Güzelim! Bana o kadar çok güzelim diyorsun ki Gece'nin ilk kelimesinin bu olacağından emin gibiyim şu an." Onur gülerek başını salladı.

"Ona da güzelim diyeceğim... Bu yüzden haklısın, muhtemelen kendi ismini de 'Güzelim' sanacak ve bu sebeple ilk kelimesi bu olacak." Sonra Onur bir anda durgunlaştı ve bana doğru döndü.

"Sana bir şey soracağım..." dedi tereddütle beni kollarımdan tutarak.

"Sor..." Yutkundu ve soracağı soruyu sormakta tereddüt eder gibi önce etrafına bakındı.

"Onur ne kadar zor bir şey soracak olabilirsin ki?"

"Ne tepki vereceğini ve ne hissedeceğini düşünüyorum..." Dikkatle yüzüne bakmaya başladım. Bana sormaktan bu kadar çekineceği ne olabilirdi ki?

"Ne tepki vereceğim bana kalsın... Sor hadi."

"Tamam..." dedi ve derin bir nefes alıp konuşmaya başladı:

"Hiç gerçek annenin kim olduğunu, nasıl biri olduğunu merak ettin mi?" Bir anda duyduğum sorunun içimde yarattığı sızı hissiyle gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim, sormamışım say! Ben ne kadar aptalım ya... Sorduğum soruya bak. Beynimi s*keyim!" Gözlerimi tekrar açtım ve konuşmaya başladım.

"Senin aptallığın değil, merak etmekte haklısın... Ama benim için bu dünyada tek bir anne var. Onun da kim olduğunu biliyorsun... Ha, tabii ki ara ara aklıma geliyor, merak ettiğim şeyler oluyor..."

"Ne mesela?" diye sordu Onur yüzüme ilgiyle bakarak.

"Bilmiyorum... Mesela nasıl görünüyor, ona benziyor muyum, saçları nasıl, gözleri nasıl... Böyle şeyler."

"Ender'e benzemediğine göre annene benziyorsundur... Eminim ki güzel bir kadındır. Seni bu konuyu açarak üzdüysem özür dilerim güzelim... Sadece ara ara merak ediyorum senin bunları düşünüp düşünmediğini." Hüzünle omuz silktim.

"Yani... herkes merak eder. Ara ara acaba beni hiç merak edip araştırdı mı diye merak ettiğim de oluyor. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da doğar doğmaz beni bırakıp gittiği ve bir daha hiç arayıp sormadığı düşüncesi bazen beni üzüyor..." Onur tereddütle bir bana bir pencereye baktı. Sonra beni şoka sokan o cümleyi söyleyiverdi.

"Aramış... Hem de bayağı aramış..."

"Ne?" dedim titreyen sesimle. "Kim aramış? Neyi aramış?"

"Gerçek annen... Seni çok aramış Zeynep..." Onur'dan duyduğum cümlenin şokuyla ne hissedeceğimi bile bilemez bir halde donakaldım.

"S-sen..." diye kekeledim, "sen nereden... nereden biliyorsun?"

"Araştırdım... Bir de anneme sordum tabii... Annem seni Ender'den kurtarmak için şimdiki ailene evlatlık verdikten sonra gerçek annen defalarca gelip seni geri almak istemiş. Fakat annem senin evlatlık verildiğin ailenin adresini bile bilmediği için elinden hiçbir şey gelmemiş. Sonra ben kadının ismini öğrenip bir araştırma yaptım, babam sağ olsun polis arşivinden bilgi almamı sağladı..."

"Onur ben bunları bilmek istemiyorum," dedim bir anda acı içinde. "Lütfen..."

"Özür dilerim! Gelmiş geri zekâlı gibi anlatıyorum bir de... Sadece ve sadece terk edilmiş hissetmeni istemediğim için anlattım. Unut bunları..."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmadan öylece, sadece Onur'un söylediklerini düşünüp durdum. Demek beni geri almak istemişti... Demek beni bırakıp aklından da çıkarmamıştı. Peki, ya beni geri alabilseydi? Ya beni geri alabilseydi ve ben şimdiki ailemi hiç tanımasaydım?

"Sonra ne yapmış?" diye sordum acı içinde bir sesle. "Aramaya devam etmiş mi?"

"Anlatmamı istemiyordun... Duymak istediğine emin misin?"

"Evet... İstiyorum."

"Seni çok ama çok uzun yıllar boyunca hep aramış. Ama tek başına güçsüz bir kadınmış işte, başaramamış... Son birkaç yıldır da onun hakkında hiçbir şey duyup bilen yok. Ama daha dört yıl öncesine kadar seninle ilgili karakola başvurmuş. Sonra ne oldu bilmiyorum... Eğer istersen araştırmaya devam edeceğim. İster misin?" Zar zor yutkundum ve gerginliğimi atmak için saçlarımı açıp bir kez daha topladım.

"Bilmiyorum..." dedim stres dolu bir sesle.

"Düşün, acelemiz yok güzelim... Eğer ona ne olduğunu bilmek istersen, hatta eğer bir gün onunla tanışmak istersen ben buradayım

ve bunu sana mümkün kılacağım. Merak etme..." Başımı salladım ve hayatımda ilk defa tırnağımı yemeye başladım. Onur gülümseyerek elimi ağzımdan çekti ve ayağa kalkıp bana elini uzattı.

"Tırnak yemeye de başladığına göre artık seni doyurabiliriz! Hadi kalk, annen sen uyurken mantı getirdi..." Burnumu çekerek ayağa kalktım ve Onur'un elinden tutarak mutfağa doğru ilerledim. Birlikte mutfak masasına oturup televizyon kanallarında gezerek yemeğimizi yedik. Onur uzun zaman sonra ilk kez mutfağı toparlarken ona yardım etmeme izin verdi. İzin verdi derken, çatal ve kaşıkları bulaşık makinesine koymama izin verdi!

"Hadi oturma odasına geç, bir film seç... Ben de patlamış mısır ve çay yapıp geliyorum."

"Tamam..." dedim ve o dolabı açarken ona arkadan sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim... her şey için..." Yüzünü bana doğru döndü ve elini yanağıma koydu.

"Asıl ben teşekkür ederim... var olduğun için... Hadi koş, film seç..." Kapıya doğru koşar adım yöneldiğimde Onur'un sesini duydum.

"Koş derken cidden koş demedim! Koşma!"

Gülerek yürümeye başladım ve oturma odasına geçtim. Koltuğa oturup koltuktaki kırmızı battaniyemizin altına girdim ve film seçmeye başladım. Bir zamanlar her günüme hayatımın en kötü günü derken, bu aralar her günüme hayatımın en güzel günü diyordum... Hayat buydu işte, zıtlıkların uyumunun oluşturduğu bir bütündü... Bir gün ölüp bir gün doğmaktı, bir gün ağlayıp bir gün gülmekti. O yüzden tam şu an ağlıyorsan bil ki, belki yarın güleceksin... Hayatın senden ne alacağı ve sana ne vereceği hiçbir zaman belli değil. O yüzden sevdiğin her şeye ve herkese sıkı sıkı tutun. Sevmediğin, korktuğun, seni mutsuz eden her şeyi de bırak artık. Onları tutan sensin... Sen bırak ki hayatın onları senden alıp götürmek için acele etsin...

"Evet, patlamış mısırlarımız hazır..."

"Filmimiz de hazır!"

"Ne izliyoruz?"

"Romeo ve Juliet..."

"Ciddi misin?" Gülerek başımı salladım.

"Seninle hiç oturup da baştan sona izlemedik bu filmi... Hayatımızın her anı Romeo ve Juliet replikleriyle geçti fakat ne kitabını okuduk ne bir filmini izledik. Artık vakti geldi diye düşünüyorum Sevgili Romeo?" Onur gülümseyerek başını salladı.

"Vakti çoktan gelmişti, izlemek için çok geç kalmışız..."

"Hayır Onur... Biz sonsuzluğun en başındayız. Sonsuzlukta geç kalmak yoktur."

"O zaman başlayalım Sevgili Juliet..."

"Başlayalım..."

"Ama önce sizi bir kere öpebilir miyim?" diye sordu Onur etkileyici sesiyle. Başımı sallayarak dudaklarımı ona doğru uzattım. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve o meşhur Romeo ve Juliet repliğini fısıldadı kulaklarıma...

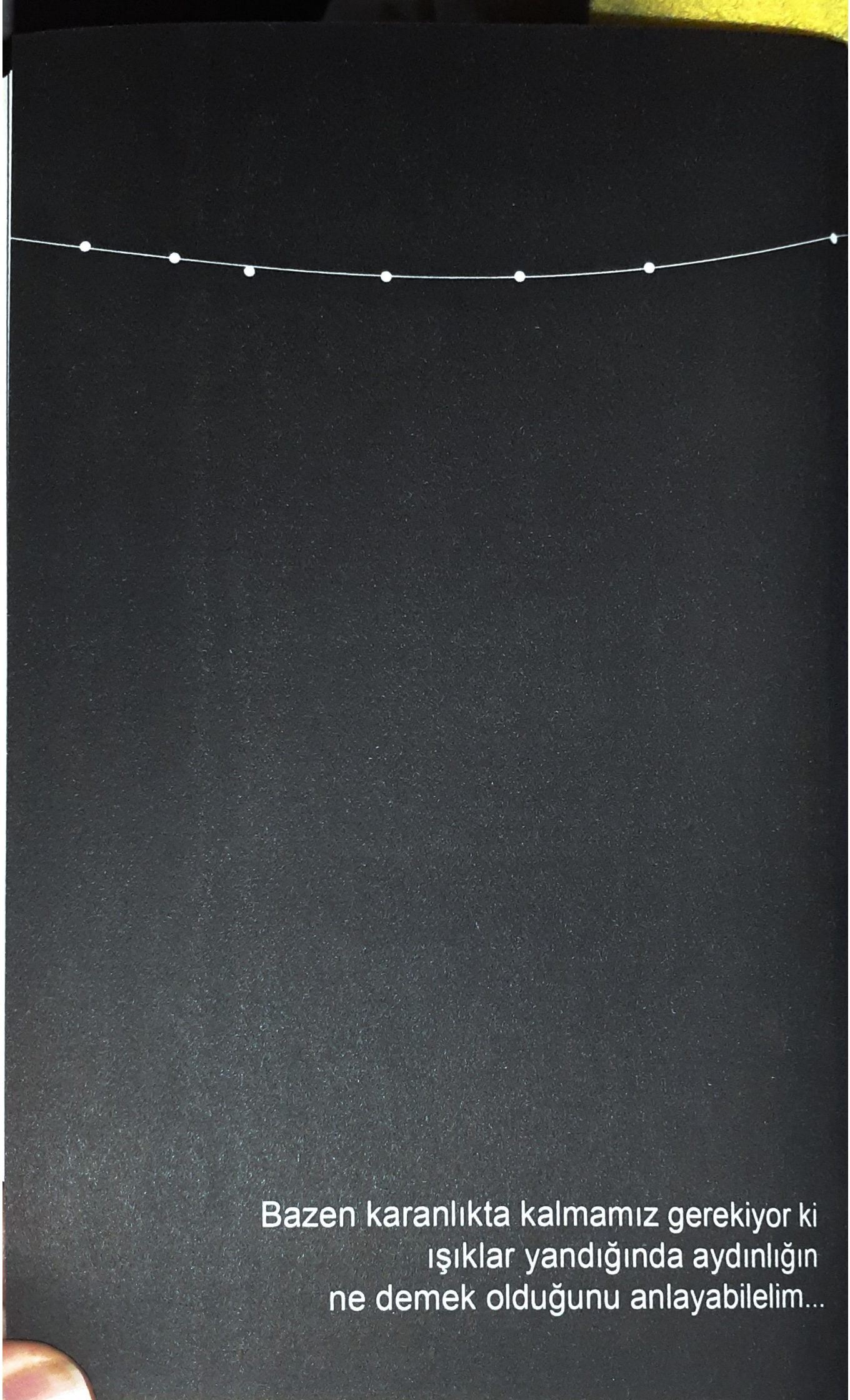
"Dudaklarınla dudaklarım arındı günahtan Juliet."

*"O zaman günah benim dudaklarımda şimdi Romeo..."**

Hayallerimden de öte bir masaldı yaşadığımız. Hani masallarda prens ve prenses birbirlerine kavuşmak için önce bir sürü şeyle savaşır ya... Devlerle, ejderhalarla, cadılarla, canavarlarla... Size yemin ederim bu zamana kadar yaşadıklarımızın tüm bu saydıklarımızla savaşmaktan tek bir farkı dahi yoktu. Evet, hepsiyle savaşmıştık. Birbirimize kavuşmuştuk. Fakat içimde hâlâ beni rahatsız eden o "Ya bitmediyse?" hissinden asla kurtulamıyordum. Ya bitmediyse? İşte o zaman biz ne yapardık? Bu kadar darbe aldıktan sonra bir darbeyle daha ayakta kalabilir miydik?

---

* William Shakespeare, *Romeo ve Juliet,* I. Perde V. Sahne. (ed.n.)

Bazen karanlıkta kalmamız gerekiyor ki
ışıklar yandığında aydınlığın
ne demek olduğunu anlayabilelim...

15. Bölüm

Ay ve Gece

Bazen karanlıkta kalmamız gerekiyor ki ışıklar yandığında aydınlığın ne demek olduğunu anlayabilelim...

"Günaydın güzelim..." Kulağımda hissettiğim fısıltıyla birlikte bilincimin rüyalarımdan gerçekliğe çekildiğini hissettim.

"Hadi uyan, bugün seni kahvaltıya götürüyorum." Gözlerimi odaya sızan güneş ışığıyla birlikte araladığımda saatin normal uyanma saatime göre erken olduğunun farkındaydım. Onur ise çoktan uyanmış ve hazırlanmıştı, benim aksime çok da enerjik görünüyordu. Gözlerimi ovuşturup ona şaşkınlıkla baktığımda bana hayranlıkla bakıyordu.

"Hadi, ne giyeceksin diye düşünmene de gerek yok üstelik. Ben her şeyi hazırladım..."

"Neden?" diye soruverdim bir anda şaşkınlıkla. "Yoksa bugün özel bir gün mü? Ben mi unuttum? Onur özür dilerim... Bu aralar her şeyi unutuyorum..."

"Hayır, hayır güzelim... Unuttuğun hiçbir şey yok. Sadece kahvaltıya gidiyoruz, bu kadar. Hadi, gel sana yardım edeyim."

Beni kolumdan tutup dikkatlice kaldırarak yatağa oturttu. Ben gözlerim kapalı bir şekilde uyuklamaya devam ederken üzerimdeki geceliği çıkarıp üzerime yeni bir elbise geçirdi. Gözlerimi aralayıp baktığımda bu elbisenin beyaz, uzun ve omuzları düşük bir elbise olduğunu gördüm. Yani hiç de benim tarzım olmayan bir elbise.

"Bunu sen mi aldın?" diye sordum şaşkınlıkla. Başını salladı.

"Evet... Beyazın sana çok yakışacağını düşündüm. Bir de bu babetleri aldım." Onur taba rengi babetleri ayağıma geçirip iplerini bileğime bağlarken aynada kendi görüntümle karşılaştım.

"Benim yüzüm şişkolaşmış, fark ettin mi?" diye sordum hüzünle. Onur gülerek başını kaldırdı.

"Eh, biraz... Ne güzel işte, sen kilo aldıkça evrende yer kaplayan Zeynep artıyor. Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?" Gülerek koluna vurdum ve dikkatlice ayağa kalktım.

"O zaman sen içeri git, ben hafif bir makyaj yapıp saçlarımı düzeltip geleyim..."

"Tamam, ben içeride bekliyorum..." Onur odadan çıkar çıkmaz aynamın karşısına geçip dudağıma hafif bir ruj sürdüm. Gözlerime beceriksizce eyeliner çektikten sonra kirpiklerimi rimelle dolgunlaştırdım ve biraz da allık kullanarak yüzüme renk verdim. Makyaj konusunda ne kadar beceriksiz olduğumu görüp kendimi tebrik ettikten sonra, uzun ve düz saçlarıma aceleyle yine beceriksizce bir fön çektim.

"Üzgünüm Onur, daha fazla uğraşamayacağım..." diye mırıldanarak odadan çıktım ve koridordan yavaş adımlarla geçtim.

"Zeynep, hazır mısın güzelim?"

"Hazırım ama güzel değilim!" diyerek oturma odasına girdiğimde Onur yüzüme bir kez daha hayranlıkla baktı.

"Bu mu güzel olmayan halin?"

"Bu."

"Şimdi sana uzun zamanlar önce dediğim gibi, 'Güzelsin işte kes sesini!' desem ne yaparsın acaba? Kavga ederiz, değil mi?" Gülerek başımı salladım.

"Kavga ederiz Onur, kesinlikle kavga ederiz."

Gülüşerek kapıya doğru ilerlediğimiz sırada Onur bana kot ceketimi giydiriyordu. Evden çıkıp birlikte merdivenlerden aşağı indik. Asansör kullanmayı istememin sebebi en azından merdivenlerden inerken de olsa biraz hareket halinde olabilmemdi. Merdivenlerden inip yağmurlu havaya çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Mis gibi yağmur kokusu tüm sokağı sarmıştı. Onur'la el ele arabaya doğru yürürken özellikle yavaş yürüyordum. Çünkü yağmurda ıslanmayı çok özlemiştim...

"Nerede kahvaltı yapacağız?"

"Az ileride yeni bir mekân açılmış... Dün önünden geçtim, çok güzel görünüyordu."

"Az ilerideyse neden arabayla gidiyoruz, yürüsek olmaz mı?" Onur tam arabanın kapısını açacakken tereddütle durdu.

"Sen ıslanma diye arabayla gidelim dedim..."

"Yapma ama! Biz seninle defalarca yağmurda da kaldık karda da. Kapat arabanın kapısını, yürüyeceğiz! Hadi! Hatta ve hatta... Koşacağız. Hadi Onur Boysan. Benimle sokağın sonuna kadar yarışmaya var mısın?" Onur arabanın kapısını kapatıp yanıma geldi.

"Tamam, yürüyoruz. Koşmak yok."

"Ne sanıyorsun? Koşarsam bebeğin alttan kayıp düşeceğini mi? Hiçbir şey olmayacak!"

"Zeynep, lütfen güzelim... Tehlikeli sularda yüzüyorsun."

"O zaman yüzmeyi bırakıp koşalım, hadi!"

"Hayır, böyle bir şey olmayacak."

"Korkuyorsun... Değil mi? Yenileceğini bildiğin için resmen benden korkuyorsun."

"Zeynep saçmalama. Tabii ki korkmuyorum."

"Hadi o zaman!" dedim elimle sokağın sonunu göstererek. "Başlıyoruz, bir... iki... üç..."

Hiç tereddüt etmedi, benimle aynı anda koşmaya başladı. Kahkahalarla onun yanında koşarken kendimi o kadar mutlu hissedi-

yordum ki sanki özgürlüğümün tadını koşmaktan alıyordum. İki çocuk gibi upuzun sokağımızın sonuna kadar koştuk. Yarışmanın kazananı ben oldum. Ama maalesef hakkımla kazanamadım... Onur sırf üzülmeyeyim diye resmen bilerek kaybetti!

"Korkak..." diye mırıldandım, "gerçekten yarışsaydın yine ben kazanacaktım! Ama sen korktuğun için bilerek kaybetmişsin gibi yaptın..." Onur nefes nefese elimi belime koyarak beni caddeye doğru çevirdi.

"Yarıştığım sensen kaybeden olmaya razıyım Zeynep. Sana karşı kazanmak, isteyeceğim son şey..."

"Öyle mi Romeo? Hadi bir kez daha yarışalım!" Onur gözlerini devirip beni karşı yoldaki bir ara sokağa soktu.

"Beş dakika önce ben seni giydirirken uyuyordun, ne bu enerji?"

"Yağmurlu havalar bana enerji veriyor... Bu arada çok yürümedik mi? Sen uzak olmadığını söylemiştin..." Onur gülerek yüzüme baktı.

"Ne oldu, yoruldun galiba?"

"Yani... Yorulmadım diyemem..."

"İşte bu yüzden sana koşma demiştim. Az kaldı güzelim, şu sokağın sonundan caddeye çıktığımızda hemen orada..."

Birlikte beş dakika daha yürüdükten sonra caddeye doğru döndüğümüzde bizi yeni açılış yapan bembeyaz balonlarla süslenmiş bir mekân karşıladı. Mekânın önünde durduğumuz sırada gözlerim içeride gördüğüm tanıdık yüzlerle birkaç saniyeliğine donakaldı. Annem, babam, Onur'un anne ve babası, Mert, Burak ve hatta Mert'in ailesi, Burak'ın ailesi, hepsi buradaydı...

"Neden?" diye sordum Onur'a şaşkınlıkla. Onur bana kaşlarıyla mekânın kocaman tabelasını işaret ettiğinde başımı kaldırıp üzerindeki yazıyı okumaya başladım.

"Ay ve Gece"

"Ne?" gibi bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından. O an orada olan hiçbir şeye anlam veremiyordum. Herkes neden buradaydı? Buranın ismi neden Ay ve Gece'ydi?

"Onur?" dedim titreyen sesimle, "Ne oluyor? Hiçbir şey anlamadım..."

"Burası artık senin..."

"Ne?"

"Burası senin Zeynep... Senin, bizim... Hepimizin..."

"Gerçekten anlamıyorum," dedim beynim durmuş gibi.

"Şöyle anlatayım, annen uzun zamandır anneme yemek yapmayı öğretiyor... Mantıdan başladılar, yaprak sarmasına, oradan salatalara, oradan tatlılara... Benim annem de kahveler konusunda resmen bir uzman. Bir gün sen uyurken hep birlikte oturup konuşurken babam dedi ki: Bir yer mi açsak? Sabahları kahvaltı, öğlenleri tatlı, kahve ve çay, akşamları restoran konsepti. Sonrası malum, sana belli etmeden burayı hazırlayacağız diye gecemiz gündüzümüze karıştı. Sonunda her şey hazır..."

"Ben... yani... şu an... İsmini Ay ve Gece mi koydunuz?" dedim gözyaşları içinde.

"Evet... Sen olsaydın sen de öyle yapardın, değil mi?" Gözyaşları içinde başımı salladım ve ona sıkı sıkı sarıldım. Onur elimi tutup beni merdivenlerden indirerek içeriye soktuğunda herkes sevinçle bana yöneldi.

"Kızım, hoş geldin!"

"Ooo Zeyno'm gelmiş!"

"Zeynepçiğim hoş geldin!"

İsmim havalarda uçuşurken herkese duygusallığımın zirvesinde tek tek sarıldım. Hepimiz için upuzun bir kahvaltı masası hazırlamışlardı. Duvarlar simsiyahtı, duvarların her bir yerinde ay ve gece şeklinde ışıklar vardı. Duvarda ise kocaman bir **"Ay da bizim gece de bizim..."** yazısı. Onur hep birlikte kahvaltıya oturduğumuzda elime menüyü tutuşturdu. Menüyü kahkahalarla inceledim:

Karantina Pastası (Yoğun çikolata eşliğinde karantina altına alınmış fıstık ve bademlerin muhteşem uyumu...)

Gece Pastası (Bitter çikolata ve kahvenin inanılmaz buluşması!)

Ay Pastası (Beyaz çikolata ve limonun enfes karışımı!)

Menü böyle uzayıp giderken hep birlikte kahkahalar içinde okuduk yazanları. Bunların her birini Burak'ın yazdığına o kadar emindim ki... Kahkahalarımın arasında durup durup ağlamak istiyordum, bütün hormonlarım tavan yapmıştı sanki. Sevdiğim herkes buradaydı, her şey ama her şey yolunda gidiyordu.

"Çok garip..." diye mırıldandı Burak'ın annesi, "O kadar zaman önce kâbusumuz olan her şeye oturduk gülüyoruz. Hayat ne garip değil mi çocuklar?"

Hayat bizi acılarımıza güleceğimiz bir noktaya sürüklemişti. Hayat bunu hep yapardı... Tüm masa sessizleşirken annem elinde bir menemen ile içeri girdiği an hepimiz her şeyi unutuverdik. Öyle güzel bir kahvaltı yaptık ki son zamanlarda bana bu kadar iyi gelen hiçbir şey yaşamamıştım. Herkesin birbiriyle sohbet ediyor olduğunu görmek, annemin Zuhal Teyze'yle, babamın Rıza Amca'yla bu kadar yakın arkadaş olduğunu görmek beni çok mutlu ediyordu.

"Onur..." diye fısıldadım Onur'un kulağına doğru.

"Efendim güzelim?"

"Çok teşekkür ederim..." dedim en içten sesimle. Gözlerime derin derin baktı.

"Teşekkür mü edersin?" diye sordu gülümseyerek. Burnumdan ufak bir gülme sesi çıktı ve başımı salladım.

"Teşekkür ederim..."

(Dört Ay Sonra)

(Eskişehir)

Sevgili Gece... Bugün tam tamına sekiz ay üç haftalık oldun. Doktorların söylediğine göre daha doğmana minimum iki, maksimum üç hafta var. Seninle çok güzel bir hamilelik

yaşadık. Başımıza gelmeyen kalmadı, sen de biliyorsun zaten. Ama son zamanlar çok da huzurluyduk, değil mi? Artık kocaman bir ailemiz var... Bunu sen yaptın. Sen geldin ve değişti dünyam. Sen geldin ve aydınlandı her yer. İsmin ne kadar karanlıksa o kadar aydınlattın bizi güzel kızım. Seni heyecanla bekliyoruz, gel de daha da aydınlansın dünya. Gel de öğret bize nasıl kazanılır bu dünyada...

Seni seviyorum.

– Annen.

"Hoş geldiniz..." diyerek oturma odasına girdiğimde Onur, Burak ve Mert oyun konsolunda oyun oynuyorlardı.

"Ha-ha!" diyerek büyük bir kahkaha attı Burak, "Zeynep gelince nasıl da dikkati dağılıp gol yedi ama!"

"Hay Allah'ım!" Onur sinirle söylenirken Burak ve Mert gülmekten ölüyorlardı.

"Ben gideyim isterseniz..." diye mırıldanıp ağır ağır arkamı döndüğümde üçünün de aynı anda sesini duydum.

"Hayır!"

"Tamam sakin olun, gitmiyorum..." Yavaş yavaş yürüyüp koltuğa doğru ilerlediğim sırada üçü de beni izliyordu.

"Hayır, bu sefer penguen taklidi yapmıyorsun Burak..." diye mırıldandı Mert. Aralarında gülüşürlerken kendimi koltuğa attım. Oturmak değildi bu, atmaktı...

"Bana diyene bak... Dün Zeynep yokken bile yürüyüşünü taklit ediyordun." Burak, Mert'e suç atarken bu sefer gülen bendim.

"Bir şey itiraf edeceğim..." diye mırıldandığımda üçü de bana döndü, "Sizin penguen taklitlerinize gülüyorum. Gıcıklık olsun diye kızmış gibi yapıyorum."

"Ne?"

"Söylemiştim size..." dedi Onur bilmiş bir sesle, "Zeynep buna asla kızmaz."

"Ama sizin gönlümü almaya çalışmanızı izlemekten çok büyük zevk aldım be çocuklar!"

"O zaman bu seferki taklit senin için gelsin!" Burak ve Mert ayağa kalkıp salonun tam ortasında birlikte penguen gibi yürürken gülmekten doğuracaktım! Onur telefonla videolarını çekerken artık onlara bakamaz hale gelmiştim. Görmemek için yüzümü kapatıyordum.

"Tamam, tamam yeter bu kadar! Doğuracak!" Onur ikisini de tekrar eski yerlerine oturttuğunda hepimiz gülmekten kendimize gelmeye çalışıyorduk.

"Benim için oyununuzu bölmeyin..." diye mırıldandım ayağa kalkarken, "Size limonata getireyim mi? Annemler yapmış..."

"Biz getiririz." Üçü bir kez daha aynı anda konuşunca gülerek yerime oturdum.

"Tamam..." diye mırıldandım, "getirin bakalım... köleler...."

"Ne?" dedi Mert mutfağa doğru yürürken.

"Bize köle mi dedi o?" dediğini duydum Burak'ın. O sırada Onur arkasını dönüp bana göz kırptı.

"Bana demedin, değil mi?" diye sordu. Gülerek başımı salladım.

"Sana da dedim."

Gözlerini devirip mutfağa girdiğinde arkalarından gülerek bakakalmıştım. Artık hareket etmek benim için imkânsıza yakın bir hale gelmişti. Yatamıyordum, kalkamıyordum, oturamıyordum, yürüyemiyordum, bunların hepsi çok zorlaşmıştı. Fakat bu zamana kadar hâlâ kötü hiçbir şey yaşamadan, hiçbir aksilik olmadan gelmiş olmamız benim için de bizim için de mucizeviydi. Hatta sıradan bir hayat yaşamaya alışmış gibiydik... Birlikte bir restoran işletmeye başlamış, tam anlamıyla bir aile olmuştuk. Üstelik artık Ender'in E'si bile geçmiyordu aramızdaki konuşmalarda... Belki o da öylesine hapsedildiği o evde huzuru bulmuştu. Kaçacak hiçbir yeri kalmayınca nefreti uçup gitmiş ve huzura kavuşmuştu. Olamaz mı?

"Al bakalım Zeyno..."

Burak gülerek bana bir bardak limonata uzattıktan sonra hepsi limonatalarını alıp yerlerine oturdu. O sırada iç çekerek perdeyi araladım. Yaz gelmek üzereydi. Hatta Ege'ye ve Akdeniz'e yaz gelmişti bile... Dışarıda o kadar güzel bir hava vardı ki evde oturup bu havayı kaçırıyor olmak beni ara ara üzüyordu.

"Dışarı mı çıksak?" diye sordum iç çekerek.

"Sıkıldın değil mi?" Onur'un sesi de benim bu halime üzüldüğünü belli ediyordu. Başımı salladım ve bir kez daha pencereye baktım.

"O zaman size bir teklifim var..." Onur'un ciddi bir sesle söze girmesiyle hepimiz ona döndük.

"Üç günlüğüne bir tatile mi çıksak? Bebek doğduktan sonra bunu yapmamız çok daha zor olacak... Havalar da ısındı. Ege'ye gidip gelelim diyorum." Heyecanla doğruldum.

"Ciddi misin?" diye sordum gözlerim parlayarak.

"Ciddiyim. Hazırlanalım ve yarın gece yola çıkalım, Didim olabilir, Akyaka ya da Marmaris olabilir, Ölüdeniz olabilir... Ne dersiniz?"

"Abi biz büyüdük de ciddi ciddi tatil planı mı yapıyoruz ya? Duygulandım yemin ederim..." dedi Burak burnunu çekerek. Ona güldükten sonra konuşmaya başlayan Mert'e döndüm.

"Akyaka olabilir, diğerleri daha kalabalık oluyor diye biliyorum. Dur hemen bakayım buradan kaç saatte gidiliyormuş."

"Gece yola çıkar sabahın ilk saatlerinde orada oluruz diye düşünüyorum," dedi Onur. Hepsi telefonlarını almış araştırma yapıyorlardı.

"Altı saate orada oluruz. Gece yarısı yola çıksak sabah altıda oradayız..." Derin bir nefes alarak karnımı okşadım.

"Buradan doğrudan Afyon'a, oradan Denizli'ye, oradan da Muğla'ya ineceğiz... Güzelim çok yorucu olur mu senin için?" Onur'un sorusuyla heyecanla başımı salladım.

"Arabayı Mert kullanır, ben de arkada senin kucağında yatarım. Altı saatlik yol zaten, nasıl bittiğini anlamam bile. Lütfen gidelim...

Şimdiden heyecanlandım." Burak gülerek saçlarımı karıştırırken başımı Onur'un omzuna yasladım.

"Tamam o zaman, yarın tüm alışverişimizi yapıp gece yola çıkıyoruz... Şimdi sıra otel bulmakta..."

Onlar kendi aralarında birbirlerine otel gösterip konuşurlarken ben Onur'un omzunda huzur içinde gözlerimi kapatmıştım. O gece derin bir nefes alıp, gözlerimi kapatıp şükretmem gereken bir şeyler olduğunun farkındaydım.

"Teşekkür ederim hayatıma..." dedim içimden.

"Teşekkür ederim çektiğim her bir acıya...

Teşekkür ederim yaşadığım her mutsuz geceye...

Teşekkür ederim tüm korkularıma.

Teşekkür ederim girdiğim her çıkmaz yola.

Teşekkür ederim karanlığıma."

Çünkü hiçbiri olmasaydı ben de olmazdım. Acıyı yaşamasaydım mutluluğun tadını bilemezdim. İşte bu yüzden bilin ki her nerede ne yaşıyorsanız yaşayın, bazen acı çekmemiz gerekiyor ki mutluluk geldiğinde onu tanıyabilelim. Bazen karanlıkta kalmamız gerekiyor ki ışıklar yandığında aydınlığın ne demek olduğunu anlayabilelim...

Kozasında büyüttüğüm
o tırtıl bir gün kelebek olacaktı...

16. Bölüm

Bir Tek Ona

Kozasında büyüttüğüm o tırtıl bir gün kelebek olacaktı...

"Hadi kızım... Su gibi gidin, su gibi gelin..."

Annem gözyaşları içinde bana sarılırken Zuhal Teyze aynı şekilde Onur'a sarılıyordu. Tatil planını yapmamızın üzerinden sadece yirmi dört saat geçmişti ve bu yirmi dört saatte her şeyi hazırlayıp yola çıkmaya hazır hale gelmiştik. Bizi sadece üç gün göremeyecek olmalarına rağmen herkes çok üzgündü; sanırım bu zamana kadar yaşadığımız bin tane olay ve hepsinde fazlasıyla oluşmuş travmatik yaralar sebebiyle sanki gidecek de dönemeyecekmişiz gibi bir korku vardı içlerinde... Oysa her şey yoluna gireli aylar olmuştu. Buna rağmen ben bile gidecek ama geri dönemeyecek gibi hissediyordum. Sanırım bu korku her zaman içimde bir yerlerde saklı kalacaktı. Kaç yıl geçerse geçsin, nereye gidersem gideyim... Evimin kapısından dışarı doğru her adım attığımda arkamı dönüp bakıyor ve, "Acaba bugün geri dönebilecek miyim?" diye düşünüyordum.

"Oğlum varır varmaz bizi arayın, saat önemli değil." Babam Onur'un omzuna vurup bizi arabaya bindirirken Rıza Amca karnımı okşuyordu.

"Torunuma iyi bakın..." Ona içten bir ifadeyle gülümsedim.

"Merak etmeyin, hiçbir sorun olmayacak..." dedim içlerini rahatlatmak istercesine.

Sonunda yola çıktığımızda Mert ve Burak önde, Onur ve ben arkadaydık. Onlar hangi şarkıyı dinlesek diye düşünürlerken ben Onur'un kucağına koyduğumuz yastıkta yatıyordum ve bir an önce uyumayı diliyordum. Karnım o kadar büyüktü ki tek isteğim yan yatarak ağırlığını arabanın koltuğuna vermekti. Onur bir eliyle saçlarımı okşarken diğer elini karnımın üzerinde gezdiriyordu.

"Gergin misin sen?" diye sordum yattığım yerden Onur'a bakmaya çalışarak. Yüzünde oldukça gergin bir ifade vardı. O kadar modu düşüktü ki Burak ve Mert'in şarkı seçmelerine bile katılmıyordu.

"Yani..." diye mırıldandı, "haklı olarak gerginim." Elimi uzatıp sakallarına dokundum.

"Tatile gidiyoruz, her şey o kadar iyi gidecek ki şaşıracaksın Onur... Hadi, at şu gerginliğini üzerinden. Seni mutlu görmek istiyorum." Bana yapmacık bir gülümsemeyle baktıktan sonra başını koltuğa yasladı.

"Tatile ağlayarak gönderilmemiz rezaleti..." diye mırıldandı Burak ön koltuktan. Ufak bir kahkaha attım.

"Üç günlük tatil için arkamızdan ağlayarak su döktüler!" Mert, Burak'ın cümlesini devam ettirirken gülerek araya girdim.

"Bunu bu dünyada bir tek biz yaşamışızdır... Biz şimdi Akyaka'ya gidiyoruz, değil mi?" diye sordum burnumu çekerek.

"Aynen... Dünden beri araştırıyorum, harika bir yer. Resmen doğa harikası. Denizi harika... Bir de gölü varmış, yeşilliğin içinde müthiş bir yere benziyor." Mert bana gideceğimiz yeri anlatırken huzur içinde gülümsedim.

"Biraz daha anlatırsan huzurdan uyuyakalacağım." İkisi de bana gülerken Onur'dan hâlâ hiçbir ses çıkmıyordu. Ben gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak kendimi uyku moduna sokmaya çalışırken radyodan çok sevdiğim bir şarkı çalmaya başladı.

"*Boş gemiler geçiyor gönlümün kıyısından...*" diye girdi şarkıya Kaan Boşnak.*

"*Ruhum yorgun ve bezmiş düşman sayısından...*" diye devam ediyordu.

O an hamileliğimin en başından beri ilk kez gözlerimi kapattığımda bir bebek yüzü geldi gözlerimin önüne. Ela gözleri, siyah saçları, kalın dudakları, pembe yanakları olan tatlı bir bebek yüzü. Sonra görüntü benden uzaklaşmaya başladı, bebek gülerek koşuyordu ve ben de peşinden ilerliyordum. Uyku ve uyanıklık arasında gördüğüm bu görüntünün altıncı hislerimle bir ilgisi var mıydı hiçbir fikrim yoktu ama gördüğüm bebek resmen benim ve Onur'un karışımıydı. Dakikalar boyunca uyku beni bir içine çekip bir gerçekliğe doğru iterken, bir yandan da arabadaki konuşmaları dinlemeye çalışıyordum.

"Abi sen neden gerginsin bu kadar?" diye sordu Mert kısık bir sesle. Uykuyu bilincimin elleriyle itip gerçekte kalmaya çalışarak Onur'un sesine dikkat kesildim.

"Ters giden bir durum olmasından korkuyorum... Kendim için değil. Onlar için..." Eli karnımda gezinirken arabada kısa bir sessizlik oldu.

"Ters giden bir durum olur da onları koruyamazsam düşüncesi beni eve geri dönmeye itiyor hatta... Yola çıktığımızdan beri bunu düşünüyorum."

"Oğlum saçmalama, tatile gidiyoruz. Ailelerimizden başka kimsenin haberi yok. Ne olabilir? Başımıza gelebilecek hiçbir şey yok... Rahatlamaya çalış biraz. Kızı da strese soktun..."

Onur derin bir nefes alıp elini karnımda gezdirmeye devam ederken arabadaki konuşmaların yerini sadece müzik sesi aldığında uykunun beni içine hapsetmesi artık kaçınılmazdı. Kaç dakika ya da kaç saat uykuda kaldığımı bilmesem de tek bildiğim rüyalarım boyunca bir ormanın içinde koştuğum ve birini aradığımdı... Nefes nefese bir halde gözlerimi açtığımda karanlık bir yolda ilerlediğimizi

* Yüzyüzeyken Konuşuruz'a ait "Boş Gemiler" adlı parçadan alıntı. (ed.n.)

gördüm. Onur elindeki telefonu bırakıp bana baktığında Burak ve Mert maç muhabbeti yapıyorlardı.

"Güzelim, iyi misin?" Nefes nefese doğrulup arkama yaslanarak oturdum ve başımı salladım.

"İyiyim... Merak etme. Saat kaç?" Onur bir kez daha telefonunun ekranını açtı.

"Saat iki buçuğa geliyor."

"Anladım... Onur bana su verir misin?" Ağzım o kadar kurumuştu ki zar zor konuşuyordum. Onur telaşla sırt çantasından bir şişe su çıkarıp bana uzattığında Burak müziğin sesini kıstı.

"İyi miyiz Zeyno Hanım?" diye sordu arkaya doğru. Gülümsemeye çalışarak başımı salladım.

"Sadece susayarak uyandım. İyiyim!" Yarım şişe suyu bir seferde içip arkama yaslandım ve elimi uzatıp arka koltuğun camını açtım. İçeri dolan hava beni rahatlatırken Onur beni endişeyle izliyordu. Elimi uzatıp kucağındaki elini tuttum.

"Onur, gerçekten iyiyim... Rüyamda aynı böyle bir ormanın içinde kaybolmuştum, sürekli koşuyordum," dedim gülerek. "Sanki gerçekten koşmuşum gibi yorgun uyandım. Korkmana gerek yok." Onur kaşlarını çatarak ön cama doğru baktı.

"Neden bu yola girdik?" diye sordu Mert'e.

"Harita burayı kestirme yol olarak gösteriyor. Yolu kırk dakika kısaltıyor..."

"Keşke ormana girmeseydin de kırk dakika daha uzun gitseydik." Onur gergin bir sesle söylenirken kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Onur sen biraz sakin mi olsan?" diye sordum elimi kalbime götürüp. "Beni de strese sokuyorsun. Lütfen biraz sakin ol artık..." Onur başını sallayarak sıkıntılı bir nefes verdi.

"Tamam, sakinim. Sıkıntı yok." Onur endişeli gözlerini üzerimde gezdirdiği sırada ben başımı koltuğa yaslamış gözlerimi kapatmış camdan yüzüme çarpan havayı tenimde hissederek sakinleşmeye çalışıyordum. Tam o an ağaçlardan birinden bir yaprak rüzgârda

uçarak arabanın içine girdi ve elime kondu. Gözlerimi açıp yaprağı elime aldım ve gülümsedim. Sonra yaprağı camdan uzatıp ait olduğu yere, ormana bıraktım.

"Hass*ktir ya..." Gözlerimi dakikalar sonra Mert'in sesiyle açtığımda birkaç dakikalığına uyuyakaldığımı fark ettim. Gözlerim önce camın dışarısında kalan uçsuz bucaksız ormanı gördü, sonra fark ettim ki şu an içinde bulunduğumuz araba hareket halinde değildi. Kaşlarımı çatarak Onur'a baktığımda o bir küfür savurarak kapısını açıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

"Zeynep arabada kal..."

"Ne oldu Burak?" Onur ve Mert arabadan indikleri sırada korkuyla öne doğru eğilmiş direksiyonun başına geçen Burak'a bakıyordum.

"Bilmiyorum Zeyno. Arabada benzin var ama benzin yok sinyali veriyor. Benzinin üç saatte bitmesi imkânsızdı..." Telaşla arka kapıyı açıp dışarıya doğru adımımı attığım sırada Onur'un öfkeli sesini duydum.

"Zeynep arabada kal dedim!"

"Sadece hava alacağım!" Öfkesine öfkeyle karşılık verdikten sonra inatla arabadan indim. Onlar arabanın ön kaputunu açmış içine bakarlarken Onur bir gözüyle beni kontrol ediyordu. Burak da arabadan inip kolunu omzuma attığı sırada ne yalan söyleyeyim içimde ufak da olsa bir korku oluşmuştu.

"Şşş, korkma..." Burak kolumu sıvazlarken gözlerim kapkaranlık ve uçsuz bucaksız ağaçlardan başka hiçbir şeyin görünmediği bu ormanın içerisinde dolaşıyordu.

"Hiçbir sorun yok gibi görünüyor... Benzin de var. Ne oldu şimdi bu s*kik arabaya!" Onur öfkeyle arabaya bir tekme savururken Mert telefonunu çıkarmış arama yapmaya çalışıyordu.

"Telefon da çekmiyor ki... Acaba otobandan buraya kaç kilometre geldik. Yürüsek yürüyebilir miyiz? Haritadan bakmaya çalışayım..."

Mert telefonuyla etrafta gezip telefonunun çektiği bir yer ararken Onur sinirle yanıma geldi ve üzerindeki ceketi çıkarıp sırtıma sardı.

"Arabaya bin..." dedi bir kez daha, "lütfen..."

"Üşümüyorum." Onur birkaç saniyeliğine kendini tartışmamak için zor tutarak etrafına bakındıktan sonra başını salladı.

"Tamam... Burak'ın yanından ayrılma. Mert, çekmiyor mu?"

"Hayır abi ya. Arabanın üzerine mi çıksam?"

"Gel biraz ileri doğru yürüyelim. Burak ve Zeynep burada beklesinler..."

"Tamam..." Mert, Onur'a doğru yürürken Onur endişesinin zirvesinde son bir kez bize döndü.

"Burak..." diye mırıldandı, "dikkat et... Tamam mı?" Burak başını sallayarak kolumu bir kez daha sıvazladı.

"Bana emanetler. Merak etme..." Onur gözlerini birkaç saniyeliğine benden ayıramayarak öylece olduğu yerde dikildikten sonra ona güven vermeye çalışırcasına gülümsedim. Nihayet arkasını dönüp Mert'le yürümeye başladığı sırada arkalarından bakıyor olmak içimi titretiyordu. Kötü senaryoları aklımdan itmeye çalışarak döndüm ve arabaya yaslandım. Burak arabanın ön koltuğundan kendi el fenerini alıp yanıma döndüğünde el fenerinin ışığında ıssız bucaksız ormanı izliyorduk.

"Burak..." diye mırıldandım titreyen sesimle.

"Zeyno?"

"Kötü bir şey olmuyordur değil mi?" Burak derin bir nefes alıp başını kaldırdı.

"Olmayacak. Korkma..."

Hava oldukça serindi. Gökyüzü kara bulutlarla dolmuş, yağmurun haberini veriyordu sanki bize... Her bir rüzgârda aynı anda hareket eden ağaç dallarının sesinden başka hiçbir ses yoktu koskoca ormanın içinde. Sonra cılız bir kuş sesi çalındı kulağıma. Başım sola doğru çevrildi fakat sesi çıkaran kuşu bu karanlıkta görmem mümkün değildi.

"Nilsu ne yapıyor?" diye sordum gergin ortamı dağıtmaya çalışarak. Burak'ın yeni doğan kardeşine Nilsu ismini vermişlerdi. Annesi hamileliği boyunca bir erkek bebeği olacağını sanırken doğumda ultrasonda bir hata olduğu ve bir kız bebeği olduğu anlaşılmıştı. Bebeğe Burak'ın ısrarıyla alelacele Nilsu ismini verdiler.

"O kadar tatlı ki..." diye söze girdi gülerek, "her şeye gülüyor. Bütün esprilerime..."

"Daha çok yüz kaslarını keşfetme aşamasında diyebilir miyiz?"

"Hayır, esprilerime gülüyor!" Burak'a gülerek baktığım sırada ormanın ilerisinden gelen sesle ikimizin de başı o yöne çevrildi. Sanki ağır bir şey yere düşmüş de sesi bütün ormanda yankılanmış gibiydi. Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındığım sırada içim de dışım da korkudan titriyordu.

"Lütfen onlara bir şey olmasın..." diye fısıldadım sessizce.

"Korkma, hiçbir şey olmayacak..." O sırada Gece korkumu hissetmiş gibi karnımın içinde kıpırdamaya başladı. Elimi karnıma götürüp karnımı okşarken sanki yavaş yavaş sakinleştiğini hissettim.

"Korkma güzel kızım, hiçbir şey olmayacak..." İç sesim Gece'ye telkin verirken arkamı dönüp arabanın kapısını açtım ve koltuğa bıraktığım telefonumu aldım.

"Benimki de çekmiyor..." diye söylendim öfkeyle. "Gidip baksak mı?"

"Seni buradan bir adım oynatırsam Onur beni öldürür. Korkma Zeyno, sadece biraz yürüyüp gelecekler. Bizi bulamamaları mümkün değil. Yanımızda koskoca araba var."

Endişeyle ormanın derinliklerine bakmaya çalıştım. Telefonumun el fenerini açıp ağaçların arasına doğru tuttum. İleriden ne bir ses geliyordu ne de bir ışık. Başıma giren stres ağrısıyla çaresizce etrafıma bakınıyordum.

"Sen..." diye mırıldandım, "arabalardan anlar mısın? Bir de biz baksak ne olduğuna..."

"Pek anlamam ama sırf seni rahatlatmak için bakacağım. Hadi gel..." Burak arabanın kaputunu açıp oraya doğru eğildiğinde ben de ona telefonumun el fenerini tutuyordum.

"Tamam, bunlar düzgün... Burada da sorun yok... Burada da yok gibi... Yani ciddi anlamda sorun yok gibi görünüyor." Burak saçlarını kaşıyarak kaputun içini incelerken gözlerim kaputun sağ üst köşesinde belli belirsiz beyaz bir şeye çarptı.

"Bu ne?" diyerek oraya doğru eğildiğimde Burak endişeyle koluma uzandı.

"Dikkat et Zeyno. Dokunma bir yerlere."

"Baksana, şurada beyaz bir şey var..." diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. Burak merakla oraya eğilip o beyaz şeyi ucundan çektiğinde onun bir zarf olduğunu anladık.

"Zarf mı? Arabanın içinde zarfın ne işi var?" Zarfı korkuyla Burak'ın elinden alıp yırttığım sırada bu sefer Burak bana ışık tutuyordu.

"Neymiş?" diyordu korkuyla.

"Bilmiyorum..." Nihayet zarfı yırtıp içindeki kâğıdı çıkarıp açtığımda nefesimin kesildiğini hissettim. Karşımda yıllar önce okulda almaya başladığım notların bir benzeri vardı. Altında ise bir imza...

"Ender..." diye fısıldadım titreyen sesimle.

"Ne?" Burak şok içinde kâğıda bakarken yazanları okumaya başladım:

Krallar, padişahlar, şövalyeler...
Var mıdır tutsak düşmeyeni hayatında?
Beni tutsak ettin sandın
Ve beni tutsak ettin de zaten...
Fakat iyi dostlar biriktirmişim,
Bir çığlık attım ayağıma geldiler.
Bir tırtılın kozasında büyümesini engelleyemedim
Ama kelebek olmasını engelleyeceğim.
Kızımı ver, kızını al...
Hayatımı ver, hayatını al.

Hapsolduğunuz o karanlık ormandan çıkışınız yok.
Bil ki, ismimi ne zaman seslensen yanınızdayım.
Seslenmediğinizde ise arkanızdayım.
Elimde bir hançer, hazırım can almaya...
Unutma,
Bir tek ona dokunmam...
Bir tek ona...
Sevgiler...

– Ender Zorlu.

"Bu... nasıl olabilir?" Burak'ın dudakları arasından çıkan tek cümle buydu.

"Yani..." demişti dudaklarım zar zor, "burada mı?"

Titreyen başımı ağır ağır kaldırıp ağaçların arasına baktığımda Burak da ben de donakalmıştık. Hayatımda ilk defa bir insanın bu dünyada var olmamış olmasına dair böylesine derin bir istek duyuyordum. Titreyen bacaklarım beni zar zor ayakta tutarken Burak beni kolumdan tuttu ve arabanın kapısını açıp koltuğa oturttu.

"Kapıyı kapatma."

"Tamam Zeyno, kapatmayacaktım zaten... Al, su iç. Sen suyunu iç, sakinleşmeye çalış. Benim bir düşünmem lazım... Allah kahretsin!" Burak bana bir şişe su verip ormanı incelerken tek istediğim Mert ve Onur'un bir an önce buraya dönmeleriydi. Suyumu içip ağır ağır arabadan indim.

"Zeyno nereye?" Burak bir yandan arabanın kaputunu inceleyip bir yandan bana yönelirken elimi kaldırdım.

"Buradayım... Sen arabayı incele..." Sonra başımı yukarı doğru kaldırdım, her neredeyse oraya doğru konuşmaya başladım.

"Senden nefret ediyorum," dedim sağıma.

"Senden nefret ediyorum," dedim soluma.

"Senden nefret ediyorum!" dedim ayaklarımın altına, göğe, her tarafa.

"Asla senin kızın olmayacağım. Benim bir babam var ve o sen değilsin."

Bir yerlerde beni dinlediğini, duyduğunu biliyordum. Burası her neresiyse diliyordum ki orası yok olup gitsin bu dünyadan. Aylar boyunca o kadar mutluydum ki içimde her seferinde, "Ya dönerse?" şüphesi olsa da artık dönmeyeceğine inanmaya başlamıştım. Ben artık tertemiz bir sayfa açtığımızı kendime kabullendirmeye çalışırken o gelip tertemiz sayfamızın üzerini karalamıştı.

"Zeynep!" Onur'un uzaklardan duyduğum sesiyle korku içinde başımı soluma çevirdiğimde buraya doğru yürüdüklerini duyabiliyordum.

"Onur!" Titreyen sesim ormanın içinde yankılandığı sırada görüş alanımıza girdiler. Öfkeli ve endişeli bir ifadeyle yanımıza yaklaştıkları sırada dikkatli adımlarla koşup Onur'a sarıldım. Kollarıyla beni sıkıca sardığında nefes nefeseydi.

"Nerede kaldınız?" diye sordum gözlerim dolu dolu.

"Kaybolduk güzelim... İyi misin, korktun mu?"

Onur ellerini yüzümde dolaştırırken tir tir titriyordum. O sırada Burak arkamızda kalan Mert'e not kâğıdını verirken o kâğıdın Onur'un eline geçeceği ve Onur'un o satırları okuyacağı düşüncesi beni delirtiyordu.

"İyiyim... Ormandan çıkabildiniz mi?" Onur çaresizce başını salladı.

"Yürüme mesafesinde değil. Sizi daha fazla bekletip korkutmayalım diye dönmek zorunda kaldık."

"Peki, yolda telefonlarınız çekti mi?" diye sordum telaşla.

"Hayır ama korkma bir yolunu bulacağız. Hadi sen arabaya geç, daha fazla üşüme." Onur beni arabaya yöneltirken gözleri elindeki kâğıdı şok içinde okuyan Mert'te kaldı.

"Onur..." diye fısıldadım gözyaşları içinde.

"Ne oluyor?" Onur'un iç titreten bakışları her birimizin üzerinde dolaştığı sırada kendimi Mert'in önüne attım.

"Bir şey yok..."

"Zeynep ne oluyor? Mert? Burak?" Onur beni dikkatlice kenara çekip Mert'in elindeki kâğıdı aldığı sırada gözyaşlarım kontrol sınırını aşmıştı. Çaresizce Mert'in kolunu tutmuş, elimi ağzımla kapatmış Onur'u izliyordum. Onur'un yüzündeki meraklı ifade yerini çaresizliğe ve öfkeye bırakırken bayılacak gibiydim. Onur kâğıdı buruşturup kıpkırmızı bir yüzle başını kaldırdığında göz göze gelmek istediği insanlar bizler değildik.

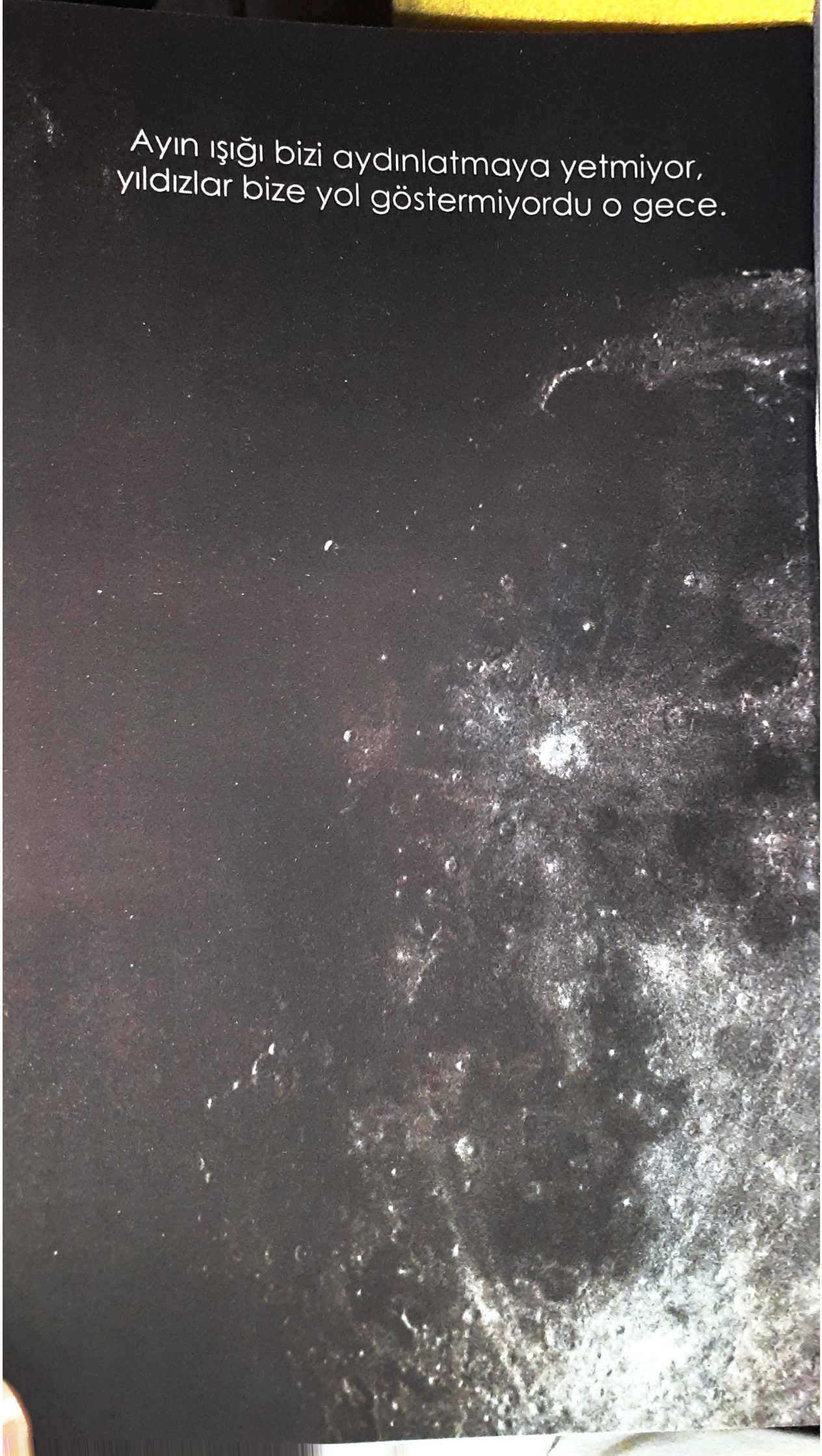
"Neredesin or*spu çocuğu!" diye bağırdı ağaçlara doğru. "Çık karşıma! Korkak!"

"Onur yapma!" diyerek önüne atladım. "Bir an önce gidelim buradan. Hadi, lütfen! Araba burada kalırsa kalsın, biz gidelim. Mutlaka yola çıkacağız, mutlaka biriyle karşılaşacağız!" Onur öfkeden ne yapacağını bilemez bir halde elleriyle saçlarını karıştırırken Mert arabanın içinden telefonunu ve sırt çantasını aldı.

"Onur, Burak... Sırt çantalarınızı alın. Hepiniz telefonlarınızı alın. Yürümekten başka çaremiz yok. Öfkelenerek oyalanmayacağız. Hadi..."

Ellerimizde ışıklarımız, kalbimizde korkumuz, beynimiz öfke ile dolu bir yola çıktık o an. Gecenin karanlığında ormanın derinliklerine doğru yavaş yavaş ama bir o kadar da tetikte yürüyorduk... Kaç dakika, kaç saat yürüyecektik bilmiyorduk. Karşımıza ne veya kim çıkacaktı, inanın bunu da bilmiyorduk. Tek bildiğimiz burada ve bir arada olduğumuzdu. Her zaman olduğu gibi, her zaman olacağı gibi.

Ve Onur'un elini sıkı sıkı tutup kendime bir söz verdim o gece...
Kozasında büyüttüğüm o tırtıl bir gün kelebek olacaktı...
Uçacak uçacak bu dünyanın en güzel dalına konacaktı...

Ayın ışığı bizi aydınlatmaya yetmiyor,
yıldızlar bize yol göstermiyordu o gece.

17. Bölüm

O Gece...

Ayın ışığı bizi aydınlatmaya yetmiyor,
yıldızlar bize yol göstermiyordu o gece.

Yaklaşık yarım saattir ormanın içinde yavaş yavaş yürüyorduk. Taşıdığım ağırlık sebebiyle onları yavaşlatıyor olduğumu bilmek beni içten içe mahvederken, yavaş yürüyor olmamıza rağmen o kadar yorgun düşmüştüm ki daha kaç dakika dayanabilirdim bilmiyordum. Ormanın aşağılarına doğru ilerledikçe hava giderek soğuyordu sanki... Ne bir ses vardı, ne bir ışık. Hiçbir yaşam belirtisinin olmadığı bu hiçliğin ortasında birbirimizden başka kimsemiz yoktu sanki.

"Yoruldun mu?" diye sordu Onur olduğumuz yerde durarak.

"Hayır..." dediğimde sesim o kadar bitkin çıkıyordu ki Onur beni sırtımdan iterek bir ağaç kenarına yaklaştırdı.

"Otur güzelim... Biraz dinlen." Onur beni ağacın dibine oturttuğunda nefes nefeseydim. Burak ve Mert endişeyle yanıma geldiklerinde Onur bana bir şişe su uzatıyordu. Suyu alıp yavaş yavaş içerken yüzümün yandığını hissediyordum.

"Hadi bunu bize yapıyor tamam anladık... Ama bir insan bunu kızına nasıl yapar!" Burak sinirle söylenirken nefes nefese konuşmaya çalıştım.

"Ben onun kızı değilim."

"Özür dilerim Zeyno..." dedi Burak sessizce, "en azından o seni öyle görüyor..." Ben oturduğum yerden dinlenip suyumu içerken üçü de çaresizce ormanın derinliklerine bakıyorlardı.

"Gidiyoruz gidiyoruz bitmiyor... Yanlış yöne mi gidiyoruz anlamadım ki!" Onur öfkeyle konuşurken Mert ağaçların arasına el fenerini tutuyordu.

"Dümdüz gidiyoruz gibi geliyor da fark etmeden sağa sola mı sapıyoruz acaba abi?" Mert birkaç adım ileri giderken Burak saatinin pusulasından yolu çözmeye çalışıyordu. O sırada karnımda hiç durmak bilmeyen Gece'yi sakinleştirmek için elimi karnıma koydum.

"Şşş, sakin ol!" gibi bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından. Üçü de korkuyla bana dönerlerken başımı kaldırdım.

"Size demedim..." deyiverdim bir anda.

"Kime dedin?" Onur endişeyle yanıma yaklaşırken Burak ve Mert de peşinden geliyordu.

"Ona dedim..." diye mırıldandım karnımı göstererek.

"Bir şey mi oldu? Sancın mı var?" Üçü de telaşla bana doğru eğilmiş karnımı izliyorlardı.

"Hayır. Sadece... çok kıpırdıyor... Sanki korktuğumuzu hissetti..." Onur elini uzatıp karnıma dokundu. Aynı anda Burak ve Mert de ellerini uzatıp gülerek karnıma dokundular.

"Biz buradayız..." diye fısıldadı Onur karnıma doğru, "hepimiz... Sakın korkma, tamam mı? Annen, ben, Burak ve Mert amcaların... Hepimiz buradayız."

"Burak ve Mert dayıların," diye düzelttim onu. Gergin ortamı kırmak istercesine gülmeye çalıştığımda bile korkumu aşamıyordum.

"Biz buradayız Gece." Burak karnımı okşayıp konuşurken bu sefer söze Mert girdi:

"Korkma sakın... Hiçbir şey olmayacak." Gece karnımda hareket etmeyi kesince derin bir nefes aldım.

"Sakinleşti galiba..." Onur, Burak ve Mert doğrulurlarken Onur'un bana uzattığı elini tutup ayağa kalktım.

"Eğer burada tek başıma olsaydım asla korkmazdım," diye mırıldandım.

"Emin ol eğer burada sen ve Gece olmasaydınız biz de korkmazdık güzelim... Dinlendin mi? Kaybedecek vaktimiz yok..."

"Dinlendim. Yürüyebiliriz." Onur'un elini tutup bir kez daha yola çıktığımda olayları kafamın içinde çözmeye çalışıyordum. Bu noktaya bir kez daha nasıl gelmiştik, asla ama asla anlayamıyordum.

"O bizim tatile gideceğimizi nereden biliyordu? Bu bilgiyi nereden öğrenmiş olabilir?" dediğim sırada Onur derin bir iç çekti.

"İnan bana hiçbir fikrim yok Zeynep... Ve yine inan bana şu an düşündüğüm tek şey seni buradan nasıl çıkaracağım."

"Benim asıl düşündüğüm," diye söze girdi Mert, "haritanın beni neden ve nasıl bu yola soktuğu... Burası gerçekten kestirme bir yol muydu, yoksa birileri bizi buraya çekmeye mi çalıştı? Eğer öyleyse benim telefonumla nasıl oynadılar? Kim yaptı bunu? Nasıl? Kafayı yiyeceğim..."

"Adam resmen senin telefonunun ayarlarıyla oynuyor, bizi bu ormana çekiyor, üstelik arabanın burada bozulacağını da biliyor. Bu nasıl bir düzenek, bu nasıl bir plan abi?" Burak anlam vermeye çalışarak konuşurken dördümüz de kafayı yemek üzereydik.

"Bu zamana kadar sadece ve sadece ailemizle vakit geçirdik, tatile gideceğimizi bir tek onlara söyledik..." diye mırıldandım çaresizce.

"Peki, ya onlar birilerine söylediyse?" Onur'un cümlesiyle birlikte kaşlarımı çattım.

"Neden böyle bir şey yapsınlar?"

"Öyle değil güzelim... Bilerek değil... Ya kendi aralarında konuşurlarken birileri duyduysa? Mesela bizim restoranda... Üstelik hepimiz vaktimizin çoğunu orada geçiriyoruz. Mert'in telefonu da bir şekilde orada birinin eline geçmiş olabilir."

"Mert... Araban da bütün gün restoranın garajında duruyordu değil mi?" diye sorduğumda Mert hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Evet... Ne aptalız, bu kadar kalabalığız, bir de gittik bir sürü çalışan aldık oraya geri zekâlı gibi!"

"Bizim suçumuz değil abi!" diye söze girdi Burak, "Nereden tahmin edebilirdik böyle olabileceğini?"

"Her şey iyi tamam da bu adamın beş kuruş parası yok. Üzerinde hiçbir şeyi yok! Nasıl oldu da tüm bunları yapabilecek bir adam tutabildi kendine?" Onur öfkeyle söylenirken düşünmekten beynimi hissetmemeye başlamıştım.

"Kâğıtta yazmış ya... İyi dostlar biriktirmişim, bir çığlık attım ayağıma geldiler filan falan... Bir arkadaşından yardım aldı demek ki." Mert cebinden kâğıdı çıkarıp incelemeye başladı.

"Bir de çok net bir şekilde, 'O ormandan çıkışınız yok!' demiş Allah'ın belası."

"Şu aptal mektubu yırtıp atar mısın? Ya da atma dur, onu bulduğum ilk an yedireceğim ona bu kâğıdı." Onur sinirle Mert'in elindeki kâğıdı alıp cebine sokarken bir elim belimde, bir elim karnımda zar zor yürüyordum.

"Bu kadar güzel başlayan bir günün böyle ilerlemesi inanılmaz..." dediğimde sesim titriyordu. Konuşacak, anlatacak çok şey vardı fakat karanlığın gücü seslerimizin gücünü ezip geçiyordu.

Gecenin sessizliği ve karanlığının ortasında konuşarak değil yürüyerek tüketiyorduk enerjimizi. Çünkü yürümekten başka çıkış yoktu buradan. İnsan dört duvar arasında kalmadan da hapsedilebiliyormuş, bunu gördüm o gece. İnsan başını kaldırıp gökyüzünü gördüğünde dahi hapiste hissedebiliyormuş, bunu anladım o gece. Zaman sanki bize karşı mücadele eder gibi öyle yavaş akıyordu ki bizi karanlıktan aydınlığa ulaştırmamak için çabalıyordu sanki her şey. On adım atıp on saniye geriye gidiyorduk sanki. Ayın ışığı bizi aydınlatmaya yetmiyor, yıldızlar bize yol göstermiyordu o gece. Bütün evren birleşmiş bize karşı bir savaş açmışlardı adeta... Belki de

olması gereken her şeyin olması gerektiği gibi olması için böyle işliyordu zaman. Hayatımın en uzun en unutulmaz gecesi olacağı belliydi bunun, üstelik ben gecelerin karanlığında çıkış yolu aramaya alıştığımı sanıyordum. Oysa anladım ki hiçbir şeye alışmamıştı kalbim. Oysa anladım ki hâlâ acı çekebilecek kadar güçsüz, korkacak kadar tecrübesizdim bu savaşın ortasında. Dünyaya geliş nedenimin sevdiklerim için savaşmak olduğuna inanıyordum, oysa evren beni en çok da kendimi korumam gereken bir noktaya itmişti. Çünkü karnımın içinde öyle bir mucize taşıyordum ki ben son nefesimi verecek olsam bile onun o kozadan çıkıp bir kelebek olacağına dair yemin etmiştim o an.

"Abi ne zaman geçiyor ne bir insan ne bir araba ne bir hayvan!" Burak hayretle söylenirken Mert akıl almaz bir ifadeyle etrafına bakıyordu.

"Neredeyiz biz Allah aşkına? Neresi burası? Neredeyiz de bu kadar uzaklaştık herkesten ve her yerden? Git git bitmiyor... Hiç mi köy yok hiç mi kasaba yok?"

"Mutlaka çıkacak bir yerden... Bir ev dahi çıksa yeter, tek bir insan dahi çıksa bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım." Onur kararlı bir ifadeyle önüne bakarken daha fazla yürüyebileceğimi sanmıyordum ama dayanmak zorunda olduğumun da farkındaydım. Sol gözümden akan bir damla yorgunluk yaşı dudaklarımın arasından kayıp giderken altdudağımı ısırmaya başladım. Dayanmak zorundaydım, dayanmak zorundaydım, dayanmak zorundaydım.

"Ah!" Dudaklarımın arasından çıkan çığlıkla kendimi dizlerimin üzerinde bulduğumda karnıma giren sancının tek açıklaması ölüyor olduğum olabilirdi! Korkuyla karnıma baktığım sırada üçü birden koşarak başıma toplanmıştı.

"Zeynep ne oldu! Ne oldu güzelim!"

"Zeyno ne oldu?"

"Zeynep!"

Karnıma tam beş saniyede bir art arda giren sancılarla kendimi yerde bulduğumda titreyen ellerimi zar zor karnımın üzerine koyabilmiştim.

"Zeynep bir şey söyle!" Onur çaresizce bana bağırırken o an ne yaşadığımı anlamaya çalışıyordum.

"İyiyim!" dedim acı içinde.

"İyi değilsin! Ne oluyor? Allah aşkına söyle, ne oluyor?" Onur bana yalvarırken titreyen ellerim karnımdan aşağı doğru kaydı ve bacağıma dokundu. Bacaklarımın arasında hissettiğim ıslaklıkla şok içinde Onur'a baktım.

"Ne oldu?" dediğinde yüzü bembeyazdı.

"Ben..."

"Sen ne!"

"Ben doğuruyorum galiba..."

Size bu gecenin hayatımın en unutulmaz gecesi olduğunu söylemiştim, artık daha da eminim. Tek bir farkla... Artık bu geceden sağ çıkıp çıkamayacağımdan emin değilim. Yaşadığım sancılar beni aynı anda hem sırtımdan hem karnımdan bıçaklanıyormuş gibi hissettirirken tek yaptığım acı içinde inlemekti. Onur, Burak ve Mert ise hayatlarında ne yapacaklarını bilemedikleri bir an yaşıyorlardı. Onur korkuyla beni kucağına almayı denerken Mert ayağa kalktı.

"Ben koşarak yola çıkmaya çalışacağım! Ya bir köy bulup yardım getireceğim ya telefonumun çekmesini sağlayacağım bilmiyorum! Siz burada kalın!"

Mert koşarak yanımızdan ayrılırken Burak ellerine su döküp yüzüme sürüyordu. Onur bir yandan üzerimi örtmeye çalışırken bir yandan ellerimi tutuyordu.

"Sakin ol Zeynep, sakin ol! Lütfen kendine bir şey olmasına izin verme, yalvarıyorum sana!" Onur bana hayatımda gördüğüm en acı içindeki haliyle yalvarırken tek istediğim onun korkusunu ondan söküp alabilmekti. Ben acı içinde bağırırken Onur'un ellerini sıkıca tuttum ve gözlerinin içine bakmaya çalıştım.

"Ender'e seslen! Bir şekilde sesini ona duyur!" dedim titreyen sesimle, "Ona söyle, gelip beni alsın ve Gece'yi sana versin!"

"Ne?"

"Dediğimi yap!"

"Zeynep... ben buradan ne seni ne de Gece'yi almadan gideceğim! Burak ne yapabiliriz? Ağrı kesici verebilir miyiz?" Onur çaresizce Burak'a dönüp bir çıkar yol bulmaya çalışırken Burak nefes nefese bir halde başımı ağaca yasladı.

"Derin derin nefes al Zeyno... Bunu annem doğum yogası yaparken görmüştüm. Derin derin nefes al, ver. Başka hiçbir şey bilmiyorum ki abi! Telefon çekse annemi arayıp soracağım lanet olası telefon çekmiyor ki!"

Acıdan iki büklüm bir halde kıvranırken yüzümün ter içinde kaldığını hissedebiliyordum. Onur bir yandan terlerimi silerken bir yandan yüzüme üflüyordu.

"Zeynep gözlerini aç! Hadi güzelim gözlerini aç, derin derin nefes al. Bak Mert yardım bulmaya gitti! Yardım bulmadan gelmeyecek, sana söz seviyorum buradan çıkacağız. Söz veriyorum. Burak sen de git, aynı yöne doğru koş, Allah aşkına kafayı yiyeceğim şimdi!"

Burak, Onur'un sözünü ikiletmeden koşarak yanımızdan uzaklaşırken, Onur ellerini yanaklarıma koymuş başımı havada tutmaya çalışıyordu. Ben acı içinde bağırmaya devam ederken tek istediğim Gece'nin sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmesiydi. Ben yaşamasam da olurdu.

"Onur..." dedim zar zor, "eğer ikimizden birinin hayatını seçmek zorunda kalırsan..."

"Öyle bir şey olmayacak Zeynep. Beşimiz birlikte çıkacağız buradan!"

"Eğer... eğer olursa... Sana yalvarıyorum onu seç. Onu yaşatmak için çok uğraştım, ne olursun onu seç..."

"Zeynep... ikiniz de yaşayacaksınız... Sana söz veriyorum..."

"Onur!" Arkadan gelen bağırış sesiyle Mert ve Burak'ın bize doğru geliyor olduklarını anladım. Onur telaşla arkasını döndüğünde ben yerde kıvranıyordum.

"İleride bir köy var! Zeynep'i alıp oraya götürebiliriz!"

"Ne kadar ileride?"

"On dakika yürüme mesafesi! Hadi!" Onur nefes nefese ayağa kalkıp beni zar zor kucağına aldığında Burak ve Mert, Onur'a elleriyle sırtından destek oluyorlardı. Acım giderek artarken tam on dakika boyunca ağaçların arasından bağırma seslerim eşliğinde geçtik. Sonunda dedikleri köye ulaştığımızda sadece beş altı ev görebiliyordum. Işıkları yanmayan bu evler bize yaşayan bir köyden çok terk edilmiş bir köy izlenimi veriyordu.

"Yardım edin!"

"Kimse yok mu?"

Burak ve Mert tek tek kapıları çalıyordu ama hiçbir ses yoktu. Onur kırık dökük tahta kapılardan birini ayağıyla kırıp benimle beraber içeri girdiğinde eski püskü evde kimse olmadığını gördük. Beni aceleyle masaya yatırdığı gibi dışarıya seslendi.

"Telefonlarınız çekmiyor mu?"

"Benimki geliyor gidiyor! Halledeceğiz!"

"Güzelim halledeceğiz, söz veriyorum sana. Sen ne olursun dayanmaya çalış, ne olursun..."

Onur evin içinde koşturup işe yarar bir şeyler ararken Burak ve Mert telefonlarının çekmesi için karşı evin çatısına çıkmaya çalışıyorlardı. Acı içinde kıvranırken mutfak çekmecelerini açıp kapatan Onur'a seslendim.

"Onur! Dayanamayacağım artık!"

Onur hayatımda ilk defa bu kadar çaresizce baktı yüzüme. Bana doğru yavaş yavaş yaklaştığında onu kolundan yakaladım. Son gücümle öfkeyle bağırmaya başladım.

"Eğer dediğimi yapmazsan Gece'yi de beni de kaybedeceksin!"

"Zeynep..."

"Onur adamın bizi bir şekilde izlediği, dinlediği belli! Bir yerlerimize dinleme cihazı taktığı belli! Seslen ve çağır onu!" dedim tir tir titreyerek.

"Burak ve Mert ambulans çağırmaya çalışıyorlar..."

"Telefonları çekmiyor! Çekmiyor işte anlasana! Ender'i çağıracaksın... O gelip beni alacak, doğumumu yaptırtacak ve Gece'yi sana verecek. Eğer beni biraz olsun seviyorsan bunu yapacaksın Onur." Onur perişan halde karşımda öylece durdu.

"Lütfen!" diye bağırdım acı içinde.

"Hayır..." dedi, "seni ona verememem..."

"O zaman ikimizi de kaybedeceksin!"

"Hayır... Doğumunu... biz yaptıracağız."

"Onur mantıklı düşünmüyorsun, lütfen... Sana yalvarıyorum... Onun ölmesini istemiyorum... Lütfen beni Ender'e ver. Yalvarıyorum. Lütfen..."

Acı içinde hüngür hüngür ağlayarak ona yalvardığım sırada Onur'un vereceği karar tüm hayatımızın nereye sürükleneceğinin kararıydı. Onur bir karar verecekti, bir adım atacaktı ve iki yoldan birine girecektik. Ya beni verip Gece'yi alacaktı ya da çok aşikâr bir şekilde kurtarmaya çalışırken ya birimizi ya ikimizi de kaykaybedecekti...

Unutma,
karanlık olmadan aydınlık bir hiçtir...

18. Bölüm

1 Mayıs

Unutma, karanlık olmadan aydınlık bir hiçtir...

Bazen hayatımın bazı anlarını Rönesans tablosu gibi kafamda resmedip hayal etmeye çalışırım. Bu resimler bazen rengârenk olur bazen simsiyah bazense kırmızı... Tam şu an hayatımı kafamda resmediyorum ve bu anı hangi renge boyamam gerektiğini bilmiyorum. Belki de bu resim boyanmaması gereken bir resimdir. Belki de bu resim boyama kitaplarında yer alan, sadece çizgileri olan içi bembeyaz resimlerdendir... Onur evin içinde dört dönüp bir çare bulmaya çalışırken Burak ve Mert'in karşı evin çatısında telefonla arama yapmaya çalıştıklarını görebiliyordum. Ben mi? Ben ise bir yemek masasına yatırılmış acı içinde bağırmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

"Lütfen Onur..." diye yalvarıyordum, "lütfen Ender'e ver beni."

Telefonlarımız çekmiyordu, arabamız çalışmıyordu, etrafta kimse yoktu. Buradan çıkabilmemizin tek yolu Ender'di. Burada, bu hiçliğin tam ortasında ulaşabileceğimiz tek insan Ender'di ve ben gerçekten ama gerçekten buradan çıkmak istiyordum. Ne pahasına olursa olsun... Gece'nin yaşaması için gündüzün ölmesi gerekiyordu, ölmesi gereken gündüz bendim ve buna razıydım.

"Burak, Mert! Buraya gelin!" Onur telaşla onlara seslendiğinde acı bir çığlık attım.

"Geliyoruz!"

"Onur..." Sesim o kadar zor çıkıyordu ki sanki göğüskafesimin üzerinde oturan bir ağırlık vardı.

"Sakin ol Zeynep, halledeceğiz. Güven bana!"

"Nasıl halledeceksin nasıl! Ölmesini mi istiyorsun?" Gözyaşları içinde Onur'a bağırdığım sırada Burak ve Mert kapıdan içeri girdi.

"Çekmiyor s*ktiğimin telefonları!"

"Abi ne yapacağız şimdi?" Burak ve Mert endişeyle yanıma geldiklerinde Onur bacaklarıma bir çarşaf örtüyordu. Burak korkuyla elimi tutarken başımı Mert'e çevirdim.

"Lütfen bir şekilde Ender'i çağırın... O notta yazdığına göre bizi duyabiliyordu... Bizi buradan sadece o çıkarabilir Mert!" Mert hak veren ama korku dolu bakışlarını Onur'a çevirdi.

"Hiç bakma öyle." Onur, Mert'in bakışlarını kestirip atarken önüme geçti ve bacaklarımı açtı.

"Onur ne yaptığını bilmiyorsun bile!" dedim gözyaşları içinde.

"En azından deneyebiliriz Zeynep! En azından seni düşmanımın ellerine vermeden buradan bebeğimle beraber götürebilirim! Sen benim için denemeyecek misin? Bana yardımcı olmayacak mısın?" Onur yalvaran gözlerle bana bakarken acı içinde bağırdım ve başımı salladım.

"Tamam... deneyeceğim."

"Ikın!" Yanımdaki Burak'ın sesiyle şaşkınlık ve acı içinde ona döndüm.

"Ne?" diye sordum dişlerimin arasından.

"Annemden biliyorum... Ikınabildiğin kadar ıkın!" Bir elim Mert'in elini diğer elim Burak'ın elini sıkarken karşımda bacaklarımı tutan Onur'a bakıyordum. Acı içinde bağırmak ve ıkınmak arasındaki o çizgide sancılar her saniye daha güçlü geliyordu.

"Hadi ıkınmaya çalış Zeyno hadi!" Ter içinde nefes nefese kalmış, halsizce bağırırken bir yandan da hüngür hüngür ağlıyordum.

"Anlamıyorsunuz!" diye bağırdığımı hatırlıyorum. "Doğması için daha çok erken! Benim hastanede doğum yapmam lazım!"

"Zeynep..." Onur çaresizce gözyaşları içinde başıma gelip elimi tuttuğunda Burak elimi Onur'a bıraktı ve çekildi. Mert de öfkeyle gözyaşlarını silerek kapıya doğru ilerleyen Burak'ın yanına gidince ben Onur'la ve acımla baş başa kaldım...

"Çok mu acı çekiyorsun?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Dayanabilirim... Acı umurumda değil, inan bana umurumda değil..." dediğimde ağlıyordum. "Ama o daha çok küçük Onur, onun burada doğmaması lazım, bir hastanede doğması lazım."

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum..." dedi Onur gözyaşları içinde.

"Biliyorum sevgilim ama artık yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı. Kimseye ulaşamıyoruz. Ulaşabileceğimiz tek insan o. Notta söylediği gibi, bizi bir yerlerden duyuyor... Eğer ona seslenirsen bebeğimizi kurtarabiliriz. Yalvarıyorum sana."

"Zeynep..." Onur mahvolmuş bir halde yüzünü ellerinin arasına aldığında titreyen bedenimi ona yaklaştırmaya çalıştım ve saçlarını öptüm.

"Lütfen Onur..."

"Seni ona verememem Zeynep..."

"Eğer beni seviyorsan ona teslim olacaksın. Yoksa seni asla affetmem."

"Hayır," dedi bir anda başını kaldırıp, "seni ona vermeyeceğim. Bu işi kendim halledeceğim."

"Onur-"

"Zeynep hayır. Bir daha sakın benden bunu isteme." Bir anda ayağa kalktı, gözyaşlarını sildi ve burnunu çekerek Mert'e döndü.

"Ben burada kalacağım, Zeynep'i olabildiğince rahatlatmaya çalışacağım. Siz de olabildiğinizce hızlı şekilde koşup bir yaşam alanı

bulup buraya yardım getireceksiniz. Eğer yarım saat içinde buraya geri dönmezseniz Onur diye bir kardeşiniz yok, bunu bilin."

"Tamam abi, getirmezsek Allah belamızı versin!" dedi Burak gözyaşlarını silerek, "Zeyno bekle bizi."

"Onur, merak etme kardeşim. Eğer buraya yardımsız dönmek zorunda kalırsam bir daha aynada kendi yüzüme bile bakmam... Zeynep'e dikkat et..."

Mert ve Burak telaşla evden çıktıklarında ben acıdan bayılmak üzereydim. Ne yapmam gerektiğini hiçbir şekilde bilmiyordum ve öylece acı çekmeye devam ediyordum. O sırada Onur mutfakta bulduğu eski püskü bir çaydanlığa cebindeki su şişesinden su doldurmuş yerde duran tüpte ısıtıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum halsiz sesimle.

"Sıcak suyun doğum ağrısını rahatlattığını duymuştum, belki bize biraz olsun zaman kazandırır güzelim. Sen derin derin nefes al ver." Su ısınırken Onur başıma gelip saçlarımı okşamaya başladı. Yanağımı eline yaslayıp titrek nefesler almaya başladım.

"Nefes al... Nefes ver... Nefes al... Nefes ver..."

"Lütfen Allah'ım..." gibi bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından.

"Burak ve Mert bir şekilde yardım bulup geri gelecekler. Sana yemin ederim Zeynep... Seni o adama kendi rızamla vermeyeceğim. Eğer kendi gelip almak isterse bilsin ki önce beni öldürmesi gerekecek."

"Onur..." Titreyen sesim Onur'un içini acıtırken ellerini sıktım.

"Üşüyorum..." diye fısıldadım.

Onur üzerindeki tişörtü çıkarıp üzerime örttü ve telaşla çaydanlıktaki ısınmış suyu kendi su şişesine doldurup yanıma geldi. Sıcak su şişesini bacaklarımın üstlerine, kasıklarıma doğru tuttukça hafif de olsa bir rahatlama geliyordu. İnlemelerim bir süreliğine de olsa azalmaya başlamıştı. Gözlerim yavaş yavaş kapanırken Onur benimle konuşmaya çalışıyordu.

"Zeynep, uyumamaya çalış güzelim! Hadi bir şeyler konuşalım."

"Uyumuyorum..." Gözlerim kapanırken baygın baygın cevap verdiğimde Onur'un telaşlı sesini duydum:

"Sence gözleri ne renk olacak?"

"Kimin?"

"Gece'nin..."

"Umarım seninkiler gibi ela olur..."

"Senin gözlerin gördüğüm en güzel gözler Zeynep... Aç da bakayım o güzel gözlerine..." Onur başımda saçlarımı okşayarak gözlerimi açmamı beklerken gözlerimi açmak o kadar zor geliyordu ki istemeye istemeye göz kapaklarımı elimle kaldırmaya çalışıyordum.

"Açamıyorum, başım dönüyor... Sanırım tansiyonum..." derken cümlemi devam ettiremeyecek kadar halsizdim. Onur ne yaptığının bilinçsizliğiyle beni doğrultup bana sıcak su içirmeye karar verdi. Elini sırtıma yaslayıp beni hafifçe kaldırırken acı içinde gözlerimi kıstım.

"Hadi biraz iç, belki rahatlatır... Allah kahretmesin, ne yapacağıma dair gram fikrim yok!"

"Korkma..." diye fısıldadım elini sıkıca tutarak, "sen elinden geleni yapıyorsun..." Onur'un uzattığı şişedeki sıcak sudan biraz içip geri yattım. Sıcak su bir anlığına vücudumu gevşetir gibi olsa da acım azalmıyordu. Kalbimin atış hızı, hem üşüyüp hem terlemem ve aklımdan geçen korku senaryoları birleşince korkudan tüm enerjimi yitirmiştim. Artık acıdan bağıramıyordum bile. Öylece gözyaşlarımın akışını hissederek yatıyordum. Onur eliyle saçlarımı okşadığı sırada alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sen, ben ve Gece buradan hep beraber çıkacağız Zeynep... Sana söz veriyorum."

"Onur... ben... ben..."

"Yorma kendini güzelim, bana anlatmak istediğin her şeyi anlatman için daha upuzun bir ömür var önünde."

"Eğer ben ölürsem ve o yaşarsa ona hep beni anlat olur mu?" diye sordum yarı baygın bir halde.

"Ona seni beraber anlatacağız. Annesinin ne kadar güçlü olduğunu beraber göstereceğiz ona..." Gözlerim tamamen kapanıp kafam sol omzuma doğru düşerken Onur'un korkuyla bağırdığını hatırlıyorum.

"Zeynep hayır! Zeynep!" Ne konuşacak ne başımı kaldıracak ne de kıpırdayacak enerjim vardı o an. Baygın değildim ama baygın olmadığımı kanıtlayacak hiçbir şey yapamıyordum.

"Zeynep aç gözlerini, yalvarıyorum sana!"

Onur başımda deliye dönmüş bir halde bana yalvarırken sadece birkaç saniye sonra duyduğum ambulans sesi ise benim için cennetin tasviriydi o an. Onur ellerimi bırakıp kapıya doğru koştu. Sonrası ise tam anlamıyla bir kaostu. Sedyeye yatırılıp ambulansa alınmam, Onur'un başımdaki bağırışları, benim acımın garip bir şekilde azalmış olması...

"Onur sakin ol abi, bak ambulanstayız."

Mert, Onur'u sakinleştirmeye çalışırken ben koluma takılan serumun vücuduma yaydığı hissizlik etkisini yaşamakla meşguldüm. Acının her türlüsünü yaşamıştım, fiziksel ve ruhsal. Acıyla dost olmuş, kardeş olmuştum. Hatta bir ara acının ta kendisi olmuştum. Oysa acıyı hissetmek Gece'nin içimden dışarıya çıkmaya çalışıyor olduğunun bir göstergesiydi. Şimdi ise acımın azalmış olması beni korkutuyordu. Ya çok geç kaldıysak diyordum içten içe. Bilincim koluma takılan serumun etkisiyle yavaş yavaş benden uzaklaşırken tek hatırladığım Onur'un titreyen çaresiz sesinden duyduğum son bir cümleydi.

"Zeynep bak... Dışarıdaki ağaçta incirler var..."

Benim ise iç sesim karnımın içerisine yalvarmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu o an. Gece'nin benimle kalması için sanki içimden konuşursam beni duyacakmışçasına yalvarıyordum...

"Lütfen benimle kal Gece...

Lütfen bizimle kal..."

(Saatler Sonra)

Sevgili Gece...

Neredeyiz bilmiyorum, inan bana bilmiyorum.

Bu sesler kime ait onu da bilmiyorum, inan bana bilmiyorum.

Bitişte miyiz, yoksa başlangıçta mı hiçbir fikrim yok Gece. Sen geldin mi, ben gittim mi inan bana bilmek istemiyorum. Güneş battı mı, sen doğdun mu, şehir aydınlandı mı tahmin edemiyor ve etmeye korkuyorum. Gözlerimi açamıyor ya da açmayı tercih etmiyorum. Belki de hayatımın bundan sonraki kısmını böyle geçirmeliyim. Gözlerim kapalı... Bazen sessizlik ve karanlıktır cennet kimilerine göre. Bazen susmak ve duymamaktır en güzeli. Bazen duyacakların ve göreceklerin o kadar korkunç olabilir ki gözlerini de kulaklarını da açmak istemezsin Gece... Ama eğer sen gelirsen, eğer yaşamayı seçersen inan bana senin gözlerini de kulaklarını da en sonuna kadar açmak isteyeceğin kadar güzel bir hayatın olacak, sana söz veriyorum. Şunu unutma, baban seni de beni de çok seviyor. Sen gelmeye karar verdiğin an onu hayatımda görmediğim kadar korkmuş ve çaresiz gördüm. Sen gelmeye karar verdin ve belki de bu benim gitmem anlamına geliyordu. Sanki içimdeki garip bir his ikimizden birinin seçilmek zorunda olacağını fısıldıyordu bana. Umarım dünya seni seçmiştir Gece... Umarım bu dünyaya sen gelirsin çünkü güneşin de dinlenmeye ihtiyacı var. Sen güneşin molasısın Gece. Aydınlık değilsin ama ışığın ta kendisisin.

Unutma, karanlık olmadan aydınlık bir hiçtir...

Gözlerimi aydınlık bir güne açtığımda dışarıdaki parlak hava benimle dalga geçer gibiydi. Yavaş yavaş açılan gözlerim odanın tavanıyla buluştuğunda acı gerçekle yüzleştim. Yaşıyordum.

Hayattaydım. Odamın içi o kadar sessizdi ki gözlerim yan koltukta oturup camdan dışarıyı izleyen Onur'u gördüğünde kaşlarımı çattım.

"Nerede?" gibi kesik bir ses çıktı dudaklarımın arasından. Onur anında başını bana çevirip ayağa kalkıp telaşla yanıma geldiğinde kendimi korkuyla geri çektim.

"Zeynep, korkma! Benim sevgilim..." Onur beni kollarının arasına aldığında bakışlarım karnıma kaydı. Gözle görülür bir şekilde küçülmüş karnımı elimle yokladığımda kasıklarıma doğru uzanan sargı bezlerini fark ettim.

"Nerede Onur?" diye sordum bir kez daha, "Gece nerede?" Onur beni birkaç saniye boyunca kollarıyla sardıktan sonra doğruldu ve gözlerimin içine baktı. Ela gözleri dolu doluydu.

"Hayır..." diye fısıldadım sol gözümden bir damla yaş akarken, "gittiğini söyleme."

"Zeynep... Onu görmek ister misin?" Şok içinde Onur'a baktım.

"Yaşıyor mu?"

"Yaşıyor..." Onur titreyen sesiyle cevabımı verip alnını alnıma yasladığı sırada ellerim titriyordu. Yatağımdan doğrulmaya çalışırken beni geri yatırdığında konuşamıyordum.

"Nasıl? Nerede? Nasıl yaşıyor? İyi mi yaşıyor?" Sorduğum saçma sapan sorular Onur'u biraz olsun güldürürken yüz ifadesinden hüzünlü olduğunu görebiliyordum.

"Onur..."

"Zeynep..."

"O iyi mi?" Onur derin bir nefes aldı ve gözlerimin en derinine uzun uzun baktı.

"Sana yalan söylemeyeceğim," diye mırıldandığında kalbimin durduğunu hissettim.

"Söyle..." diye fısıldadım.

"Ne?"

"Bana yalan söyle, Gece çok iyi de..." Gözyaşlarım arasında sessizce konuştuğum sırada Onur yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Zeynep... Sen benim her şeyimsin..." deyip alnını alnıma yasladığında korku içinde söyleyeceklerini duymayı bekliyordum.

"Erken doğdu... Biliyorsun zaten. Kendi kendine nefes alamıyor. Çok küçük Zeynep..." Onur'un gözyaşları yanaklarından kayıp giderken aynı anda ağlıyorduk.

"Çok mu küçük?" dedim titreyen dudaklarımla. Onur başını salladı.

"Çok küçük..."

"Biz onu büyütürüz..." Cevabım o kadar çaresizdi ki Onur acı içinde güldü.

"Onu görmek ister misin?" diye sordu bir kez daha. Burnumu çekerek başımı salladım.

"Nerede?"

"Kuvözde..." Bu kelimeyi duymak o kadar içimi acıttı ki anlatamazdım... Onur koridordan bir tekerlekli sandalye alıp yanıma geldiğinde doğrulmaya çalışıyordum.

"Dur güzelim, bekle, ben kaldırayım." Onur kalkmama yardım ederken kalbim heyecandan deli gibi atıyordu.

"Herkes nerede?" diye sordum, "Burak, Mert... Hatta annemler, annenler..."

"Hepsi burada, merak etme. Gece'yi izlemeyi bırakamıyorlar." Bu cümleyi duymak beni heyecandan ayağa kalkıp koşmaya itiyordu.

"Onur..." dedim Onur'un elini tutup onu durdurarak.

"Efendim güzelim?" Başımı kaldırıp o güzel ela gözlerinin en derinine baktım.

"Gözleri ne renk?" diye sordum elim kalbimde. Onur önümde eğildi, ellerimi ellerinin içine aldı.

"Hiç gözünü açmadı..." dedi acı içinde, dolu gözleri umutla bakıyordu, "ama en az senin kadar güzel. O kadar güzel ki..." Sustu. Cümlesini tamamlayamıyordu. Hıçkıra hıçkıra eğildim ve önümde diz çöken Onur'un alnına başımı yasladım.

"İyileşecek, değil mi?"

"İyileşecek..." Onur'un cevabı bir fısıltı gibi havada kaybolup gittikten hemen sonra, Onur'un dudakları dudaklarımı buldu.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadı bana. "Seni her şeyden çok seviyorum."

"Ben de seni sevgilim..."

"Seni bugüne kadar bundan daha çok sevemem sanıyordum ama sonsuz sevginin bile sınırını aşabileceğimi gördüm. Sen bana benimle bu hayatta kalarak bu dünyadaki en büyük hediyeyi verdin Zeynep... Bugün hayatımın en güzel günü."

Orada, hangi şehirde olduğunu bile bilmediğim bu hastane odasında durmuş, ağlayarak birbirimize olan sevgimizi fısıldıyorduk.

"1 Mayıs..." diye mırıldandı Onur bana derin derin bakarak, "Gece'nin doğum günü." Ona heyecanla ve korkuyla gülümsedim.

"1 Mayıs..." diye tekrar ettim.

Artık hayatımın en önemli günü bu olacaktı. Karnımda oluşan boşluk kalbimi doldurmuştu. Sanki dokuz ay karnımda taşıdığım bu bebeği artık hep kalbimde taşıyacaktım. Onur tekerlekli sandalyemi dikkatlice itip odadan çıkardı. Koridora girdiğimizde uzakta onları gördüm... Herkes buradaydı. Burak, Mert, annem, babam, Zuhal Teyze, Rıza Amca...

"Zeyno geliyor!" Burak heyecanla bana yöneldiğinde herkesin bakışları bana döndü.

"Zeynep, yavrum!"

"Zeynep, güzel kızım!"

Herkes bana doğru gelirken hepsinin yüzündeki ağlamaklı mutluluğu görebiliyordum. Bu buruk mutluluk içimi acıtsa bile kendimi düşürmeyecektim, biliyordum ki ben ne hissedersem Gece de onu hissedecekti. Yüzüme kendinden emin bir gülümseme yerleştirdim ve hepsine teker teker sarıldım.

"Zeynep... Sana benziyor!" Mert zafer içinde gülümseyerek bana sarılırken gülümsemem büyüdü.

"Ben Onur'a benzemesini isterdim..."

"Gözlerini hâlâ göremedik!" dedi Zuhal Teyze heyecanla. "Açmıyor sıpa."

Herkes durumun farkındaydı. Erken doğmuştu ve kendi kendine nefes alamıyordu fakat yine de bana mutlu görünmeye çalışıyorlardı. Gülerek hepsinin rol yapan yüzlerine baktım teker teker. Sonra anneme sıkı sıkı sarıldım.

"Anne..." diye mırıldandım.

"Söyle güzel kızım..."

"Düzelecek, değil mi?" Annem dolu gözleriyle gözlerime uzun uzun baktı.

"İyileşecek. Sana yemin ederim Zeynep'im..." Annemle birkaç dakika boyunca sıkıca sarıldıktan sonra Onur'un bana doğru eğildiğini gördüm.

"Hadi bakalım, tanışma vakti..." Beni elimden tutup kaldırdığı an karşıma kuvözde yatan küçücük bir bebek göründü. Şok içinde elimle ağzımı kapattım.

"Bu Gece mi?" diye sordum titreyen sesimle.

"Evet, bu cimcime senin kızın..." Burak kolumu sıvazlayarak bana yanıt verdiğinde gözlerimi kuvözden ayıramıyordum. Küçücük bedenine bir sürü kablo bağlıydı. Ayakları başparmağım kadardı. Saçları benimkiler gibi koyu, burnu benimkinin küçüğüydü.

"Sanırım gerçekten de bana benziyor..." dedim gözyaşları içinde.

"Hayallerim gerçek oldu." Onur'un duygu dolu sesi kulaklarımı bulduğunda cama doğru iki adım attım. Ellerimi cama koydum ve ona uzun uzun baktım.

"Ben geldim Gece..." diye fısıldadım.

"Biz geldik güzel kızım," diye devam ettirdi Onur cümlemi.

"Onur, çok güzel değil mi?" Onur hüzünle başını salladı.

"Çok güzel. Onu böyle gördükçe o kadar üzülüyorum ki..."

"Şşş, onun yanında böyle konuşma. Hissedecek."

"Biliyorum. Sadece onu gördüğüm ilk saniyeden beri kendimi suçluyorum Zeynep. Eğer o yola çıkmasaydık bunların hiçbiri olmayacaktı..." Elimi uzatıp Onur'un dudaklarını kapattım.

"Belki de olacaktı. Belki ben evde yatağımda yatarken de olacaktı tüm bunlar. Nereden bilebiliriz Onur? Gece bu dünyaya savaşarak geldi, baksana şu haline tam bir savaşçı... Büyüdüğünde çok güçlü olacak, ailesi gibi."

"Senin gibi," diye düzeltti Onur beni. "Hayatımda senin kadar güçlü tek bir insan daha tanımadım. Şu an bile bana güç vermeye çalışan sensin. İnanılmaz..." Gözlerime uzun uzun baktı, "Sen inanılmazsın Zeynep..." dedi hayranlıkla.

"İnanılmaz olan şey, her şeye rağmen bir arada kalmış olmamız... Güçlü olan ben değilim, biziz."

Sonra hepimizin sessizce Gece'ye dönüp onu izlemeye başladığımızı fark ettim. Gözlerim onun o küçük burnuna takılı kalmıştı. Parmak kadar ellerine ve ayaklarına, el kadar vücuduna... Ellerimi üzerinde gezdirmeyi o kadar çok istiyordum ki neredeyse kapıyı açıp içeri dalacaktım.

"Sanki Zeynep'in bebekliği karşımda duruyor," dedi Zuhal Teyze hüzünlü bir sesle. "Sanki yıllar öncesine dönmüşüm de Zeynep'in o küçücük bedeninin kucağıma verildiği anı yaşıyormuşum gibi."

"Gece..." diye mırıldandı babam kendi kendine. "Demek ismi Gece oluyor, ha?"

Başımı salladım. "Evet, Gece..."

"Hadi çocukları biraz baş başa bırakalım. Biz de aşağıda yemek yiyelim." Annemler hep birlikte aşağı inip dördümüzü baş başa bıraktıkları sırada benim için dünyanın en garip anı yaşanıyordu.

"Yıllar önce dördümüz bir okul koridorunda birinin yaşamının elinden alınmasına şahit olduk ve başladı hikâyemiz. Şimdi ise buradayız, birinin hayata tutunuşunu izliyoruz hep birlikte..."

"Senin çok sevdiğin bir şarkı sözü vardı hani..." dedi Onur tok sesiyle.

"Hangisi?" dedim gözlerimi kısarak.

"*Yolun sonunda bir olmasaydık anlamsızlaşırdı bütün bu macera,* diyordu o şarkı.* İşte bu bizim yolun sonunda bir oluşumuzun resmi. Her şeye dört kişi başlayıp koskoca bir aile oluşumuzun resmi."

"Bu dünyanın en güzel resmi..." diye mırıldandı Mert gözyaşlarını silerken.

"Şunun poposuna baksanıza ya!" Burak heyecanla konuşurken kendimi tutamayıp güldüm.

"Sizce gözleri ne renk?" diye sordu Mert merakla.

"Her şeyi Zeyno'ya benziyor abi, gözleri de Zeynep'inkiler gibidir." Burak'a gözlerimi devirip Onur'a döndüm.

"Her şeyiyle Zeynep'e benzemesi en büyük dileğimdi. Gözlerini de gördükten sonra bu dileğimin kabul olacağını düşünüyorum."

"Sence Mert?" diye sordum Mert'e dönerek.

"Ben de her şeyiyle sana benzediğini düşünüyorum. Gözleri de kahverengi çıkacak..."

"Düşünsenize, yeşil çıkıyormuş. Herkes şok oluyormuş nasıl oldu filan diye..." Burak böyle bir anda bile espri yapmayı başarınca sessizce güldüm. O sırada gözlerimi Gece'ye doğru çevirdim ve bir kez daha uzun uzun izledim o güzel, ufak yüzünü.

"Bak Gece," diye mırıldandım, "tüm ailen burada... Sen de gözlerini açıp bize bakmak istemez misin?"

"Hadi be dayıcığım..." Mert'i ilk defa bu kadar sevgi dolu görüyordum. Onur ise sessizce Gece'yi izliyordu.

"Hadi kız zilli!" Burak hüzünle gülümseyerek cama doğru seslendiği sırada hepimiz kuvözünde kıpırdanmaya başlayan Gece'yi ilgiyle izliyorduk.

"İnatçılığı da Zeynep'e çekmiş." Mert'in cümlesine güldüğüm sırada derin bir nefes aldım.

---

* Can Kazaz'a ait "Yok" adlı parçadan. (ed.n.)

"Gözleri ela çıkacak..." diye mırıldandım. "Hadi Gece, bak bize..."

Tam o an önce dudaklarını oynattı Gece. Sonra ağır ağır, yavaş yavaş gözlerini araladı tam olarak bize bakmak ister gibi. Size yemin ederim ki onunla göz göze geldiğimde kalbim durdu. Kocaman parlak gözleri her birimizin üzerinde gezerken nutkumun tutulduğunu hissediyordum.

"Ela..." dedim bir fısıltı şeklinde, "gözleri... ela...." Onur elini kalbine götürdüğünde hepimizin nutkunun tutulduğuna emindim.

"Kendi gözlerime bakıyor gibiyim," dedi Onur şok olmuş bir sesle. "İnanılmaz..."

Bir elim kalbimde, bir elim Onur'un elinde öylece onu izliyorduk. Sanki kapkara saçları Gece'nin yansımasıydı, ela gözleri ise Ay'ın. Ay da bizim olmuştu, gece de... Karşımda gördüğüm bu manzara hayatım boyunca gördüğüm ve görebileceğim her şeyden kat ve kat daha güzeldi. O masum gözleriyle bizi incelerken karşısında darmadağın olmuştuk.

"Kalbim durdu." Onur hayretler içinde konuşurken ben tek kelime edemiyordum. "Bana bakıyor, değil mi? Bana bakıyor!" Onur'un sevincine gözyaşları içinde kahkaha attığımda dördümüz de aynı durumdaydık.

"Abi, photoshop uygulamasından ikinizin fotoğraflarını birleştirip bebek yapsak böyle bir şey çıkardı ortaya, şaka gibi yemin ederim!" Burak şok içinde konuştuğu sırada Mert elini odanın camına koydu.

"Gerçek olamayacak kadar ikinize birden benziyor... Şaka gibi..."

Hayatım boyunca hep bir bela mıknatısı olduğumu, her gittiğim yerde belayı çektiğime inanırdım ama tam şu an, tam şu saniye artık böyle düşünmemeye karar vermiştim. Çünkü kendime çektiğim bu kader, yaşadığım bu aşk ve karşımda gördüğüm bu manzara kendime dünyanın en güzel ailesini çektiğimin kanıtıydı. Ona, beni anladığında tek bir şey söylemek istiyordum...

"Bizi seçtiğin için teşekkürler güzel kız. Bak, dışarıdaki ağaçlarda incirler var..."

Yaşadıklarımız birçok insanı pes ettirebilirdi, vazgeçirebilirdi, durdurabilirdi. Biz ise ne pes etmiş ne vazgeçmiş ne de durmuştuk. Bir yola girdik, başımıza bir ton şey geldi, bir ton felaket yaşadık ama her seferinde ayağa kalkıp yürümeye devam ettik. Saatler önce ölümden bahsederken ve aylarca karnımda taşıdığım bebek kendi başına nefes alamazken kalkıp gelmiş ve onu gülerek izlemiştim. Hiçbir zaman güzel olmayı dilemedim, zengin olmayı ya da dünyanın en güzel aşkını yaşamayı. Benim bu hayattaki tek dileğim güçlü olmaktı ve sanırım hayat beni güçlü olayım diye bin tane savaşın içine sokup çıkardı. Fakat karşımda gördüğüm bu bir çift göz benim zaferimdir. Bu bir çift minik ela göz benim savaşı kazandığımın göstergesidir. Çok mu mutluyum sanıyorsunuz, kafam çok mu rahat sanıyorsunuz, kafamdan bin tane endişe geçmiyor mu sanıyorsunuz? Gerçek babam olduğunu öğrendiğim adam hayatımı ve sevdiklerimin hayatını mahvetti. İntikam mı istiyorum? Hayır. Tek istediğim adalet... Sadece bu.

"Sana demiştim..." diye mırıldandım başım Onur'un omzunda Gece'yi izlediğimiz o saniye. "Senin gözlerini alacağını söylemiştim."

"Ne yalan söyleyeyim, güzel gözlerim varmış." Onur, Gece'yi hayranlıkla izlerken hüzünle gülümsedim.

"Onur, onu korumamız çok zor olacak, biliyorsun değil mi?" Onur sıkıntıyla titrek bir nefes aldı.

"Her şeyin zamanı gelecek Zeynep... Şimdi olması gereken tek şey bu ufaklığa nefes almayı öğretmek."

İşte o an kendimi hayatımın en zorlu ve en umut dolu görevinin içinde hissettim. Karşımızda nefes almayı bile bilmeyen bir ufaklık vardı, işimiz kolay değildi ama biliyordum ki o nefes aldığında oksijenle dolan biz olacaktık... Kozasında büyüttüğüm tırtıl kelebek olmuştu.

"*Hoş geldin Gece,*" dedim içimden gözlerim gözlerinde, "*bunun ismi hayat. Zor başladık, biliyorum ama kolay atlatacağız güzel kızım. Güven bize...*"

Sanki
yarım
yaratılmıştık
ve
birbirimizi
bulup
bir
olmuştuk.

19. Bölüm

Bir Olmak

Sanki yarım yaratılmıştık ve birbirimizi bulup bir olmuştuk.

Gözlerimi araladığımda kapkaranlık hastane odasının karşı duvarındaki saat sabah dördü yirmi beş geçeyi gösteriyordu. Ameliyat olduğumdan beri ilk kez üç saat önce annemin ve Onur'un ısrarlarıyla zorla uyumuştum. Zaten uyumasaydım yorgunluktan bayılacaktım. Hastane odasının penceresine vuran yağmur damlaları ve hastaneye doğru yaklaşan ambulans sesleri içimi ürpertirken başımı kaldırıp odaya baktım. Karşı koltukta annem, yan koltukta ise Zuhal Teyze uyuyordu. Ya da onun deyişiyle, "Zuhal Anne". Yavaş yavaş doğrulup üzerime annemin getirdiği kalın sabahlığı geçirdikten sonra dikkatle odanın kapısını araladım. Koridora çıktığım an Onur'u, babamı, Rıza Amca'yı, Mert'i ve Burak'ı bebek odasının önündeki koltuklarda gördüm. Birlikte oturmuş kahve içip sohbet ediyorlardı. Onları orada görünce rahatlayarak derin bir nefes aldım ve onlara doğru yürümeye başladım.

"Zeyno uyanmış..." Burak yorgun bir sesle bana gülümsediğinde Onur'un anında ayağa fırladığını gördüm.

"Neden kalktın?" diyerek endişeyle bana doğru geldiği sırada ona gülümsedim.

"Üç saat uyuduğuma şükretmelisin..." Onur koluma girip bana destek olarak beni yürütürken babamın sesini duydum.

"Yavrum sen gidip uyumaya devam etsene, biz bakıyoruz bebeğimize işte." Babamı dede olarak görmek beni gülümsetirken başımı kuvözün olduğu bebek odasına doğru çevirdim. Gece hiç kıpırdamadan uyuyordu.

"Uyuyor güzelim..." diye mırıldandı Onur beni koluyla sarıp başımı göğsüne yatırırken. Başım Onur'un omzunda Gece'ye uzun uzun bakıp derin bir nefes aldıktan sonra başımı salladım.

"Ben de kahve içebilir miyim?"

"Hayır!"

"Hayır."

"Hayır."

Babam, Onur ve Rıza Amca aynı anda cevap verince gülümseyerek koltuklardan birine oturdum ve masadaki açılmamış su şişelerinden birini elime alıp birkaç yudum su içtim. Hepsi endişeyle beni izliyorlardı. Sanki morgdan çıkıp gelmişim gibi davranıyorlardı.

"Bana öyle bakmaya devam edecek misiniz?"

"Yavrum senin hiç mi bir yerin ağrımıyor?" Babam hayretle bana baktığı sırada "hayır" der gibi başımı salladım.

"Gayet iyiyim baba... Yani biraz yürümekte zorlanıyorum, evet. Ağrım yok gibi... Peki, sizin uykunuz gelmedi mi? İsterseniz siz gidip uyuyun, ben burada beklerim." Gülüşmeye başladılar.

"Duydunuz gelin hanımı... Hadi, kalkın biz hepimiz gidelim. Zeynep burada beklesin." Rıza Amca büyük bir kahkaha attıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Yahu kızım olur mu öyle şey? Sen daha dün sabaha karşı doğum yaptın. Yirmi dört saat bile olmadı. Senin dinlenmen lazım, uyuman lazım. Bebeğin başında bekleyecek olan biziz. Onur, hadi oğlum. Zeynep'i odasına götür. Merak edilecek, endişelenecek hiçbir şey yok. Biz buradayız..."

"Babam doğru söylüyor, hadi bakalım güzelim..." Onur beni elimden tutarken ona yalvaran bakışlarla baktım.

"Odada duramıyorum..." dedim hüzünle, "onun yakınında olmak istiyorum."

"Ben burada olacağım, buradan bir saniye bile ayrılmayacağım. Söz."

"Gerçekten uykum yok..."

"Odaya kucağımda gitmek istemiyorsan kalk da yürüyerek gidelim Zeynep, hadi..." Onur beni elimden tutup kaldırırken istemeye istemeye doğruldum. Koluna girip yavaş yavaş yürüdüğüm sırada elimle sol taraftaki teras kapısını gösterdim.

"Şu kapıdan terasa çıkılıyor... Bari beş dakika orada hava alsam. Olmaz mı?"

"Zeynep, lütfen..."

"Onur, asıl sana lütfen. Yirmi üç saattir buradayız! Yatağa dönmek istemiyorum." Onur endişeyle iç çektikten sonra istemeye istemeye başını salladı.

"Baba biz beş dakika terasa çıkıp hava alacağız, haberiniz olsun. Şuradayız..." Onur'la terasa yöneldiğimiz sırada gülümseyerek elini tuttum.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür mü edersin?" dedi imalı gülümsemesiyle.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım. Birlikte terasın kapısından çıktığımızda gecenin karanlığı şimşeklerle aydınlanıyordu. Yağmur sesi kulaklarımızı doldururken Onur beni kapının tam yanındaki duvarın altına çekti.

"Gel güzelim, buraya yağmur gelmiyor."

"Yağmur gelse ne olur?"

"Zeynep..." dedi Onur, "sen ameliyat oldun, farkındasın, değil mi? Bu kadar güçlülük yeter, süper kahraman kostümlerimizi bırakıp biraz kendimizi koruyoruz artık, tamam mı?"

"Tamam..." diyerek duvarın altındaki banka oturdum. Onur da yanıma oturup üzerindeki ceketi çıkarıp omuzlarıma bıraktığında yağmuru izliyordum.

"Babamlara gerçeği söylemedin, değil mi?" diye sordum hüzünle.

"Hangi gerçeği?"

"Ender'in notunu ve arabayı onun bozduğunu..."

"Hayır, söylemedim..." dediğinde Onur'un sesi de hüzün doluydu.

"Benim aklımda bambaşka bir soru işareti var Onur," dedim gözlerimi gözlerine çevirerek. Onur başını bana doğru çevirerek hiç şaşırmamış gibi bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Sanırım ikimizin de aklında bir soru işareti var ve o soru işareti aynı cümlenin sonuna geliyor."

"Senin aklından geçen ne?" diye sordum merakla.

"Bu s*ktiğimin adamı senin doğum sancılarının o gece başlayacağını nereden biliyordu?" dediğinde sesi o kadar nefret dolu çıkıyordu ki tek bir küfür ona yetmemiş gibiydi.

"Ben de bunu düşünüyordum, evet..." diye mırıldandım. "Acaba yediğim bir şeyden dolayı olabilir mi?"

"Nasıl yani?"

"Yediklerimin içine bir şekilde bir şey katmış olabilir mi yani?" Onur kaşları çatık bir şekilde bir süre yağmuru izleyip düşündükten sonra konuşmaya başladı.

"Tatile çıkacağımızı biliyor, nereye gideceğimizi biliyor, Mert'in telefonuna ulaşabilecek kadar yakın, arabasını bozabilecek kadar çevremizde. Kim olabilir bu? Üstelik bize senin yemeğine bir şey katacak kadar yaklaşmış olabilecek gibi. Yoksa..." dedi ve gergin yüz ifadesiyle yüzüme baktı.

"Yoksa ne?"

"Restorandakilerden biri yaptı bunu," dedi sanki küfür eder gibi.

"Ama hiçbiri kötü insanlara benzemiyor!" Restoranda bizim dışımızda çalışan yalnızca altı kişi vardı. Onlar da sadece servis işlerine bakıyorlardı.

"Dışarıdan bakınca Ender de kötü birine benzemiyor, ben yıllarca babam sandım onu. Kimsenin kalbi yüzünden okunmuyor işte. Şuradan bir çıkalım bunu yapanı bulmazsam şerefsizim. Hayatımda hiçbir zaman ama hiçbir zaman bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Hem seni hem Gece'yi kaybedeceğime bir saniyeliğine o kadar emin olmuştum ki... O adam banka hesaplarında ne var ne yoksa alınmasından daha büyük bir intikamı hak ediyor Zeynep. Şuradan bir çıkalım..."

"Şuradan bir çıkalım ne Onur? Ne yapacaksın?" Korkuyla sorduğum soruma Onur'dan hiçbir cevap alamadım. Yüzüne bakmayı sürdürdüğüm sırada Onur derin bir nefes aldı.

"Artık içeri girelim mi?" diye sordu.

"Ne yapacaksın?" diye tekrar ettim.

"Zeynep... Artık içeri girelim mi güzelim?"

"Onur... Gidelim buradan..." dedim yalvarır gibi. "O kadar uzağa gidelim ki kimse bulamasın bizi. Olmaz mı?" Onur elini elimin üzerine koydu ve beni kollarının arasına alıp saçlarıma bir öpücük kondurdu. Başım göğsüne yaslı bir şekilde yağmuru izlediğim sırada sol gözümden bir yaş aktığını hissettim.

"Kimsenin geleceğimizi çalmasına izin vermeyeceğim Zeynep... Kimse bizim geleceğimizi çalmaya çalışıp oturduğu yerde rahat oturamayacak."

Bir süre sessizce yağmuru izledik. Yıllarca bir intikam hikâyesinin içine düşüp yaşayabileceğimiz her şeyi hiçbir suçumuz olmamasına rağmen yaşamıştık. Bir yerden sonra başımıza ne geleceği ne Onur'un ne benim umurumuzda olmaya başlamıştı ama artık Gece vardı ve onun için yapmayacağımız tek bir şey bile yoktu bu dünyada...

"Onur..." diye mırıldandım gözlerimi yağan yağmurdan ayırmadan.

"Efendim güzelim?"

"Hâlâ dinleniyor olabilir miyiz?" Onur başını salladı.

"Muhtemelen dinleniyoruz," dedi ve ağız dolusu küfür etti Ender'e.

"O zaman hangi hastanede olduğumuzu da biliyor, işte ben bu sebeple uyuyamam Onur. Sevdiğim herkes buradayken, Gece

buradayken yatıp da uyuyamam. Sevdiğim herkes tehlikedeyken benim gözüme uyku girer mi sanıyorsun?" Onur beni kolları arasında iyice sardı ve kolumu sıvazlamaya başladı.

"Sen bize lazımsın Zeynep..." diye mırıldandı yanağıma bir öpücük kondururken. "Uyumaması gereken kişi benim. Senin uyuyup ayakta kalman lazım." Onur saçlarımı okşarken uykumun geldiğini hissettim. Kapanmaya çalışan gözlerimi açık tutmaya çalıştığım sırada halsizce bir şeyler anlatıyordum.

"Nasıl bu noktaya geldik biz Onur?"

"Hangi noktaya güzelim?"

"Sanki daha dün o okul koridorunda sen elinle benim ağzımı kapatıyordun... Ne oldu da bir anda kendimizi burada bulduk?"

"Âşık olduk..." diye fısıldadı Onur kulağıma doğru. Halsizce gülümsedim.

"Seninle yazı gördüm, baharı gördüm, kışı gördüm, karı gördüm, yağmuru gördüm, güneşi gördüm. Seninle görmediğim şey kalmadı. Çok garip değil mi? Bazen bu kadar yıl nasıl oldu da geçip gitti, bu kadar çok şeyi nasıl oldu da yaşadık diye düşünüp duruyorum. İnanılmaz... Daha dün size okulun merdivenlerinde ışık tutuyordum. Şimdi buradayız, içeride bebeğimiz uyuyor."

"Ben seni gördüğüm ilk an sana âşık olacağımı anlamıştım..." dedi Onur sanki gözünün önünden eski günler geçiyormuş gibi.

"Nasıl?" diye sordum merakla.

"Hani böyle bir an gelir, büyük bir şey olacağını hissedersin. Hani bir saniye durup da şey dersin... 'Heh, şimdi b*ku yedik.' gibi..." Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve yüzüne baktım.

"Beni görünce böyle mi dedin?" Onur ufak bir kahkaha attı.

"Öyle demedim, o hisse girdim. Hayatım boyunca hayatıma aşkı almayacağıma dair kendime yeminler edip durdum. Seni gördüğüm an anladım ki o yeminlerin bozulma vakti gelmişti. Çünkü seninle göz göze geldiğimiz o an anladım ki gözlerimin gördüğü ve görebileceği en güzel gözler bunlardı. İşte o yüzden Gece'nin gözlerini de

senden almasını isterdim...” Derin bir nefes alıp başımı tekrar göğsüne yasladım.

“Bir cinayet çözelim dedik iş nerelere geldi, baksana...” diye cümlesini tamamlayınca gülmeye başladım.

“Madem beni ilk gördüğünde bana âşık olacağını anladın, o zaman bana neden günlerce kötü davrandın?” Onur yüzüme gülerek baktı.

“Belki sen de bana kötü davranırsın da âşık olmamı engellersin diye... Ama sanırım kıyamet kopsa yine sana âşık olurdum. Peki, ya sen?”

“Ben ne?” dedim merakla.

“Sen bana ne zaman âşık oldun?” Utanarak gözlerimi yağmura çevirdim. Eski günleri hatırlamak beni duygulandırmıştı.

“Kendime bunu hiç itiraf edemesem de sanırım ben de sana seni gördüğüm ilk an âşık olacağımı anladım. Gözlerine baktığım ilk an, gözlerindeki o acıyı gördüğüm ilk an seninle işimizin orada bitmeyeceğini biliyordum.” Onur ellerini yanaklarımın iki yanına yerleştirip yüzümü yüzüne çevirdiğinde göz göze geldik.

“Biz birlikte olmak zorundaydık Zeynep...”

“Biliyorum.”

“Sen benim olmak zorundaydın.”

“Biliyorum.”

“Tüm bunlar olmasaydı bile, ben seni yine gelir bulurdum.”

“Biliyorum...” dedim bir kez daha.

Biliyordum. Onur ve benim aramızdaki bağ benim bu hayatta gördüğüm en güçlü şeydi. Bir şekilde, bir zamanda, bir yerde bir araya gelmek için yaratılmıştık sanki. Sanki hayata geliş amacımız birbirimizi bulmaktı, bir olmaktı. Sanki yarım yaratılmıştık ve birbirimizi bulup bir olmuştuk. Karşımdaki bir çift ela göz için yapmayacağım şey yoktu bu dünyada, şimdi uğruna yapmayacağım şey olmayan bir çift ela göz iki çift olmuştu.

Ve yine biliyordum ki, hayat bizi bu kadar kolay ayakta tutmayacaktı...

Hadi hayat, karart bizi ki kimse göremesin

20. Bölüm

Biz Kazandık

Hadi hayat, karart bizi ki kimse görmesin...

(FİNAL)

Ben Zeynep. Hayatı boyunca kim olduğunu sorgulamış, aynaya baka baka, "Sahi ya kimdi bu Zeynep?" demiş, şimdi kim olduğunu bir çift küçük gözde bulmuş Zeynep... Duygularını Shakespeare satırlarında aramış, okuya okuya kendini bulmuş Zeynep. Kendine her türlü felaketi çekmiş, kendini her türlü felaketten sağ salim çekip çıkarmış Zeynep. Âşık olmuş, âşık olunmuş, savaşmış, kazandığına emin olamamış Zeynep. Şimdi ellerimin arasında bir kâğıt, ona en sevdiğim şiirini okuyorum Shakespeare'in:

"Bak güzel kızım," diyor sesim, "bunlar annenin en sevdiği satırlar..."

Yalan söylüyordu sana bu zamana kadar yazdığım dizeler,
Seni bundan çok sevemem dediğim dizeler var ya...
Çünkü eskiden aklım bir türlü almıyordu
İçimdeki ateşin daha da harlanabileceğini.

Oysa zaman aşımı öyle büyük ki,
kralların fermanını bile değiştirir.
Milyonlarca oyun oynar, sevgilinin kutsal güzelliği karartır,
Bir sevginin eşsizliğini kırabilir.
En inatçıyı bile değişimin çarkına uydurur.
Zamanın yıkıcı gücünün korkusuyla neden o zaman söylemedim ki sana?
"En çok şimdi seviyorum seni," diye...
Aşkımdan şüphe duymadığım, en emin olduğum o anda,
Geleceği unutup, o günü şahlandıramaz mıydım?
Aşkın kendisi bir bebektir,
İşte bu yüzdendir ki,
Hala büyüyen bir şeye,
*"Büyüdü," diyemem.**

Sonra kalkıyor başım, gözlerine bakıyor gözlerim, sanki duyuyormuş da anlıyormuş gibi bakıyor gözlerime derin derin. Anlıyorum ki en uzak mesafe bir cam parçası olabiliyormuş. Ona dokunamadan, onu öpemeden, kulağına masallarımı okuyamadan geçip gidiyor zaman bu cam parçasının ardında. Doktor her geçen gün, "Kendi başına nefes alamıyor," dedikçe benim soluğum kesiliyor. Sonra elim uzanıyor, Onur'un elini tutuyor elim, sanki o an Gece'nin elini tutuyor gibi hissediyorum. Bazen bir cam parçasına dokunmak bile ona dokunmak olabiliyor, bazen o camı elimle tıklatmak ona ninni söylemekmiş gibi gelebiliyor. Ben geliyorum, o gözlerini açıyor. Ne garip... Ben geliyorum, o bunu hissediyor.

Günler bu camın önünde geçip giderken hepimizin tek işi buraya gelmek oluyor. Onur ve ben buradan hiç ayrılmıyoruz fakat Burak, Mert ve ailelerimiz de birkaç saatin dışında bizi asla yalnız bırakmıyor. Burak ve Mert akşamları Gece gözlerini açtığında ona

* William Shakespeare, Sone 115. (ed.n.)

aldıkları kuklalarla camın ötesinden bir şov yapıyor, annelerimiz camın karşısına geçmiş Gece'ye aldıkları elbiseleri cama doğru tutuyor, babalarımız ise bakıp bakıp ağlıyor. Peki, ya biz? Her an tetikteyiz, her an bu camın önüne atlayıp onu korumamız gerekecekmiş gibi hazırız, her an korku içindeyiz ve her zamankinden daha da âşığız birbirimize. Aslına bakarsanız sanırım tam burada yeniden bir karantina altındayız...

Size hep demiştim ki bizim bedenlerimizi değil, ruhlarımızı karantina altına aldılar. Biz o karantinadan hiç çıkamadık, biz o karantinadan asla kurtulamadık. Tek şansımız ise bu karantina altında bir arada olabilmemizdi. Biz hâlâ o gün, o lise binasının en üst katında oradan ne zaman çıkacağını bilemeyen çocuklarız... Hâlâ o karanlıkta gördüğü tek şey birbiri olanlarız biz, hâlâ aynı korkuyu yaşayan, hâlâ bir çıkış yolu arayan o dört kişiyiz.

Hani bir gün size "*Mahşerin Dört Atlısı* hikâyesini bilir misiniz? Öğrenmek üzeresiniz..." demiştim de hiç anlatmamıştım, hatırladınız mı? Artık öğrenme vaktiniz geldi. Mahşerin Dört Atlısı kimi inanışlara göre kıyametin gelişinin göstergesiymiş. İnanışa göre Mahşerin Dört Atlısı bir araya gelir de yola çıkarlarsa, görünürlerse bu bir kıyamet alametiymiş. Bu dört attan birinin ismi Beyaz At, diğerinin ismi Kızıl At, bir diğerinin ismi Siyah At ve dördüncünün ismi ise Soluk At'mış...

Yine bu inanışa göre bu atlılar aynen şöyle tanımlanmıştı: *"Sonra baktım, Kuzu yedi mühürden birini açtığında dört canlıdan birinin gök gürültüsü gibi bir sesle, 'Gel!' dediğini duydum. Baktım ki, beyaz bir at ve binicisinin elinde bir yay. Ona bir taç verildi ve zaferden zafere koşarak, son zaferine doğru ilerledi. Kuzu ikinci mührü açtığında ikinci canlının. 'Gel!' dediğini duydum. Derken, bir diğeri, bir kızıl at çıktı. Binicisine, yeryüzündekiler birbirini boğazlasın diye dünyadan barışı kaldırma yetkisi ve büyük bir kılıç verildi. Kuzu üçüncü mührü açtığında üçüncü canlının, 'Gel!' dediğini duydum. Baktım ki bir siyah at ve binicisinin elinde bir terazi. O anda sanki dört canlının arasından gelen bir ses duydum; şöyle diyordu: 'Bir ölçek buğday bir*

dinara ve üç ölçek arpa bir dinara. Zeytinyağı ve şarabı ziyan etmeyin. Kuzu dördüncü mührü açtığında dördüncü canlının sesini duydum. 'Gel!' diyordu. Baktım, soluk renkli bir at, binicisinin adı da Ölüm. Hemen arkasından ölüler diyarı geliyordu. Kılıçla, kıtlıkla, kırgınla ve yerin vahşi hayvanlarıyla öldürmeleri için onlara dünyanın dörtte biri üzerinde yetki verildi." *

Bizim bir araya gelmemiz tarihler önce bile kıyametin başlangıcı diye tarif edilmişti. Öyle şeyler yaşamıştık ki sanki bunlar bizim kişisel kıyametimizdi. İçimiz yanmış, yıkılmış, talan edilmişti. Pes etmeyi de öğrenmiştik, savaşmayı da. Kaçmayı da öğrenmiştik, koşmayı da. Yıkmayı da öğrenmiştik, yapmayı da. Fakat "her ölümden sonra bir doğan vardır" derler, karşımızda duran bu iki küçük göz bizim kıyametimizden sonra dünyada yeşeren ufak bir fidandı. Artık bitmeliydi, artık sona ermeliydi bu yaşadıklarımız. İsyan da etmiştik şükür de, karanlığı da görmüştük aydınlığı da, ağlamayı da tatmıştık gülmeyi de, ölmeyi de dilemiştik yaşamayı da. Artık yaşayabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. Sonsuz mutluluktan başka... Şimdi bunun vaktiydi, şimdi bunun sırasıydı, şimdi bizim zamanımızdı...

"Gece için..." diye fısıldamıştım o gün içimden.

"Gece için..."

Gece'yi gündüze çevirmek değildi niyetimiz, biz karanlıkta yaşamayı kabullenenlerdik, çünkü biliyorduk ki karanlık aydınlıktan daha parlak olabiliyordu bazen. "Hadi," diyordum hayatıma tam o an, "Karart bizi ki kimse göremesin..."

(On Gün Sonra)

"Sonra bu büyük burunlu şapşal ayakkabıcı Romeo'nun ayakkabılarını çalıp kaçmış! Sonra Romeo ayakkabıcının peşine takılmış, koşmuş koşmuş ve çok yorulmuş!"

"Dur, seni şapşal... Ayakkabılarımı geri getir!"

---

* İncil Yeni Ahit; vahiyler 6:1-2, 6:3-4, 6:5-6, 6:7-8. (ed.n.)

"Fakat ayakkabıcı ortadan kayboluvermiş! Romeo ortada öylece kalmış..." Mert ve Burak elindeki kuklalarda Gece'nin camının önünde kendi üretimleri olan bu hikâyeyi canlandırırlarken ufak bir kahkaha attım.

"Romeo ve Juliet'in düştüğü hallere bak..." dedim gülerek.

"Shakespeare mezarında ağlıyor." Onur gülerek ayağa kalkıp Burak ve Mert'i sessizce alkışladı.

"Tebrik ederim ama artık otursanız da çocuk uyusa mı? İki saattir gözleri açık öylece size bakıyor! Uyuyacak, uyuyamıyor."

"Ama abi belli ki hikâyenin finalini bekliyor..." Burak itiraz ederken başımı kaldırıp Gece'nin kapanmaya başlayan gözlerini işaret ettim.

"Baksanıza, siz durduğunuz an gözlerini kapattı. Rahatladı çocuk resmen," diye mırıldandım ve yerime geçtim.

"Hadi, oturun da sohbet edelim. Kahveleriniz soğudu... Kurabiye de almıştık," diyerek kurabiye kutusunu açtım ve ortaya koydum. Burak ve Mert ellerindeki kuklaları masaya bırakıp yerlerine geçtiler. Onur da yanıma oturunca hep birlikte kurabiye yemeye başladık.

"Onur... Oğlum bak neredeyse on gündür kızına şov yapıyoruz. Bunun bir karşılığı olacak, haberin olsun." Mert'e gülerek baktığımda Onur'un burnunu çektiğini duydum, sanırım ikimiz de grip oluyorduk.

"Ne mesela?"

"Gecelik 100 TL." Burak'ın cümlesini duyduğum an içtiğim kahvenin boğazımda kalmasıyla öksürmeye başladım. Onur gülerek sırtıma vurduğu sırada masadaki su şişelerinden birini alıp kafama diktim.

"Abi gelip geçen insanlar duyacak, kurduğun cümleye bak..." Onur gülerek Burak'ı uyardığında gülmemi durduramıyordum.

"Şaka maka, buradan çıkar çıkmaz bizi güzel bir yemeğe götürmenizi istiyoruz." Onur başını salladı.

"Sözüm olsun, en güzel yemeklere gideriz, merak etme kardeşim... Şuradan bir çıkıp her şeyi bir yoluna sokalım da," dediğinde

Onur'un sesi o kadar sıkıntılı çıkıyordu ki ortam birkaç saniyeliğine sessizleşti. Mert boğazını temizleyip tereddütle konuya girdi.

"Ender'den haber var mı?" Onur sıkıntılı bir nefes verip başını salladı.

"Hayır... Hiçbir haber yok. Aklım almıyor, elinde hiçbir şey yokken bu adam tüm bunları nasıl yaptı? Bu adamın doğru düzgün bir dostu da yoktu ki. Hiç kimsesi yoktu. Ne oldu da birden dostu çıktı, ne oldu da birden bunları yapabildi?"

"Peki, restorandakilerle alakalı bir şey çıktı mı?" diye sordu Burak merakla, "Hani onlardan birinin Ender'le işbirliği yaptığından şüpheleniyordun."

"Bundan hâlâ şüpheleniyorum ama gidip ne kadar gözlemlediysem de hiçbirinde bir gariplik, bir terslik göremedim."

"Ne yapacağız?" diye sordum endişeyle.

"Ne yapacağımız belli..."

"Yani?"

"Hepsini işten çıkaracağım..." dedi Onur çaresizce, "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu onlardan birinin yaptığına eminim, hangisi olduğunu bulamıyorum, hepsini göndermek zorundayım. Başka çarem yok..."

"Sonra yeni birilerini alacaksın ve Ender onlardan biriyle de işbirliği yapacak. Bu hep böyle mi gidecek? O restoranda çalışan ve bu işe çok ihtiyacı olanlar da var Onur," dedim hüzünle.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Zeynep. Onlardan birinin bizi getirdiği noktayı görüyorsun, değil mi? İşte bu yüzden hepsinden vazgeçmek zorundayız. İş bulmalarına yardımcı olurum ama bizim yanımızda duramazlar..."

"Abi..." dedi Mert sessizce, "İyice bir düşün, hatırlamaya çalış. Bu Ender'in gerçekten de hiçbir dostu yok muydu? Ben arkadaşları vardı diye hatırlıyorum..."

"Yani vardı tabii, ama ona yardım edecek tek bir arkadaşı dahi yoktu. Tüm arkadaşları ondan nefret ediyordu. Samimiyetsiz çıkar ilişkisiydi tüm arkadaşlıkları... Bir akrabası bile yok."

"Peki, ya şey..." diye fısıldadım aklıma gelen bir fikirle, "Ender'in babası yaşıyor olabilir mi? Muhtemelen çok yaşlıdır ama yaşıyor olabilir. Yani, düşünsenize... Ender'in babasını arayan bir düşmanı vardı. Babası ortaya çıkıp Ender'e yardım etmiş olamaz mı?" Üçü de aydınlanma yaşamış gibi bana baktı.

"Tabii ya..." diye mırıldandı Onur, "olabilecek tek senaryo bu. Babası..."

"Kendi ölmedi, bari babası ölseymiş abi ölümsüz mü bunlar ya!" Burak öfkeyle konuşurken koridorun başında Gece'nin doktorunu gördüm. Bize doğru geldiğini görünce telaşla ayağa kalktım.

"Ne oldu?" Onur önce endişeyle bana baktı, sonra koridorun başındaki doktoru görünce aynı korkuyla o da ayağa kalktı.

"Ne oldu Zeyno?"

"Doktor geliyor..." Burak ve Mert de ayağa kalkıp doktora döndüklerinde doktor bize hiçbir şey söylemeden Gece'nin odasına girdi. Biz telaşla cama doğru ilerlerken doktorun ardından odaya giren hemşire camın perdelerini kapattı.

"Bu ne şimdi?" dedi Onur öfkeyle. Ben şok içinde perdeye bakarken ellerimin titremeye başladığını hissediyordum.

"Durun, şuradaki hemşireye sorayım!" Mert koşarak koridordaki başka bir hemşireyi yakalayıp konuşurken titreyen elimle Onur'un elini tuttum.

"Onur..." diye fısıldadım korkuyla.

"İçeri gireceğim!" Onur öfkeyle kapıya doğru ilerlerken ben de onun peşinden koşuyordum ki bir anda odanın kapısı açıldı. Biz kapının açılmasıyla birlikte şok içinde bakakaldığımızda ağzımdan tek bir kelime çıktı.

"Gece..." Gözyaşlarım yanağıma doğru akarken doktorun kucağında bize merakla bakan Gece'yle göz göze geldim. Doktor bize

gülümseyerek baktığı an anladım ki Gece artık kendi başıma nefes alabiliyordu! Hiçbir şeye bağlı değildi, öylece normal bir bebek gibi doktorun kucağında durmuş bize bakıyordu.

"Nefes..." dedi Onur nutku tutulmuş bir halde, "Nefes alabiliyor mu?" Doktor gülümseyerek başını salladı.

"Alabiliyor. Doğru söylemek gerekirse gerçekten de savaşçı bir kızınız var. Gece Hanım bak bunlar senin annen ve baban." Doktor Gece'yi dikkatle bana uzatırken ellerim o kadar titriyordu ki onu düşüreceğimden korkuyordum.

"Sanırım ağlayacağım!" dediğini duydum Burak'ın. Tam o an kollarımın arasına aldım Gece'yi. Hayatımda bundan daha güzel bir his daha yaşamamıştım. Ona dokunmak cennete dokunmak gibiydi. Kokusu bu dünyada kokladığım en güzel çiçek kokusundan daha güzeldi. Gözlerimden akan birer damla yaş Gece'nin sol eline düştü.

"Zeynep..." Onur'un titreyen sesi kulaklarımı bulduğunda başımı kaldırıp Onur'a baktım. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ona gülümsedim.

"Hadi, al..." diyerek Gece'yi Onur'a uzattım. Onur titreyen ellerini kaldırıp bana doğru uzatırken dikkatlice kollarına bıraktım Gece'yi. Dudaklarının arasından ağlamakla gülmek arasında güçsüz bir ses çıktı.

"Çok hafif..." dedi şok içinde gülerek. Doktor ufak bir kahkaha attı.

"Ne bekliyordunuz? On kiloluk çocuk veremezdik elinize!" Hepimiz gülüştüğümüz sırada Onur da ben de gözlerimizi Gece'den alamıyorduk. Kocaman ela gözleri güneşin yansıması gibiydi. Öyle derin bakıyordu ki gözleri bir Onur'un gözlerinde, bir benim gözlerimde dolaşıyordu.

"Dayıların da burada!" diye araya girdi Burak heyecanla. Mert ise Gece'yi hayranlıkla izlerken elleriyle ağzını kapatmış öylece bakıyordu.

"Hadi, biz Gece Hanım'ın son kontrollerini yapıp hazırlayalım. Sonra da sizi eve uğurlayalım. Olur mu? Zeynepçiğim, hemşire seni de emzirme konusunda bilgilendirecek. Sen de içeri gel..." Heyecanla başımı salladığım sırada hemşire Gece'yi Onur'un elinden alıp içeri götürür götürmez heyecanla Onur'a sarıldım. O sırada Burak ve Mert de sarılmamıza ortak olurken sevinçten kafayı yemiş gibiydik. Dördümüz bir hastane koridorunda sarılmış kahkahalarla gülüyorduk!

"Hadi sen içeri gir! Biz çantalarımızı hazırlayalım! Burak sen annemlere haber ver..." Onur heyecanla beni içeri yollarken sevinçten yerimde duramıyordum.

Sadece iki saat sonra tüm işlemler bitmiş bir şekilde Gece'yi koltuğuna yatırmış ve arabanın içinde evimize doğru yol alıyorduk. Şu an yaşadığımız nokta inanılmaz bir noktaydı. Ben ve Onur arka koltukta oturmuş, aramıza Gece'yi almış onu izliyorduk. Hiç uyumuyordu, biliyor musunuz? Sanki bizi incelemeyi çok sevmiş gibi sürekli yüzlerimize bakıyordu.

"Merhaba güzel kızım..." dedi Onur sessizce, "ben senin babanım. Tanıdın mı?" Size yemin ederim o an Gece'nin bir saniyeliğine gülümsediğine eminim.

"Güldü!" dedim şok içinde.

"Güldü..." dedi Onur nutku tutulmuş gibi.

"Saçmalamayın abi neredeyse konuştu filan da diyeceksiniz. Ne gülmesi? Yok kahkaha attı..." Burak'a gülerek heyecanla Gece'ye döndüm.

"Sen bize güldün mü?" diye sordum heyecanla. Yüzüme merakla bakarken sonunda araba evimizin önünde durduğunda annemin ve Zuhal Teyze'nin arabaya doğru koştuğunu gördüm.

"Yuh!" dedi Mert gülerek. "Saldırıya uğruyoruz!" Gözlerim dolu dolu indim arabadan. Anneme heyecanla sarıldığım sırada Onur herkese Gece'yi gösteriyordu. Tam bir kaos ortamı yaşıyorduk o saniye. Babam kaldırıma oturmuş ağlıyordu, Rıza Amca şok içinde

Gece'yi izliyordu, annem ve Zuhal Teyze ise resmen bağıra bağıra Gece'ye sorular soruyorlardı!

"Sen bizi görmeye mi geldin kızım?"

"Sen bizi mi özledin?"

"Bu çocuk iki güne konuşmayı öğrenir, demedi demeyin..." Burak gülerek yanımıza geldiğinde ben kaldırımda ağlayan babamın yanına oturdum.

"Baba..." diye mırıldandım, "iyi misin? Bak torunun orada. Gidip baksana..." Babam bana sıkıca sarıldı.

"Hayatımın en mutlu anı bu..." dedi zar zor. "Bakmaya bile korkuyorum... Zeynep, sen benim canımsın." Babamla sıkı sıkı sarıldıktan sonra onu elinden tutup ayağa kaldırdım, Gece'nin yanına götürdüm ve başımı omzuna yasladım.

"Gözleri aynı Onur'um..." dedi Zuhal Teyze gözyaşları içinde, "saçları aynı Zeynep'im..."

Bu bir zaferdi. Her şeye rağmen kozasında büyüttüğüm o tırtıl kelebek olmuştu, dünyanın en güzel dalına konmuştu. Bu bizim bu savaşı kazanışımızdı. Bu bizim galibiyetimizdi. Bu bizim yeni hayatımızın ilk günüydü. Hep birlikte eve çıkıp Gece'yi beşiğine yatırdığımızda bile tüm bu olanlara inanamıyordum. Bu gerçekten oluyordu, değil mi?

"Mucize..." diyordu annem gözyaşları içinde. Bu gerçekten de bir mucizeydi. O sırada hepimiz beşiğin başında Gece'yle konuşurken Onur'un telefonunun çaldığını gördüm. Onur telefondaki numarayı görüp kaşlarını çatarak odadan çıkarken arkasından merakla baktım. Sonra dikkatim Gece'ye döndüğü sırada Onur birkaç dakika içinde odaya doğru başını uzattı.

"Zeynep..." diye mırıldandı, "bir dakika gelsene güzelim..." Gece'yi odada diğer herkesle bırakıp Onur'un yanına salona geçtim.

"Ne oldu? Kötü bir şey mi oldu?"

"Benim yarım saatliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Bir işim var, halledip geleceğim..."

"Ne işi Onur? Eve yeni geldik? Nereye gidiyorsun?"

"Merak etme, ufak bir işimi halledip geleceğim. Siz Gece'nin başından ayrılmayın..."

"Onur, hiçbir yere gitme..." dedim korkuyla. "Neden gideceğin yeri bile bana söylemiyorsun?"

"Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Yarım saatliğine gidip geleceğim. Hadi güzelim, lütfen odaya dön... Şu restorandakilerle görüşeceğim sadece."

"Tamam ama eğer bana yalan söylüyorsan seni asla affetmem... Eğer kendini tehlikeye atarsan seni asla ama asla affetmem." Onur yüzümü elleri arasına alıp dudaklarımı uzun uzun öptü.

"Yarım saat sonra senin ve kızımın yanındayım..." dedi fısıltıyla. "Akşam birlikte uyuyacağız. Söz veriyorum. Hadi, kızımızın yanına git dünyanın en güzel annesi..."

Onur evden çıktıktan sonra dakikalar geçmek bilmedi sanki. Gece asla uyumuyor ve sürekli bizi izliyordu. Herkes Gece'nin başında sırf onun dikkatini çeksin diye şarkılar söylerken ben saate bakıp duruyordum. Tam otuz beş dakika sonra kapıda anahtar sesi duyduğumda telaşla kapıya doğru koştum. Onur'un içeri girdiğini görüp derin bir nefes aldığımda Onur bembeyaz bir yüzle bana bakıyordu.

"Onur!" dedim korkuyla. "İyi misin sen?" Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki herkes bir anda Gece'yi bırakıp telaşla koridora çıkmıştı.

"Oğlum ne oldu?" diye sordu Rıza Amca yanımıza gelerek.

"Onur! Ne oldu?" Zuhal Teyze korkuyla Onur'a bakarken Onur nutku tutulmuş gibi birkaç saniye hepimizin yüzüne öylece baktı.

"Abi ne oldu? Sen nereye gittin?" Mert telaşla bize yaklaştığı sırada Onur'un gözleri benim gözlerimle buluştu. Korku içinde ne diyeceğini beklerken Onur dudaklarını araladı.

"Ölmüş..." dedi tek seferde.

"Kim?" dedim elim kalbimde. İşte o an Onur'un dudakları arasından çıkan tek kelime hepimizin hayatının dönüm noktasıydı.

"Ender..."

"Ne?" Hepimiz şok içinde Onur'a bakakaldığımız sırada kaşlarımı çattım.

"Nasıl? Nereden biliyorsun? Bu bir oyun olmasın?" dedim korku içinde. Onur kapının arkasına yaslanıp yavaş yavaş yere oturdu.

"Oyun değil... Beni karakoldan aradılar. Bana... cesedini gösterdiler... doğrulamamı istediler... Oydu. Ender'di."

Dakikalarca kimseden tek kelime çıkmadı. Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi zerre kadar bilmiyordum. Ender ölmüştü ve babam ölmüş gibi hissetmiyordum. Ender ölmüştü ve bir insan ölmüş gibi bile hissetmiyordum. Ender ölmüştü ve ben tam şu anda artık karantina altındaymışım gibi bile hissetmiyordum.

"Gece ağlıyor..." dedi annem nutku tutulmuş bir sesle. Başımı salladım. Bir ruh gibi ağır ağır yürüyüp Gece'nin odasına girdim. Hepsi koridorda şoktan yere oturmuş Onur'un olayı anlatmasını dinlerken ben Gece'nin beşiğinin başına geldim. Beni görünce sustu.

"Seni bıraktığımızı mı düşündün?" dedim gözlerim dolu dolu "Seni asla bırakmayacağız..." Onu kucağıma aldım. Gözlerini gözlerime dikti ve parmağımı öyle sıkı tuttu ki kırık olan her yerimin iyileştiğini hissettim. Gözleri gözlerimde bizim hikâyemizin şarkısını mırıldanmaya başladım ona sessizce.

"Ay benim, gece senin... Bakar bakar gülümserim..."

Ay da bizim olmuştu, gece de. Artık hayatın bizi karartmasına gerek yoktu, artık saklanmamız gereken hiçbir şey yoktu. Dünya bizimdi, kimseye vermemiştik. Yarım saat sonra Gece kucağımda uyuduğunda odadaki sallanan sandalyede oturmuş kucağımdaki Gece'yi izlemeye devam ediyordum. Annem ve Zuhal Teyze mutfakta yemek hazırlıyor, Rıza Amca, babam, Burak ve Mert kart oyunu oynuyordu. Onur odaya girip odanın kapısını kapatıp ayaklarımın ucuna oturdu ve Gece'nin minik ellerinden birini tutup gözlerini gözlerime dikti. Bana ilk defa bu kadar derin bir gülümsemeyle bakıyordu. Ben de ona...

"Kolay uyudu mu?" Başımı salladım.

"Gözlerime baka baka uyuyakaldı... Sanırım bizi pek zorlamayacak." Onur elini kaldırıp Gece'nin saçlarını yavaş yavaş okşadı.

"Burnuna bak..." diye fısıldadı gülerek, "nohut tanesi gibi."

"Acaba rüyasında ne görüyor?" diye sordum derin bir iç çekerek.

"Bence bizi görüyordur... O kadar çok baktı ki yüzlerimizi her ayrıntısına kadar ezberlemiş olması lazım artık."

"Acaba bize bakarken ne düşünüyor?"

"Annesi ve babası olduğumuzu anlıyor olabilir mi?" diye sordu Onur merakla.

"Bilmem..." Dakikalarca, sessizce Gece'yi izledik. Evin içinden gelen ailelerimizin sesleri, yemek kokuları, sallanan sandalyenin gıcırtısı, tehlikede olmadığımızı bilmenin rahatlığıyla tam burada uyuyup günlerce uyanmayabilirdim. Onur başını dizime yaslayıp gözlerini ağır ağır kapatırken kucağımda iki bebek uyutuyordum sanki. Bir elimle Onur'un saçlarını okşuyor bir elimle Gece'yi tutuyordum. Sonra Onur başını kaldırdı, elimi öptü ve yanağını elime yaslayıp gözlerini kapattı. Onur'u ilk defa bu kadar huzurlu görmek beni o kadar mutlu ediyordu ki anlatamazdım.

"Onur..."

"Zeynep..."

"Yani şimdi bitti mi?" diye sordum sessizce.

"Bitti güzelim... *Biz kazandık.*"

Bu, bir savaşın bitişiydi.

Bu, bizim kazandığımız andı.

(VEDA)

(Bir Ay Sonra)

"Bir varmış, bir yokmuş, bir zamanlar küçük bir kız varmış... Bu kızın ismi Zeynep'miş. İncirleri çok severmiş, yan komşusunun bahçesindeki ağaçtan koparıp koparıp yermiş. Bir gün o kadar çok incir yemiş ki

karnı ağrımaya başlamış. Sonra-" Onur Gece'ye yine benimle ilgili bir masal anlatırken esneyerek odaya girdim.

"Yine mi masalın başrolü benim?" dedim halsiz bir sesle. Onur başını kaldırıp esnedi ve başını salladı.

"Garip bir şekilde başka bir isim kullandığımda ağlamaya başlıyor." İkimiz de uykusuzluktan bayılmak üzereydik, dün gece Gece'nin odasındaki halının üzerinde uyuyakalmıştık.

"Hatırlıyor musun, tam bir ay önce bana, 'Bizi çok zorlamayacak herhalde!' demiştin ve biz üç haftadır uyumuyoruz..." Onur'un lafına aynı anda esneyip güldüğüm sırada Gece'nin ağlamaya başladığını duydum.

"Gel kızım, baban masallarla başını mı şişirdi senin?" diyerek Gece'yi kucağıma aldım ve gözlerine baktım.

"Artık seninle iki yetişkin gibi konuşma vaktimiz geldi güzel kızım... Babanın da benim de çok uykumuz var, artık uyumamız gerekiyor. Biliyorum, sen uyumak istemiyorsun ama sen uyumazsan biz de uyuyamayız. En azından bizim uyumamız için birkaç saat uyuyamaz mısın, olmaz mı? Hadi, anlaşalım!" diyerek elimi uzatıp Gece'nin elini tutup salladım.

"Sözleşme hazırlayıp imzalatalım bir de istersen..." Onur gülerek odanın ışığını kıstığı sırada Gece esnemeye başladı.

"Bak," dedim fısıldayarak, "esniyor..."

"Cidden mi?" Onur başımıza gelip Gece'nin esnemesini hayretle izledi.

"Hadi, sen içeri git. Ben onu uyutup geleceğim. Bu sefer kararlıyım," dedim. Onur yanağıma bir öpücük kondurup sessizce odadan çıkınca Gece'yi kucağımda sallayarak ona yine aynı şarkıyı mırıldanmaya başladım.

"Ay benim, gece senin... Bakar bakar gülümserim..." derken esnedim, sonra fark ettim ki ben esnedikçe o da esniyordu. Sanırım onun uykusunu getirmenin yolunu bulmuştum, o yol buydu işte. Karşısında defalarca esniyormuş gibi yaptım, yaptıkça gözleri kapanıyordu.*

---

* Sözler: Son Feci Bisiklet - "Elektrot". (ed.n.)

Gözleri yavaş yavaş tamamen kapandığında onu dikkatlice yatağına yatırdım ve üzerini örttüm. Beşiği kendiliğinden ağır ağır sallanırken odadan çıktım ve salona geçtim. Onur koltukta uyuyakalmıştı.

"Sevgilim..." diye mırıldandım ona doğru yürürken. Onur korkuyla sıçrayıp uyandı.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı. Gece uyudu..." dedim koltukta Onur'un yanına yattığım sırada. Onur beni kolunun altına alıp bana sıkıca sarıldı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Bu zorlu görevi nasıl başardın?" diye sordu.

"Bu da benim sırrım olsun..."

"Ben ciddiyim. Nasıl başardın?"

"Sanırım Gece'nin zayıf noktasını buldum..." dedim gülerek.

"Neymiş o?"

"Ben esnedikçe o da esniyor. O esnedikçe uykusu geliyor. Geçtim karşısına esnedim de esnedim. Ben esnedikçe o esnedi, sonra bir baktım gözleri kapanmaya başladı. Kendiliğinden uyuyakaldı öylece..." Onur kaşlarını kaldırıp gülümsedi.

"Sana ne kadar zeki olduğunu söylemiş miydim?"

"Hayır, söylememiştin."

"İyi, belki bir ara söylerim." Onur cümlesine ne tepki vereceğimi görmek için gülmemeye çalışarak yüzüme baktığı sırada esnedim.

"Söylemene ihtiyacım yok. Zaten ne kadar zeki olduğumun farkındayım," dediğim an büyük bir kahkaha atıyordu ki telaşla ağzını kapattım.

"Gece'yi uyandırırsan bu sefer sen uyutursun!" Onur başını sallayarak sessizce gülmeye devam ettiği sırada dışarıda yağan yağmur sesi evin içi soğuk olmasa da içimi ürpertmişti. Uzanıp koltuğun ucunda duran battaniyeyi alıp üzerimize örttüm.

"Zeynep..."

"Efendim?"

"Biz evlendik," dedi Onur gözlerimin içine bakarak.

"Biliyorum, ben de oradaydım," diyerek gülümsedim.

"Bazen bunu düşünüp düşünüp inanamıyorum... Biz evlendik," diye tekrar etti kendine, sonra tekrar tekrar söylemeye başladı.

"Bir evlendik... Biz evlendik... Biz evlendik..."

"Ve bir bebeğimiz oldu," diye devam ettirdim onu. Onur uzun uzun gözlerime baktığı sırada aynı anda nefes aldık. İkimizin de aklı geçmişteydi.

"Acaba hatıralarımız aklımızdan ne zaman silinecek? Ne zaman tamamıyla unutacağız geçmişi?

"Ya da hiç unutacak mıyız acaba?" diye devam ettirdi Onur cümlemi.

"Her akşam yatmadan önce bunları düşünüyoruz, bunları konuşuyoruz. Rüyalarımızda bunları görüyoruz. Sanki yaşanan her şey bir rüya gibi. Sanki yıllar önce o sınıfın sıralarında dördümüz beraber sıraya başımızı koyup uyumuşuz da hâlâ rüya görüyormuşuz gibi. Ne ara bu noktaya geldik, zaman nasıl bu kadar hızlı geçti aklım almıyor..." Onur elini saçlarıma koydu ve saçlarımı okşamaya başladı.

"Hani o edebiyat yarışmasında 'Juliet Romeo'nundur' demiştim en kararlı sesimle. Bak, Juliet gerçekten de Romeo'nun oldu... Ayıramadılar bizi."

"Acaba Doruk ne yapıyor?" diye sordum aklım o günlere gittiği an. Onur kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

"O nereden aklına geldi şimdi?"

"Yok artık, kıskandın mı?" diye sordum hayretler içinde. Onur belli etmemeye çalışsa da ciddi ciddi Doruk konusunu açtığıma sinirlendiği belliydi.

"Hayır... Ama emin ol şu an hatırlamak isteyeceğim en son insanlardan biri Doruk olabilir. Dünyanın en gereksiz tiplerinden biriydi..."

"Yani kıskandın..." dedim gülerek.

"Evet, kıskandım. Mutlu oldun mu?" Elimle ağzımı kapatıp gülüşümü sessizleştirmeye çalıştığım sırada ikimiz de o günleri düşünüyorduk.

"Ender yaşıyor olsaydı ona bir teşekkür ederdim, biliyor musun?" diye mırıldandı Onur. Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Ne?"

"Ciddiyim... Eğer tüm bu planı yapmasaydı ben hiçbir zaman seninle tanışamayacaktım. Bunlar başımıza gelmeseydi belki de bu kadar sıkı tutunamayacaktık birbirimize... Ve emin ol, ona teşekkür etmem onu sinirden delirtirdi. Keşke yaşarken teşekkür etseymişim ona." Gözlerimi kıstığım sırada içimin ürperdiğini hissettim.

"Adamın ismini duyunca bile içim ürperiyor..."

"Korkuyor musun?"

"Asla..." dedim kendimden emin bir sesle, "sadece iğreniyorum."

"Onun faili meçhul bir şekilde ölmüş olması belki de bu hikâyenin en şaşırtıcı sonudur. Kim yaptı, neden yaptı, nasıl yaptı hiçbir fikrim yok ama bir teşekkürü de o hak ediyor bak." Elimi uzatıp Onur'un ağzını kapattım.

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Onur gülerek başını sallayınca ağzını açtım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Teşekkür mü edersin?"

"Teşekkür ederim..." dedi gülümseyerek, "her şey için... En çok da var olduğun için." Uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Ve beni öptüğün için teşekkür ederim..." dedi gözleri kapanırken. Başımı göğsüne yaslayıp ona sıkı sıkı sarıldım.

"Ve bana sarıldığın için... Ve benim olduğun için..."

"Ben de sana teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Neden?"

"Gece uyandığında kalkıp onu tekrar uyutacağın için."

"Ne? Ben mi uyutacağım?"

"Unutma, senin sıran. Dün gece en son ben kalkmıştım." Onur gülerek bana daha sıkı sarıldı.

"Bu konuşmanın bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim," deyince gözlerimi kapattım.

"Onur..."

"Efendim güzelim?"

"Hadi bana da bir masal anlat. Beni de masallarınla uyut..."

"Tamam..." dedi Onur ve başladı bir masal anlatmaya.

"Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir krallık varmış. Bu krallığın kralı, kızı olan prensese çok kötü davranırmış. Onu bir gün sarayın en tepesine hapsetmiş. Sonra karşı krallığın prensi, prensesi kurtarmak için dağları aşmış, gelmiş. Gökteki aydan başka hiçbir şey yol göstermemiş ona. Sarayı bir çırpıda tırmanıp prensesin odasına girmiş. 'Seni kurtarmaya geldim!' demiş. 'Neden?' demiş prenses mutluluk gözyaşları içinde. 'Çünkü...' demiş prens, 'çünkü Juliet, Romeo'nundur...'"

S O N

Devam Edecek...

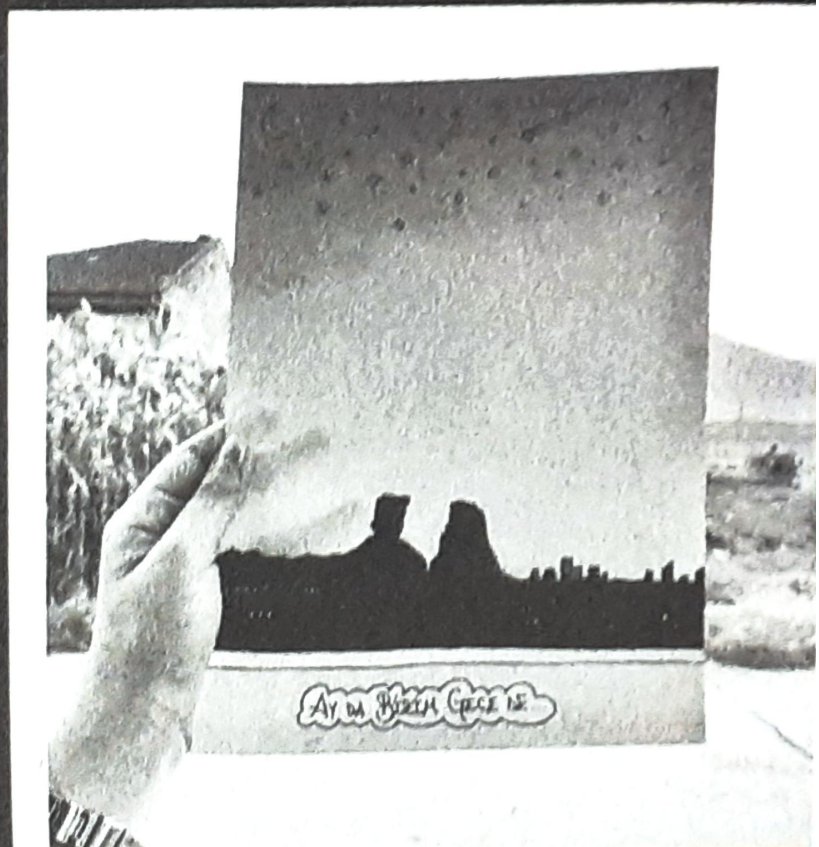
Şimdi...

Hâlâ bizimle misiniz?

Juliet
Romeo'nundur.

Esmanur Karakelle

KARANTİNA

Sude Çelik

Ece Çayır

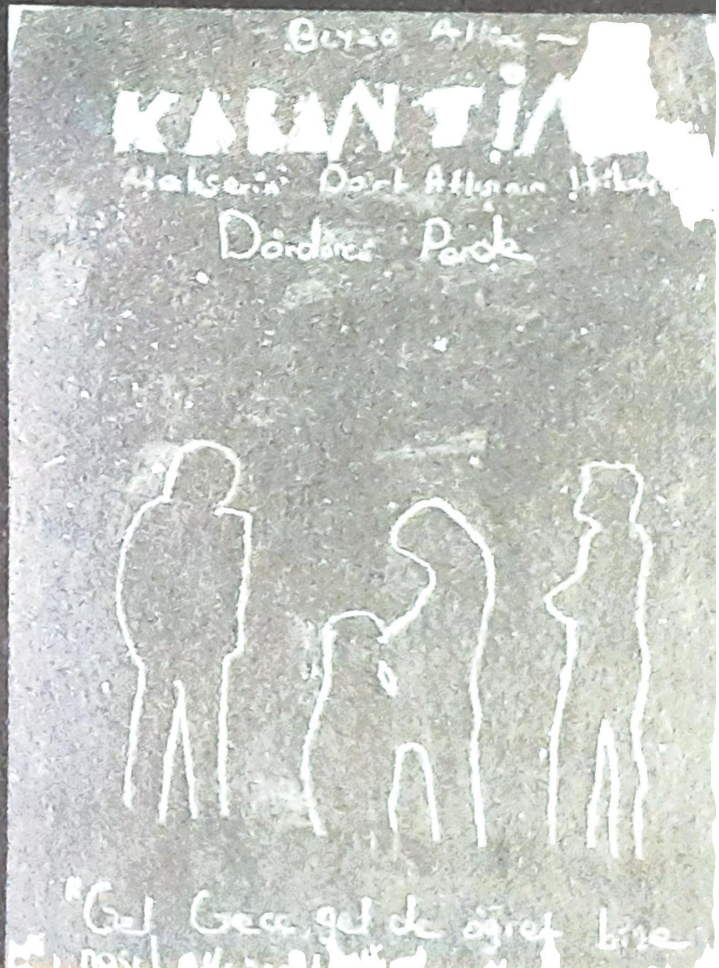

Sena Bayram (BMÇ)

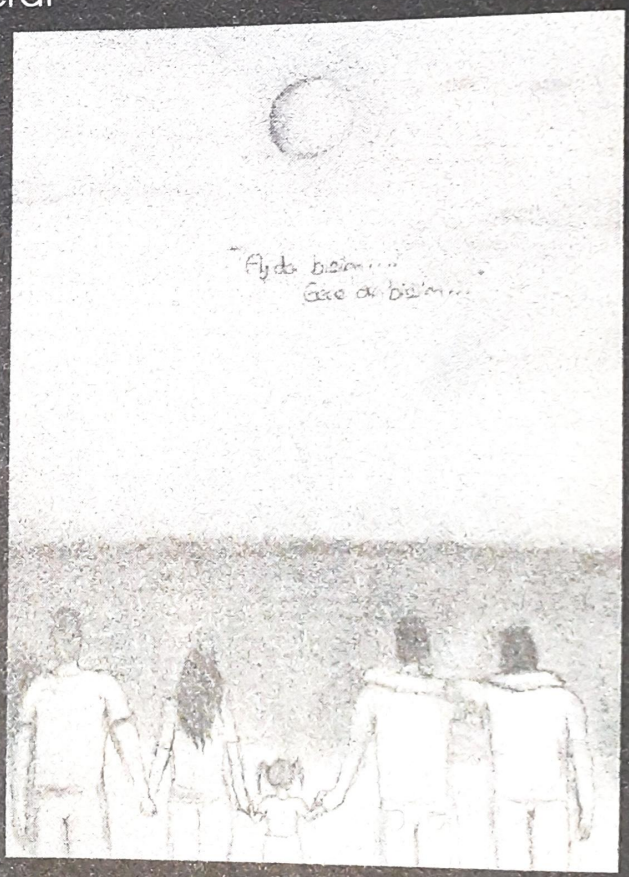

Çağıl Taştemir

Alara Meral

Zeynep Beyza Tekban